



KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 27.3.2014 r.
COM(2014) 167 final

2014/0091 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru
nad takimi instytucjami**

(wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2014) 102 final}

{SWD(2014) 103 final}

{SWD(2014) 104 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Europejskie społeczeństwo starzeje się. Systemy emerytalne w Unii Europejskiej (UE) muszą zostać dostosowane, aby zapewnić odpowiednie, bezpieczne i stabilne emerytury. To niełatwe zadanie. Skuteczne rozwiązanie tych problemów wymaga ścisłej koordynacji działań podejmowanych przez państwa członkowskie. Proponowana zmiana dyrektywy 2003/41/WE w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (IORP)¹ poprawi zarządzanie takimi instytucjami, zwiększy ich przejrzystość i poszerzy możliwości prowadzenia przez nie działalności transgranicznej. Przyczyni się to do wzmocnienia rynku wewnętrznego.

Wiele aspektów dyrektywy wymaga zmiany już od dłuższego czasu.

Po pierwsze, aby chronić uczestników i beneficjentów programów oraz ułatwić transgraniczne świadczenie usług, konieczne są wyższe standardy zarządzania, odzwierciedlające najlepsze praktyki stosowane w poszczególnych państwach w związku z kryzysem gospodarczym i finansowym. Niektóre IORP są dużymi instytucjami finansowymi, a ich bankructwo mogłoby naruszyć stabilność finansową i miałyby poważne konsekwencje społeczne. Jest to szczególnie istotne ze względu na to, że coraz więcej programów emerytur pracowniczych jest opartych na zdefiniowanej składce. Jeżeli programy te będą źle zarządzane lub zarządzanie związanymi z nimi ryzykiem będzie niewystarczające, emerytury uczestników tych programów będą zagrożone².

Po drugie, należy ograniczyć rozbieżności między przepisami, nakładanie się wymogów oraz nadmiernie uciążliwe procedury transgraniczne. Z konsultacji przeprowadzonych przez Komisję wynika, że problemy te są jedną z przeszkód na drodze do powstania transgranicznych rynków emerytur pracowniczych, a zmniejszenie tych barier pomogłoby przedsiębiorstwom, w tym MŚP i korporacjom wielonarodowym, w bardziej efektywnej organizacji świadczenia usług emerytalnych w skali europejskiej.³ Transgraniczne IORP, takie jak ogólnoeuropejski fundusz emerytalny dla mobilnych naukowców⁴ lub planowany

¹ Dz.U. L 235 z 23.9.2003, s. 10.

² Systemy, w których z góry określony jest poziom składek, nie zaś wysokość ostatecznego świadczenia. Indywidualni uczestnicy ponoszą ryzyko inwestycyjne i ryzyko długowieczności. Często podejmują decyzje mające na celu zmniejszenie tego ryzyka.

³ Zob. np. odpowiedzi na pytanie 5 w zielonej księdze Komisji w sprawie emerytur (<http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=700&langId=pl&consultId=3&visib=0&furtherConsult=yes>); Hewitt Associates (2010), „Feasibility Study for Creating an EU Pension Fund for Researchers Prepared for the European Commission Research Directorate-General” (Studium wykonalności dotyczące utworzenia funduszu emerytalnego UE dla naukowców opracowane dla Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Badań Naukowych); Centre for European Economic Research, Expert Survey on the future of DC pension plans in Europe (Ekspertyza na temat przyszłości w Europie programów emerytalnych opartych na zdefiniowanej składce), 2009, s. 128.

⁴ Od 2010 r. Komisja prowadzi prace, wraz z przedstawicielami pracodawców naukowców, nad ustanowieniem IORP obejmującej wiele krajów i wielu pracodawców. Celem ogólnoeuropejskiego funduszu emerytalnego dla naukowców jest zapewnienie adekwatnych i stabilnych emerytur pracowniczych dla mobilnych i niemobilnych naukowców w EOG.

transgraniczny program dla austriackich pracodawców⁵, funkcjonują dzisiaj w ograniczonym zakresie. Tymczasem presja na sektor emerytur pracowniczych będzie coraz większa ze względu na narastające ograniczenia publicznych systemów emerytalnych, a transgraniczne IORP mogłyby mieć coraz większy udział w rynku emerytur pracowniczych. W kilku państwach członkowskich wprowadzono już nowe przepisy, które mają sprawić, że państwa te będą atrakcyjną siedzibą dla transgranicznych IORP⁶.

Po trzecie, wiele wskazuje na istnienie poważnych luk w informacjach udzielanych uczestnikom i beneficjentom programów w całej UE. Wielu uczestników programów nie zdaje sobie sprawy, że ich prawa emerytalne nie są gwarantowane, a nawet prawa nabyte mogą zostać obniżone przez IORP, inaczej niż w przypadku innych umów finansowych⁷. Uczestnicy często nie wiedzą też, że opłaty mają duży wpływ na prawa emerytalne.

Niniejszy wniosek opiera się na szeregu inicjatyw z ostatnich lat, takich jak biała księga w sprawie emerytur⁸ i zielona księga w sprawie długoterminowego finansowania gospodarki europejskiej⁹. Bazując na drugiej z wymienionych ksiąg, zmiana dyrektywy ma na celu także wzmocnienie zdolności IORP do inwestowania w aktywa o długoterminowym profilu ekonomicznym oraz wsparcie dla finansowania trwałego wzrostu gospodarczego w gospodarce realnej.

W wielu państwach członkowskich, w których emerytury pracownicze odgrywały do tej pory niewielką rolę, obecnie rozwija się sektor IORP – m.in. powstają ramy prawne ich działalności. Jeżeli UE nie wprowadzi teraz uaktualnionych ram regulacyjnych, istnieje ryzyko, że państwa członkowskie będą nadal tworzyć rozbieżne rozwiązania prawne, co pogłębi zróżnicowanie regulacji w tej dziedzinie. Co więcej, rzeczywista poprawa funkcjonowania emerytur pracowniczych zajmie wiele czasu. Jeżeli nie podejmiemy działań już teraz, stracimy możliwości zaoszczędzenia kosztów i zwrot z inwestycji, a miliony Europejczyków będą źle planować swoje finanse. Brak działania doprowadziłby także do nieproporcjonalnego wzrostu obciążenia młodszych pokoleń i podkopałby solidarność międzypokoleniową.

W niniejszym wniosku nie wprowadza się nowych zasad dotyczących wypłacalności, które zresztą nie mają zastosowania do programów opartych na

⁵ Zob. np. pytanie Parlamentu Europejskiego do Komisji (E-002485-13) z dnia 4 marca 2013 r. w sprawie projektu utworzenia w Niderlandach transgranicznej IORP dla uczestników i beneficjentów w Austrii.

⁶ Można tu wymienić np. SEPCAV (Société d'épargne-pension à capital variable – spółka oszczędności emerytalnych o zmiennym kapitale) i ASSEP (Association d'épargne-pension – towarzystwo oszczędności emerytalnych) w Luksemburgu, OFP (Organization for Financing Pensions – organizacja do celów finansowania emerytur) w Belgii bądź PPI (Premium Pension Institutions – instytucje emerytur składowych) w Niderlandach.

⁷ Tytułem przykładu, według informacji przekazanych przez niderlandzki bank centralny od początku kryzysu do kwietnia 2013 r. 68 IORP było zmuszonych do ograniczenia nabytych praw emerytalnych. Skutki tych decyzji dotyczyły 300 000 osób (DNB 2013, Five years in the pensions sector: curtailment and indexation in perspective – Ostatnie pięć lat w sektorze emerytur: perspektywa obniżenia i indeksacji emerytur). W Zjednoczonym Królestwie IORP w stanie upadłości mogą zostać przejęte przez Pension Protection Fund (Fundusz Ochrony Emerytur), ale w takim przypadku prawa emerytalne są obniżane o 10 %.

⁸ COM(2012) 55 final z 16.2.2012.

⁹ COM(2013) 150 final z 25.3.2013.

zdefiniowanej składce. Ponadto z ilościowego badania skutków¹⁰ przeprowadzonego przez Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA) w 2013 r. wynika, że przed podjęciem decyzji w sprawie różnych aspektów wypłacalności potrzebne są bardziej kompletne dane na ten temat.

1.1. Cele wniosku

Ogólnym celem niniejszego wniosku jest ułatwienie rozwoju oszczędności emerytalnych w formie emerytur pracowniczych. Bezpieczniejsze, bardziej efektywne emerytury pracownicze poprawiłyby adekwatność i stabilność emerytur, zwiększając wkład uzupełniających oszczędności emerytalnych w dochód na emeryturze. Zwiększy to także rolę IORP jako inwestorów instytucjonalnych w gospodarce realnej UE i poprawi zdolność europejskiej gospodarki do kierowania długoterminowych oszczędności na potrzeby inwestycji stymulujących wzrost gospodarczy.

Niniejszy wniosek ma cztery cele szczegółowe: 1) usunięcie utrzymujących się barier ostrożnościowych dla transgranicznych IORP, w szczególności poprzez wprowadzenie wymogu, by do takich IORP miały zastosowanie reguły inwestowania i zasady udzielania informacji uczestnikom i beneficjentom obowiązujące w rodzimym państwie członkowskim, jak również poprzez uściślenie procedur dotyczących działalności transgranicznej i jasne określenie zakresu działań rodzimego i przyjmującego państwa członkowskiego; 2) zapewnienie dobrego zarządzania i zarządzania ryzykiem; 3) udzielanie uczestnikom i beneficjentom jasnych i właściwych informacji; oraz 4) zapewnienie organom nadzorczym niezbędnych narzędzi do skutecznego nadzorowania IORP.

1.2. Spójność z pozostałymi obszarami polityki i celami Unii

Cele niniejszego wniosku są spójne z obszarami polityki i celami Unii. Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewiduje możliwość podjęcia działań w celu zapewnienia ustanowienia i funkcjonowania rynku wewnętrznego o wysokim poziomie ochrony konsumentów oraz opartego na swobodzie świadczenia usług.

Niniejszy wniosek jest zgodny z białą księgą w sprawie emerytur. Jest on także spójny ze strategią „Europa 2020”, wzywającą do tego, by konsolidacja budżetowa i długoterminowa stabilność finansowa szła w parze z reformą strukturalną systemów emerytalnych w państwach członkowskich¹¹. Wreszcie, wniosek jest zgodny także z innymi inicjatywami w dziedzinie usług finansowych, takimi jak Wypłacalność II¹², ZAFI¹³ i MiFID¹⁴. W związku z tym dyrektywa dobrze wpisuje się w program działań Komisji na rzecz wzmocnienia sektora finansowego w celu stymulowania wzrostu gospodarczego¹⁵.

¹⁰ EIOPA, „Report on QIS on IORPs” („Sprawozdanie z ilościowego badania skutków dotyczących IORP”) z 4.7.2013 r.

¹¹ COM(2010) 2020 final z 3.3.2010.

¹² Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1.

¹³ Dyrektywa dotycząca zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

¹⁴ Dyrektywa w sprawie rynków instrumentów finansowych.

¹⁵ COM(2010) 301 final z 2.6.2010.

Wniosek przyczynia się do ochrony praw człowieka, chroni bowiem świadczenia emerytalne. Jest on zgodny z art. 25 Karty praw podstawowych UE, wzywającego do uznania i poszanowania praw osób w podeszłym wieku do godnego i niezależnego życia. Proponowane działania miałyby pozytywny wpływ na ochronę konsumentów zgodnie z art. 38 i ochronę wolności prowadzenia działalności gospodarczej zgodnie z art. 16, w szczególności za sprawą zapewnienia wysokiego poziomu przejrzystości świadczenia usług emerytalnych, świadomego planowania finansów osobistych i emerytury, a także ułatwienia działalności transgranicznej dla IORP i finansujących je instytucji. Cel ogólny uzasadnia wprowadzenie pewnych ograniczeń wolności prowadzenia działalności gospodarczej (art. 16), gdyż wniosek ma na celu zapewnienie integralności i stabilności rynku.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCENA SKUTKÓW

Niniejszy wniosek czerpie z licznych konsultacji społecznych w sprawie wymogów dotyczących aspektów ilościowych, zarządzania i udzielania informacji. Ze względu na specyfikę działalności IORP w konsultacjach systematycznie uczestniczyli partnerzy społeczni (pracodawcy i związki zawodowe). W lipcu 2010 r. Komisja przeprowadziła konsultacje dotyczące zielonej księgi w sprawie emerytur, w której przedstawiła szereg koncepcji odnośnie do niniejszego przeglądu¹⁶. W ramach konsultacji zebrano niemal 1 700 odpowiedzi z całej UE, w tym 350 od państw członkowskich, parlamentów krajowych, organizacji przedsiębiorców i związków zawodowych, przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i branży¹⁷.

Biorąc pod uwagę reakcje na zieloną księgę w sprawie emerytur, w kwietniu 2011 r. służby Komisji poprosiły EIOPA o doradztwo techniczne w kwestii sposobu zmiany dyrektywy. EIOPA zalecił, by, przy uwzględnieniu zasady proporcjonalności, do IORP miały zastosowanie ramy zarządzania określone w dyrektywie Wypłacalność II. Po publikacji projektu opinii¹⁸ przeprowadzono szeroko zakrojone konsultacje¹⁹. EIOPA wydał ostateczną opinię w lutym 2012 r. W oparciu o ten dokument w dniu 1 marca 2012 r. Dyrekcja Generalna ds. Rynku Wewnętrznego i Usług zorganizowała wysłuchanie publiczne, na którym zainteresowane strony miały możliwość wymiany poglądów. Następnie służby Komisji przeprowadziły ilościowe badanie skutków dotyczące wymogów ilościowych, a także analizę obciążeń administracyjnych pod kątem aspektów związanych z zarządzaniem i udzielaniem informacji. W każdą z tych dwóch analiz wkład wnieśli partnerzy z branży i partnerzy społeczni.

Wnioskowi towarzyszy sprawozdanie z oceny skutków, w którym przeanalizowano szereg wariantów i podwariantów polityki. Dnia 4 września 2013 r. sprawozdanie przedstawiono po raz pierwszy Radzie ds. Ocen Skutków. Rada poprosiła o ponowne przedłożenie sprawozdania wraz z dodatkowymi

¹⁶ COM(2010) 365 final z 7.7.2010.

¹⁷ Podsumowanie konsultacji można znaleźć tu: <http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=333&langId=en>.

¹⁸ EIOPA-CP-11/001, 8.7.2011.

¹⁹ Odpowiedzi, które wpłynęły w ramach konsultacji opinii EIOPA, można znaleźć na stronie internetowej: <https://eiopa.europa.eu/consultations/consultation-papers/2011-closed-consultations>.

informacjami o stanowiskach poszczególnych grup zainteresowanych stron. Sprawozdanie powinno też definiować problem, obejmować aspekty pomocniczości i proporcjonalności, a także możliwe warianty i ich spodziewane skutki. Uzupełniono sprawozdanie zgodnie z powyższym. Najważniejsze zmiany to: (i) bardziej kompleksowy opis stanowisk państw członkowskich i poszczególnych grup zainteresowanych stron; (ii) bardziej szczegółowe wyjaśnienie problemów, których dotyczy proponowane działanie; (iii) bardziej szczegółowy opis działań UE pod kątem zgodności z zasadą pomocniczości; (iv) wyjaśnienie, iż nie proponuje się dalszej harmonizacji informacji przekazywanych organom nadzoru; (v) nowa sekcja na temat skutków inicjatywy dla małych i średnich przedsiębiorstw oraz (vi) bardziej szczegółowy opis założeń, na których oparto obliczenia spodziewanych korzyści i kosztów poszczególnych wariantów. Ocena skutków została ponownie złożona dnia 16 października 2013. Dnia 6 listopada Rada stwierdziła, że nie może wydać pozytywnej opinii, i poprosiła o wprowadzenie kilku dodatkowych poprawek.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

3.1. Podstawa prawna

Niniejszy wniosek stanowi wersję przekształconą dyrektywy 2003/41/WE. We wniosku jednocześnie ujednolica się niezmienione przepisy dyrektywy i wprowadza do niej zmiany. Podstawami prawnymi dyrektywy 2003/41/WE są: dawny art. 47 ust. 2, art. 55 i 95 TWE (obecnie art. 53, 62 i art. 114 ust. 1 TFUE).

Wniosek utrzymuje podstawy prawne dyrektywy. Ma on na celu ustanowienie rynku wewnętrznego w oparciu o swobodę świadczenia usług i swobodę przedsiębiorczości, regulując podejmowanie i prowadzenie działalności na własny rachunek, jak i zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumenta.

Dyrektywa 2003/41/WE reguluje takie obszary, jak warunki działania IORP, w tym wspólne podejście do rejestracji lub wydawania zezwoleń; przepisy i procedury, których należy przestrzegać, w przypadku gdy IORP zamierzają oferować swoje usługi w innych państwach członkowskich; zasady ilościowe dotyczące wypłacalności; zasady inwestowania oparte na zasadzie ostrożnego inwestora; wymagania dotyczące faktycznego zarządzania, w tym wymagania dotyczące kompetencji i reputacji; korzystanie z audytu wewnętrznego i z usług aktuarialnych; wymagania dotyczące zarządzania ryzykiem; korzystanie z depozytariuszy; informacje, które należy udzielać uczestnikom i beneficjentom, oraz uprawnienia nadzorcze i obowiązki sprawozdawcze.

Niniejszy wniosek rozbudowuje te elementy. Na przykład w przypadku informacji, które muszą ujawniać IORP, wprowadza się ogólnounijne zestawienie świadczeń emerytalnych. W odniesieniu do faktycznego zarządzania IORP wniosek wprowadza bardziej szczegółowe zasady dotyczące kompetencji i reputacji oraz kluczowych funkcji, w tym zarządzania ryzykiem. Wniosek ma także na celu ułatwienie działalności transgranicznej.

Utrzymano dwa cele dyrektywy 2003/41/WE. Żaden z nich nie ma drugorzędного charakteru ani nie jest pośredni w stosunku do drugiego z nich. Na przykład profesjonalizacja zarządzania IORP poprzez określenie zadań i obowiązków osób na najważniejszych stanowiskach kierowniczych oraz wprowadzenie perspektywicznej własnej oceny ryzyka wzmacnia ochronę konsumentów. Z drugiej strony bardziej rzetelne informowanie uczestników i beneficjentów w

formie zestawienia świadczeń emerytalnych umożliwi im większą kontrolę nad działaniami zarządu IORP. Wyższy stopień harmonizacji tych wymagań ułatwi działalność transgraniczną, obniży bowiem koszty transakcji i pobudzi innowacje na rynku.

3.2. Pomocniczość i proporcjonalność

Działania UE w tej dziedzinie stanowią wartość dodaną, gdyż działania podejmowane przez same państwa członkowskie: (i) nie usuną przeszkód dla transgranicznej działalności IORP; (ii) nie zapewnią wyższego minimalnego poziomu ochrony konsumenta w całej Unii; (iii) nie przyniosą nieodłącznie związanych z działalnością transgraniczną korzyści skali, dywersyfikacji ryzyka ani innowacji; (iv) nie pozwolą uniknąć arbitrażu regulacyjnego między sektorami usług finansowych; (v) nie pozwolą uniknąć arbitrażu regulacyjnego między państwami członkowskimi; i (vi) nie będą brać pod uwagę interesów pracowników transgranicznych.

W ramach proponowanych działań państwa członkowskie zachowują pełną odpowiedzialność za organizację swoich systemów emerytalnych. Zmiany dyrektywy nie kwestionują tej prerogatywy. Nowelizacja ta nie obejmuje także kwestii wchodzących w zakres krajowych przepisów prawa pracy, prawa socjalnego, podatkowego czy prawa umów.

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności określoną w art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zdecydowano się na rozwiązania, które zmierzają do zachowania równowagi między interesem publicznym, ochroną uczestników i beneficjentów oraz kosztami dla instytucji, instytucji finansujących i organów nadzoru. Rozwiązania te zostały dokładnie przeanalizowane, zredagowane w formie standardów minimalnych i dostosowane do różnych modeli biznesowych. Z uwagi na wszystkie powyższe okoliczności wniosek wpłynie na ożywienie działalności pracowniczych programów emerytalnych.

3.3. Odwołania do innych dyrektyw

Niniejszy wniosek stanowi przekształcenie i odwołuje się do dyrektyw 2003/41/WE, 2009/138/WE, 2010/78/UE²⁰, 2011/61/UE i 2013/14/UE²¹. Dyrektywa 2003/41/WE zostanie uchylona niniejszą dyrektywą.

3.4. Szczegółowe omówienie wniosku

Ze względu na to, że niniejszy wniosek stanowi przekształcenie dyrektywy 2003/41/WE, poniższe szczegółowe wyjaśnienia koncentrują się wyłącznie na nowych lub zmienianych przepisach.

Tytuł I – PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 6 zawiera obecnie nowe lub doprecyzowane definicje „instytucji finansującej”, „rodzimego państwa członkowskiego”, „przyjmującego państwa członkowskiego”, „instytucji przenoszącej” i „instytucji przyjmującej”, „rynku regulowanego”, „wielostronnej platformy obrotu”, „zorganizowanej platformy obrotu”, „trwałego nośnika informacji” i „kluczowych funkcji”.

²⁰ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 120.

²¹ Dz.U. L 145 z 31.5.2013, s. 1.

Artykuł 9, powiązany z *artykułem 10*, nie wymienia już osobno warunków działania, ale czyni państwa członkowskie odpowiedzialnymi za zapewnienie, aby każda instytucja była zarejestrowana lub otrzymała zezwolenie oraz by instytucje we właściwy sposób ustanowiły zasady dotyczące programów emerytalnych.

W *artykule 12* wprowadza się trzy zmiany. Po pierwsze, wprowadza się zapis, zgodnie z którym instytucja prowadzi działalność transgraniczną, gdy obsługuje program emerytalny podlegający przepisom prawa socjalnego i prawa pracy innego państwa członkowskiego, w tym w sytuacji, gdy instytucja i instytucja finansująca mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim²². Po drugie, w ustępie 4 wprowadza się wymóg, aby właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego, które zakazują działalności transgranicznej, wydały w tym celu decyzję opatrzoną uzasadnieniem. Ponadto, jeżeli właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego nie powiadomią właściwych władz przyjmującego państwa członkowskiego, podają przyczyny odmowy takiego powiadomienia. Po trzecie, przyjmujące państwo członkowskie nie będzie już mogło nakładać dodatkowych wymogów informacyjnych na instytucje prowadzące działalność transgraniczną. Nie będzie to możliwe ze względu na wprowadzone wnioskiem standardowe zestawienie świadczeń emerytalnych (zob. art. 40–54).

Artykuł 13 ustanawia nowe zasady transgranicznego przenoszenia programów emerytalnych. Przeniesienie musi podlegać uprzedniej zgodzie właściwych władz rodzimego państwa członkowskiego instytucji przyjmującej. O ile krajowe przepisy prawa socjalnego i prawa pracy dotyczące organizacji systemów emerytalnych nie stanowią inaczej, przeniesienie i jego warunki podlegają uprzedniej zgodzie zainteresowanych uczestników i beneficjentów lub, w stosownych przypadkach, ich przedstawicieli. *Artykuł 13* zawiera także zasady wymiany informacji dotyczących obowiązujących przepisów prawa socjalnego i prawa pracy, zgodnie z którymi należy prowadzić program emerytalny. Jeżeli po przeniesieniu instytucja przyjmująca prowadzi działalność transgraniczną, stosuje się *art. 12 ust. 8 i 9*. Instytucja będzie prowadzić program emerytalny zgodnie z przepisami prawa socjalnego i prawa pracy przyjmującego państwa członkowskiego²³, dzięki czemu przeniesienie nie zmieni poziomu ochrony objętych nim uczestników i beneficjentów.

Tytuł II – WYMAGANIA ILOŚCIOWE

W *artykule 20* dotyczącym reguł inwestowania wprowadza się trzy zmiany. Po pierwsze, przyjmujące państwo członkowskie nie będzie już mogło zobowiązywać instytucji prowadzących działalność transgraniczną do przestrzegania dodatkowych reguł inwestowania. Ułatwi to organizację zarządzania inwestycjami, w szczególności w przypadku programów opartych na zdefiniowanej składce. Nie naruszy to ochrony uczestników i beneficjentów, gdyż zmianie tej towarzyszy wzmocnienie zasad dotyczących zarządzania i nadzoru. Po drugie, uaktualniono art. 20 ust. 6 lit. a), aby dostosować go do terminologii stosowanej w rozporządzeniu (UE) nr .../... [MiFIR]. Po trzecie, niejednoznaczne pojęcie „rynków kapitałowych obarczonych ryzykiem” (*art. 20 ust. 6 lit. c)*) zostało zastąpione terminologią, która lepiej oddaje pierwotne znaczenie tego

²² Np. instytucja i instytucja finansująca mają siedzibę w państwie członkowskim A, a do programu emerytalnego stosuje się przepisy prawa socjalnego i prawa pracy państwa członkowskiego B.

²³ Państwo, które przed przeniesieniem było rodzimym państwem członkowskim, po przeniesieniu staje się przyjmującym państwem członkowskim.

przepisu, a mianowicie zakazanie państwom członkowskim nakładania na instytucje ograniczeń co do inwestowania w instrumenty długoterminowe, które nie znajdują się w obrocie na rynkach regulowanych. Ponadto reguły inwestowania nie powinny ograniczać inwestycji w aktywa nienotowane na rynkach regulowanych, jeżeli aktywa te są przeznaczone na finansowanie niskoemisyjnych i odpornych na zmiany klimatu projektów infrastrukturalnych.

Nie proponuje się dalszej harmonizacji przepisów regulujących sytuację w zakresie wypłacalności finansowej instytucji.

Tytuł III – WARUNKI DOTYCZĄCE DZIAŁALNOŚCI

W przypadku małych IORP we wniosku utrzymano możliwość, by państwa członkowskie ustanowiły wyłączenie dla instytucji zarządzających programami, które mają łącznie mniej niż 100 uczestników. W odniesieniu do innych IORP proporcjonalność wymogów dotyczących zarządzania jest zapewniona przy użyciu takich środków, jak przepisy o kluczowych funkcjach i o oszacowaniu ryzyka.

ROZDZIAŁ 1 – System zarządzania

Z wyjątkiem *art. 31 i 32* (dawne *art. 10 i 12*) tytuł ten zawiera nowe przepisy. Określa on nowe szczegółowe wymogi dotyczące zarządzania IORP.

Artykuł 21 stanowi, że organ administrujący, zarządzający lub nadzorczy IORP ponosi ostateczną odpowiedzialność za przestrzeganie przez tę instytucję przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy. Przepisy dotyczące zarządzania IORP pozostają bez uszczerbku dla roli partnerów społecznych w zarządzaniu instytucjami.

Artykuł 22 stanowi, że instytucje muszą mieć skuteczny system zarządzania, który zapewnia prawidłowe i ostrożne zarządzanie prowadzoną działalnością. System ten musi być proporcjonalny do charakteru, skali i złożoności działalności IORP, tak aby zapewnić, by wymagania dotyczące zarządzania nie były zbyt dużym obciążeniem, na przykład dla małych instytucji.

Artykuł 23 wymaga od IORP zapewnienia, aby wszystkie osoby, które faktycznie zarządzają instytucją lub pełnią kluczowe funkcje, posiadały kwalifikacje zawodowe, wiedzę i doświadczenie, które są odpowiednie, aby umożliwić im prawidłowe i ostrożne zarządzanie instytucją lub właściwe wykonywanie ich kluczowych funkcji (*kompetencje*). IORP muszą także zapewnić, by osoby te cieszyły się nieposzlakowaną opinią i były uczciwe (*reputacja*).

Artykuł 24 stanowi, że instytucje muszą mieć należytą politykę wynagrodzeń. Polityka ta jest podawana do publicznej wiadomości. W artykule tym proponuje się także przyznanie Komisji uprawnienia do wydania aktu delegowanego.

Artykuł 25 określa ogólne zasady dotyczące kluczowych funkcji. IORP mogą zezwalać jednej osobie lub jednostce organizacyjnej na pełnienie więcej niż jednej kluczowej funkcji, ale funkcję zarządzania ryzykiem zawsze powierza się innej osobie lub jednostce organizacyjnej niż ta, która pełni funkcję audytu wewnętrznego.

Artykuł 26 stanowi, że IORP muszą posiadać efektywny system zarządzania ryzykiem, niezbędny do stałego wykrywania i monitorowania wszelkich rodzajów ryzyka, a także do stałego zarządzania ryzykiem i sprawozdawania w tej kwestii. Dotyczy to także ryzyka związanego z działaniami zleconymi w drodze

outsourcingu lub dalszego outsourcingu, na które te działania są lub mogłyby być narażone, oraz ich wzajemnych zależności. Zarządzanie ryzykiem powinno być proporcjonalne do wielkości, organizacji wewnętrznej oraz charakteru, zakresu i złożoności działalności instytucji.

Artykuł 27 przewiduje skuteczną funkcję audytu wewnętrznego, która obejmuje ocenę adekwatności i skuteczności systemu kontroli wewnętrznej i innych elementów systemu zarządzania, w tym działań zleconych w drodze outsourcingu lub dalszego outsourcingu. Funkcję audytu wewnętrznego musi sprawować co najmniej jedna niezależna osoba, w samej instytucji lub poza nią.

Artykuł 28 wprowadza wymóg posiadania skutecznej funkcji aktuarialnej do celów koordynacji obliczania rezerw technicznych oraz nadzoru nad nim, a także do celów oceny adekwatności metodyki i stanowiących jej podstawę modeli, w sytuacji gdy uczestnicy i beneficjenci nie ponoszą wszystkich rodzajów ryzyka.

Artykuł 29 stanowi, że instytucje muszą regularnie przedstawiać oszacowanie ryzyka związanego z emeryturami, niezwłocznie po zajściu istotnych zmian w profilu ryzyka instytucji. W oszacowaniu należy wykazać zgodność szeregu elementów z krajowymi wymaganiami. Oszacowanie powinno obejmować nowe lub pojawiające się rodzaje ryzyka związane ze zmianą klimatu, wykorzystaniem zasobów i środowiskiem. Oszacowanie ryzyka powinno być proporcjonalne do wielkości, organizacji wewnętrznej oraz charakteru, zakresu i złożoności działalności instytucji.

W artykule 30 proponuje się przyznanie Komisji uprawnienia do przyjęcia aktu delegowanego dotyczącego oszacowania ryzyka związanego z emeryturami.

ROZDZIAŁ 2 – Outsourcing i zarządzanie inwestycjami

Artykuł 33 określa zasady zawierania umów ze stronami trzecimi (outsourcing), w tym dalszego outsourcingu działalności.

ROZDZIAŁ 3 – Depozytariusz

Artykuły 35–37 stanowią, że IORP muszą wyznaczyć jednego depozytariusza do przechowywania aktywów i zadań nadzorczych, jeżeli członkowie i beneficjenci w pełni ponoszą ryzyko inwestycyjne.

Tytuł IV – INFORMACJE UDZIELANE PRZYSZŁYM UCZESTNIKOM, UCZESTNIKOM I BENEFICJENTOM

ROZDZIAŁ 1 – Przepisy ogólne

W rozdziale tym określa się szczegółowo, jakie informacje należy przekazywać uczestnikom, przyszłym uczestnikom, a po przejściu na emeryturę – beneficjentom. Przepisy te opierają się na poprzednim art. 11.

Artykuł 38 określa ogólną zasadę ujawniania informacji.

Artykuł 39 określa rodzaje informacji, które należy przekazywać uczestnikom (i beneficjentom), takie jak prawa i obowiązki stron, rodzaje ryzyka i opcje inwestycyjne. Należy także zaznaczać, które z tych opcji są domyślne. Warunki programu emerytalnego muszą być publikowane na stronach internetowych instytucji.

Artykuł 40 zobowiązuje IORP do wystawiania co dwanaście miesięcy zestawienia świadczeń emerytalnych dla osób indywidualnych, które powinno być możliwie

jak najbardziej czytelne. Ma ono także stanowić źródło informacji wprowadzanych do ewentualnego systemu śledzenia uprawnień emerytalnych, opisanego w białej księdze w sprawie emerytur²⁴. Państwa członkowskie, które już zapewniają udzielanie osobom indywidualnym kompleksowych informacji obejmujących jeden lub więcej filarów emerytalnych, nadal będą mogły elastycznie kształtować swoje systemy informacji o emeryturach, o ile są one zgodne z wymogami niniejszego wniosku.

ROZDZIAŁ 2 – Zestawienie świadczeń emerytalnych

Artykuły 40–44 określają ogólne przepisy dotyczące zestawienia świadczeń emerytalnych, przeznaczonego dla aktywnych uczestników funduszu emerytalnego. Koncepcja zestawienia świadczeń emerytalnych wywodzi się z opinii EIOPA dla Komisji Europejskiej w sprawie przeglądu dyrektywy IORP i czerpie z najlepszych praktyk szeregu państw członkowskich, a także z prac międzynarodowych pod egidą OECD²⁵. Zestawienie świadczeń emerytalnych zapewnia porównywalność z informacjami, które są wymagane przez przepisy regulujące inne sektory finansowe, np. z dokumentem zawierającym kluczowe informacje dla inwestorów w przypadku funduszy otwartych (UCITS), przy uwzględnieniu specyfiki sektora emerytur pracowniczych. Ponadto zestawienie świadczeń emerytalnych pozostawia państwom członkowskim dostateczną swobodę co do wprowadzenia bardziej szczegółowych wymagań i zintegrowanych systemów, które pozwolą na porównywanie różnych filarów systemu emerytalnego.

Standaryzacja zestawienia świadczeń emerytalnych powinna umożliwić automatyzację regularnego wystawiania tych dokumentów i jego ewentualny outsourcing, co obniżyłoby koszty realizacji tego obowiązku, w szczególności dla mniejszych instytucji.

Artykuły 46–53 określają elementy zestawienia świadczeń emerytalnych. Należy je odczytywać w związku z art. 45. Są to następujące elementy:

- dane osobowe uczestnika;
- dane identyfikacyjne instytucji;
- gwarancje;
- saldo, składki i koszty;
- prognozy emerytalne;
- profil inwestycyjny;
- wyniki osiągnięte w przeszłości; oraz

²⁴ Punkt 17 wykazu inicjatyw stanowi, że „Komisja wspierać będzie rozwój usług umożliwiających śledzenie uprawnień emerytalnych nabytych w różnych miejscach pracy. W kontekście przeglądu dyrektywy IORP oraz wniosku w sprawie dyrektywy dotyczącej możliwości przenoszenia emerytur Komisja rozważy, w jaki sposób można zapewnić przekazywanie wymaganych informacji na potrzeby śledzenia uprawnień emerytalnych, oraz wspierać będzie projekt pilotażowy dotyczący transgranicznego śledzenia uprawnień emerytalnych”.

²⁵ OECD Roadmap for the good design of defined contribution pension plans (Plan działania OECD na rzecz dobrej konstrukcji programów emerytalnych opartych na zdefiniowanej składce), czerwiec 2012.

- informacje uzupełniające.

W *artykule 54* proponuje się przyznanie Komisji uprawnienia do przyjęcia aktu delegowanego dotyczącego zestawienia świadczeń emerytalnych.

ROZDZIAŁ 3 – Inne przekazywane informacje i dokumenty

Rozdział ten dotyczy informacji, które IORP powinny przekazywać uczestnikom i beneficjentom na różnych etapach emerytury – przed zapisaniem się do programu, tuż przed przejściem na emeryturę i w okresie wypłaty świadczeń.

Artykuł 55 ustanawia szczegółowe zasady udzielania informacji przez IORP jej przyszłym członkom przed przystąpieniem do programu emerytalnego IORP.

Artykuł 56 określa informacje, jakie należy udzielać uczestnikom przed przejściem na emeryturę. Należy je przekazywać w uzupełnieniu do zestawienia świadczeń emerytalnych, co najmniej dwa lata przed przejściem na emeryturę, niezależnie od tego, czy jest ona z góry zdefiniowana.

Artykuł 57 wyszczególnia informacje, które należy udzielać beneficjentom w okresie wypłaty świadczeń. Te informacje dla beneficjentów powinny zastępować zestawienie świadczeń emerytalnych.

Artykuł 58 określa informacje, które należy udzielać uczestnikom i beneficjentom na ich wniosek.

Tytuł V – NADZÓR OSTROŻNOŚCIOWY

ROZDZIAŁ 1 – Zasady ogólne dotyczące nadzoru ostrożnościowego

Artykuł 59 określa ochronę uczestników i beneficjentów programu jako główny cel nadzoru ostrożnościowego.

Artykuł 60 określa obszary, które należy uważać za objęte nadzorem ostrożnościowym w kontekście niniejszej dyrektywy. Artykuł ten usuwa niepewność prawa dotyczącą IORP, spowodowaną zróżnicowaniem zakresu regulacji ostrożnościowej w poszczególnych państwach członkowskich.

Artykuł 61 określa zasady ogólne nadzoru ostrożnościowego. Stanowi on m.in., że właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego ponoszą wyłączną odpowiedzialność za nadzór ostrożnościowy nad wszystkimi IORP, które otrzymały zezwolenie lub są zarejestrowane w ramach jego jurysdykcji. Ponadto artykuł ten ustanawia zasadę, zgodnie z którą nadzór nad IORP musi być perspektywiczny i oparty na analizie ryzyka. Należy go także prowadzić w odpowiednim czasie i w proporcjonalny sposób.

Artykuł 63 wprowadza proces nadzoru mający na celu zidentyfikowanie IORP o takiej charakterystyce finansowej, organizacyjnej lub innego rodzaju, która może powodować podwyższony profil ryzyka.

Artykuł 64 ma na celu zapewnienie, aby wszystkie nowe wymogi wprowadzone niniejszym wnioskiem były odzwierciedlone w uprawnieniach przyznanych właściwym władzom w zakresie udzielania informacji.

Artykuł 65 stanowi, że właściwe władze muszą wykonywać swoje działania w sposób przejrzysty i odpowiedzialny.

ROZDZIAŁ 2 – Tajemnica zawodowa lub służbowa i wymiana informacji

Artykuły 66–71 regulują warunki wymiany informacji między właściwymi władzami oraz władzami i organami, które mają za zadanie wzmacnianie stabilności systemu finansowego.

Tytuł VI – PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuły 73–81 ustanawiają obowiązki w zakresie współpracy i sprawozdawczości oraz warunki przetwarzania danych osobowych. Przepisy końcowe regulują też ocenę i przegląd dyrektywy, wprowadzają zmiany do dyrektywy 2009/138/WE Wyłącalność II i ustanawiają termin transpozycji dyrektywy. Określają one także adresatów i przewidują uchylenie przepisów.

4. WPLYW NA BUDŻET

W ocenie skutków finansowych regulacji przedstawiono konkretne skutki dla budżetu związane z zadaniami powierzonymi EIOPA.

↓ 2003/41/WE

2014/0091 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych
oraz nadzoru nad takimi instytucjami**

(wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ~~ustanawiający Wspólnotę Europejską~~ o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. ~~5347~~ ~~ust. 2~~, art. ~~6255~~ i art. ~~114~~ ~~ust. 195~~ ~~ust. 1~~,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

↓ nowy

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

↓ 2003/41/WE

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

↓ nowy

po zasięgnięciu opinii Europejskiego Inspektora Ochrony Danych,

↓ 2003/41/WE

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ~~ustanowioną w art. 251~~ ~~Traktatu³~~,

a także mając na uwadze, co następuje:

↓ nowy

(1) W dyrektywie 2003/41/WE²⁶ Parlamentu Europejskiego i Rady kilkakrotnie wprowadzono znaczne zmiany²⁷. Ze względu na to, że konieczne są dalsze zmiany, dla zachowania przejrzystości dyrektywę tę należy przekształcić.

↓ 2003/41/WE motyw 1

~~Rzeczywisty rynek wewnętrzny usług finansowych ma kluczowe znaczenie dla wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy we Wspólnocie.~~

↓ 2003/41/WE motyw 2 (dostosowany)
⇒ nowy

(2) ~~Dokonano znaczących osiągnięć w ustanowieniu tego rynku. Rynek wewnętrzny, pozwalając~~ ⇒ powinien pozwalać ⇐ ~~instytucjom finansowym działać w innych państwach członkowskich i zapewniać~~ zapewniając wysoki poziom ochrony ⇒ uczestników i beneficjentów pracowniczych programów emerytalnych ⇐ ~~dla konsumentów usług finansowych.~~

↓ 2003/41/WE motyw 3 (dostosowany)

~~Komunikat Komisji „Wprowadzanie ram dla rynków finansowych: plan działań” wskazuje na szereg działań, jakie są niezbędne w celu stworzenia rynku wewnętrznego usług finansowych, zaś Rada Europejska na swoim posiedzeniu w Lizbonie w dniach 23 i 24 marca 2000 r. wezwała do wykonania tego planu działania do roku 2005.~~

↓ 2003/41/WE motyw 4 (dostosowany)

~~Plan działania w zakresie usług finansowych jako pilny priorytet podkreśla potrzebę opracowania dyrektywy w sprawie nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami pracowniczych programów emerytalnych, ponieważ te instytucje są głównymi instytucjami finansowymi, które spełniają kluczową rolę w zapewnieniu integracji, efektywności i płynności rynków finansowych, ale nie podlegają spójnym, wspólnotowym ramom legislacyjnym, pozwalającym im na pełne wykorzystanie rynku wewnętrznego.~~

²⁶ Dyrektywa 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (Dz.U. L 235 z 23.9.2003, s. 10).

²⁷ Zob. załącznik I część A.

↓ nowy

- (3) Dyrektywa 2003/41/WE stanowiła pierwszy krok legislacyjny w kierunku rynku wewnętrznego pracowniczych programów emerytalnych zorganizowanego na skalę europejską. Rzeczywisty wewnętrzny rynek pracowniczych programów emerytalnych ma wciąż ogromne znaczenie dla wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy w Unii Europejskiej i dla rozwiązania problemów związanych ze starzeniem się społeczeństwa w Europie. Dyrektywa pochodzi z 2003 r. i do tej pory nie wprowadzano w niej istotnych zmian, które by poddały nowoczesnemu systemowi zarządzania opartemu na analizie ryzyka także instytucje pracowniczych programów emerytalnych.

↓ 2003/41/WE motyw 5 (dostosowany)
⇒ nowy

- (4) ⇒ Konieczne jest podjęcie działań, które umożliwią dalszy rozwój prywatnych oszczędności emerytalnych, takich jak emerytury pracownicze. Jest to ważne ze względu na to, że systemy zabezpieczenia społecznego są pod coraz większą presją, co oznacza, że obywatele będą w coraz większym stopniu polegać na emeryturach pracowniczych jako uzupełnieniu emerytury. ~~⇐ Ponieważ systemy zabezpieczenia społecznego znajdują się pod coraz silniejszą presją, ich uzupełnieniem w przyszłości będą w coraz większym stopniu pracownicze emerytury. Z tego względu~~ ~~■ Należy rozwijać pracownicze programy emerytalne, jednakże bez podważania znaczenia emerytalnych systemów zabezpieczenia społecznego w zakresie bezpiecznej, trwałej i skutecznej osłony socjalnej, która powinna zapewnić godziwy poziom życia na starość i z tego względu powinna być głównym celem wzmocnienia europejskiego modelu społecznego.~~

↓ nowy

- (5) Niniejsza dyrektywa jest zgodna z prawami podstawowymi i z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności z prawem do ochrony danych osobowych, wolnością prowadzenia działalności gospodarczej i prawem do wysokiego poziomu ochrony konsumenta. Zgodność ta jest osiągnięta w szczególności za sprawą zapewnienia wysokiego poziomu przejrzystości świadczenia usług emerytalnych, świadomego planowania finansów osobistych i emerytury, a także ułatwienia działalności transgranicznej dla instytucji pracowniczych programów emerytalnych i przedsiębiorstw. Niniejszą dyrektywę należy wdrażać zgodnie z tymi prawami i zasadami.
- (6) Pomimo wejścia w życie dyrektywy 2003/41/WE utrzymują się istotne bariery ostrożnościowe, które podnoszą koszty działalności dla instytucji, które prowadzą programy emerytalne za granicą. Ponadto należy podnieść obecny minimalny poziom ochrony uczestników i beneficjentów. Jest to o tyle istotne, że znacznie wzrosła liczba Europejczyków, którzy korzystają

z programów przenoszących ryzyko długowieczności i ryzyko rynkowe z instytucji lub przedsiębiorstwa oferującego program emerytalny („instytucji finansującej”) na uczestnika. Należy także zwiększyć obecny minimalny zakres informacji udzielanych uczestnikom i beneficjentom. Powyższe kwestie stanowią podstawę do zmiany dyrektywy.

↓ 2003/41/WE motyw
7

- (7) Zasady ostrożnościowe ustanowione w niniejszej dyrektywie mają na celu zagwarantowanie zarówno wysokiego poziomu bezpieczeństwa dla przyszłych emerytów poprzez wprowadzenie rygorystycznych norm nadzoru, jak również przygotowanie zrębów skutecznego zarządzania pracowniczymi programami emerytalnymi.
-

↓ 2003/41/WE motyw
8

- (8) Instytucje, które są całkowicie odrębne od jakiejkolwiek instytucji finansującej i które funkcjonują ~~na zasadzie~~ w oparciu o własne ~~środki~~ finansowe wyłącznie w celu zapewnienia świadczeń emerytalnych, powinny posiadać swobodę świadczenia usług oraz swobodę inwestowania, które podlegają jedynie skoordynowanym wymogom ostrożnościowym niezależnie od tego, czy te instytucje są traktowane jako osoby prawne.
-

↓ 2003/41/WE motyw
9

- (9) Zgodnie z zasadą pomocniczości, państwa członkowskie ponoszą pełną odpowiedzialność za organizację swoich systemów emerytalnych, jak również za decyzję w sprawie roli każdego z trzech „filarów” systemu emerytalnego w poszczególnych państwach członkowskich. W kontekście drugiego filaru, powinny one ponosić również pełną odpowiedzialność za rolę i funkcje różnych instytucji zapewniających pracownicze świadczenia emerytalne, takich jak branżowe fundusze emerytalne, fundusze emerytalne przedsiębiorstw i ~~zakłady~~ ubezpieczeń na życie. Celem niniejszej dyrektywy nie jest kwestionowanie tej prerogatywy.
-

↓ 2003/41/WE motyw
10

- (10) Przepisy krajowe dotyczące udziału osób prowadzących działalność na własny rachunek w instytucjach pracowniczych programów emerytalnych różnią się. W niektórych państwach członkowskich, instytucje pracowniczych programów emerytalnych mogą działać na podstawie układów zawieranych z osobami o danym zawodzie lub należących do grup zawodów, których członkowie działają jako osoby prowadzące działalność na własny rachunek lub bezpośrednio z osobami prowadzącymi działalność na własny rachunek i pracownikami

najemnymi. W niektórych państwach członkowskich osoba prowadząca działalność na własny rachunek może również zostać uczestnikiem instytucji w przypadku gdy osoba prowadząca działalność na własny rachunek występuje w roli pracodawcy lub świadczy przedsiębiorstwu ~~swoje~~ usługi zawodowe. W niektórych państwach członkowskich osoby prowadzące działalność na własny rachunek nie mogą przystąpić do instytucji pracowniczych programów emerytalnych, o ile nie spełniają określonych wymagań, włączając te, które nakładają prawo pracy i prawo socjalne.

↓ 2003/41/WE motyw
11

- (11) Instytucje zarządzające systemami zabezpieczenia społecznego, które są już koordynowane na poziomie ~~wspólnotowym~~ Unii, powinny być wyłączone z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy. Jednakże należy uwzględnić specyfikę instytucji, które w poszczególnych państwach członkowskich zarządzają zarówno systemami zabezpieczenia społecznego, jak i pracowniczymi programami emerytalnymi.
-

↓ 2003/41/WE motyw
12

- (12) Instytucje finansowe, które już korzystają ze ~~wspólnotowych~~ unijnych ram legislacyjnych, powinny, ogólnie biorąc, być wyłączone z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy. Ponieważ jednak instytucje te mogą również w pewnych przypadkach oferować usługi w zakresie pracowniczych programów emerytalnych, jest ważne, aby zapewnić, ~~że by~~ niniejsza dyrektywa nie prowadziła do zakłóceń konkurencji. Zakłóceń takich można uniknąć, stosując wymogi ostrożnościowe niniejszej dyrektywy do działalności zakładów ubezpieczeń na życie w zakresie emerytur pracowniczych. Komisja powinna również starannie monitorować sytuację na rynku emerytur pracowniczych i oceniać możliwości rozszerzenia fakultatywnego stosowania niniejszej dyrektywy w odniesieniu do innych kontrolowanych instytucji finansowych.
-

↓ 2003/41/WE motyw
13

- (13) Zmierzając do zapewnienia finansowego bezpieczeństwa systemu emerytalnego, świadczenia wypłacane przez instytucje pracowniczych programów emerytalnych powinny, ogólnie biorąc, zapewnić wypłaty emerytur dożywotnich. Możliwe są również wypłaty okresowe lub ~~ryczałtowe~~ jednorazowe.
-

↓ 2003/41/WE motyw
14

- (14) Istotne jest zapewnienie, aby osoby starsze i niepełnosprawne nie były narażone na ryzyko ubóstwa i mogły cieszyć się godziwym poziomem

życia. Ważnym aspektem zwalczania ubóstwa i braku ~~bezpieczeństwa~~
~~zabezpieczenia~~ osób starszych jest właściwe uwzględnienie
~~poszczególnych rodzajów~~ ryzyka biometrycznego w ustaleniach
dotyczących pracowniczych programów emerytalnych. Ustanawiając
program emerytalny, pracodawcy i pracownicy lub ich odpowiedni
przedstawiciele powinni rozważyć możliwość ~~zawarcia w programie~~
~~emerytalnego~~ ~~wraz z przepisami~~ postanowień w odniesieniu do
pokrycia ryzyka długowieczności i ryzyka niezdolności do wykonywania
zawodu, jak również ~~przepisów~~ postanowień w odniesieniu do osób
pozostałych przy życiu po śmierci żywiciela.

↓ 2003/41/WE motyw
15

- (15) Stwarzając państwom członkowskim możliwość wyłączenia z zakresu krajowego prawodawstwa wykonawczego instytucji zarządzających ~~systemami~~ programami, które łącznie posiadają mniej niż stu uczestników, można ułatwić nadzór w niektórych państwach członkowskich bez podważania właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego w tej dziedzinie. Jednakże to nie powinno naruszać prawa tych instytucji do mianowania, w celu zarządzania ich portfelem inwestycji i nadzoru ~~nad~~ ich aktywami, osób zarządzających inwestycjami i ~~pracowników~~ ~~nadzoru~~ powierników, prowadzących działalność w innym państwie członkowskim i należycie upoważnionych ~~nad ich aktywami~~.
-

↓ 2003/41/WE motyw
16

- (16) Instytucje takie jak „Unterstützungskassen” w Niemczech, których uczestnicy nie posiadają uprawnień do korzystania z określonej kwoty i których interesy są chronione w ramach obowiązkowego ustawowego ubezpieczenia od niewypłacalności, powinny być wyłączone z zakresu niniejszej dyrektywy.
-

↓ 2003/41/WE motyw
17

- (17) W celu ochrony uczestników i beneficjentów, instytucje pracowniczych programów emerytalnych powinny ograniczać swoją działalność do działań określonych w niniejszej dyrektywie, i takich, które z niej wynikają.
-

↓ 2003/41/WE motyw
18

- (18) W przypadku upadłości instytucji finansującej, uczestnik staje w obliczu ryzyka utraty zarówno swojego miejsca pracy, jak i swoich nabytych praw emerytalnych. Stwarza to konieczność zapewnienia wyraźnego podziału między tym przedsiębiorstwem i tą instytucją oraz ustanowienia minimalnych norm ostrożnościowych w celu ochrony uczestników.

↓ 2003/41/WE motyw
19

- (19) Występują istotne różnice w zakresie działania i nadzoru nad instytucjami pracowniczych programów emerytalnych w państwach członkowskich. W niektórych państwach członkowskich nadzór może być sprawowany nie tylko nad samą instytucją, lecz również wobec podmiotów lub przedsiębiorstw, które są upoważnione do zarządzania tymi instytucjami. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość uwzględnienia takiej specyfiki, pod warunkiem że wszystkie wymagania ustanowione w niniejszej dyrektywie są skutecznie spełnione. Państwa członkowskie powinny móc również umożliwić instytucjom ubezpieczeniowym i innym podmiotom finansowym zarządzanie instytucjami pracowniczych programów emerytalnych.
-

↓ 2003/41/WE motyw
20

- (20) Instytucje pracowniczych programów emerytalnych są instytucjami świadczącymi usługi finansowe, ponoszącymi wielką odpowiedzialność za zapewnienie świadczenia z pracowniczych programów emerytalnych i z tego względu powinny spełniać niektóre minimalne normy ostrożnościowe w odniesieniu do ich działalności i warunków działania.
-

↓ 2003/41/WE motyw
21

- (21) Ogromna liczba instytucji w niektórych państwach członkowskich oznacza, iż niezbędne jest pragmatyczne rozwiązanie w zakresie uprzedniego uzyskania uprzedniego zezwolenia dla tych instytucji. Jednakże w przypadku gdy instytucja pragnie zarządzać systemem programem w innym państwie członkowskim, powinno być wymagane uprzednie uzyskanie zezwolenia wydawanego przez właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego.
-

↓ 2003/41/WE motyw
36 (dostosowany)
⇒ nowy

- (22) Bez uszczerbku dla krajowych przepisów prawa ustawodawstwa socjalnego i prawa pracy w zakresie organizacji systemów emerytalnych, włączając w to obowiązkowe uczestnictwo i wyniki układów zbiorowych, instytucje powinny mieć możliwość świadczenia swoich usług w innych państwach członkowskich ⇒ po otrzymaniu zezwolenia właściwych władz rodzimego państwa członkowskiego instytucji ⇐. Powinno się im zezwalać instytucjom na przyjmowanie finansowania ze strony przedsiębiorstw mających siedzibę w innych ⇒ którymkolwiek ⇐ państwach ach członkowskich i na obsługę systemów programów emerytalnych z uczestnikami w więcej niż jednym państwie

członkowskim. Potencjalnie prowadziłyby to do znacznych korzyści skali dla tych instytucji, poprawy konkurencyjności unijnej gospodarki wspólnotowego przemysłu i ułatwienia mobilności siły roboczej. ~~Wymaga to wzajemnego uznawania norm ostrożnościowych. Właściwe stosowanie tych norm ostrożnościowych powinno być nadzorowane przez właściwe władze rodzimego Państwa Członkowskiego, chyba że ustalono inaczej.~~

↓ 2003/41/WE motyw
37
⇒ nowy

- (23) Wykonywanie prawa instytucji w jednym państwie członkowskim do zarządzania pracowniczym programem emerytalnym zawartym w innym państwie członkowskim powinno w pełni respektować prawo socjalne i prawo pracy obowiązujące w przyjmującym państwie członkowskim w zakresie, w jakim odnosi się to do pracowniczych emerytur, na przykład definicji i ~~płatność wypłaty~~ świadczeń emerytalnych oraz ~~warunki zbywalności~~ warunków możliwości przenoszenia praw emerytalnych. ⇒ Należy doprecyzować zakres zasad ostrożnościowych, aby zagwarantować pewność prawa w odniesieniu do działalności transgranicznej instytucji. ⇐
-

↓ nowy

- (24) Instytucje powinny mieć możliwość przenoszenia programów emerytalnych do innych instytucji w innych państwach Unii, aby ułatwić organizację świadczenia emerytur pracowniczych w skali Unii. Przeniesienie powinno odbywać się pod warunkiem otrzymania zezwolenia od właściwych władz w rodzimym państwie członkowskim instytucji przyjmującej program emerytalny („instytucji przyjmującej”). O ile krajowe przepisy prawa socjalnego i prawa pracy dotyczące systemów emerytalnych nie stanowią inaczej, przeniesienie i jego warunki powinny podlegać uprzedniej zgodzie uczestników i beneficjentów lub, w stosownych przypadkach, ich przedstawicieli.
-

↓ 2003/41/WE motyw
26

- (25) Rozsądne wyliczenie rezerw technicznych jest istotnym warunkiem ~~w celu~~ dla zapewnienia, iż zobowiązania z tytułu świadczeń emerytalnych mogą być zrealizowane. Rezerwy techniczne należy wyliczać na podstawie uznanych metod aktuarialnych i poświadczonych przez uprawnione osoby. Maksymalne oprocentowanie powinno być wybrane rozsądnie zgodnie z wszelkimi odpowiednimi przepisami krajowymi. Minimalna kwota rezerw technicznych powinna być zarówno wystarczająca w odniesieniu do świadczeń już wypłacanych beneficjentom, którym nadal będą wypłacane świadczenia, jak również odzwierciedlać zobowiązania, jakie wynikają z należnych uczestnikom praw emerytalnych.

↓ 2003/41/WE motyw
27

- (26) Rodzaje ryzyka ~~objęte ubezpieczeniem~~ pokrywane przez instytucje różnią się znacznie między poszczególnymi państwami członkowskimi. Z tego względu rodzime państwo członkowskie powinno mieć możliwość ustanowienia dodatkowych zasad wyliczenia rezerw technicznych, ~~podlegających dodatkowym~~ i, bardziej szczegółowym ~~ich zasadom~~ niż ustanowione w niniejszej dyrektywie.
-

↓ 2003/41/WE motyw
28

- (27) Wystarczające i właściwe aktywa ~~w celu~~ dla pokrycia rezerw technicznych chronią interesy uczestników i beneficjentów programu emerytalnego w przypadku gdy instytucja finansująca staje się niewypłacalna. W szczególności, w przypadkach działalności transgranicznej, wzajemne uznawanie zasad nadzoru stosowanych w państwach członkowskich wymaga pełnego stałego finansowania rezerw technicznych.
-

↓ 2003/41/WE motyw
29

- (28) W przypadku gdy instytucja nie prowadzi działalności transgranicznej, państwa członkowskie powinny zezwolić na niepełne finansowanie, pod warunkiem że opracowany zostanie właściwy plan przywrócenia pełnego finansowania bez uszczerbku dla wymagań dyrektywy Rady 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności ich pracodawcy²⁸.
-

↓ 2003/41/WE motyw
30

- (29) W wielu przypadkach, możliwe jest, aby instytucja finansująca, a nie sama instytucja, pokrywała zarówno każde ryzyko biometryczne lub gwarantowała niektóre świadczenia lub wyniki w zakresie inwestowania. Jednakże w niektórych przypadkach, to sama instytucja zapewnia ~~jea~~ takie pokrycie lub gwarancje, zaś zobowiązania instytucji finansującej sprowadzają się, ogólnie biorąc, do ~~opłacenie~~ opłacania niezbędnych składek. W takich okolicznościach, oferowane produkty są podobne do oferowanych przez zakłady ubezpieczeń na życie i dane instytucje powinny posiadać co najmniej takie same dodatkowe fundusze własne, jak zakłady ubezpieczeń na życie.

²⁸ Dz.U. L 283 z 28.10.1980, s. 23.

↓ 2003/41/WE motyw
31

- (30) Instytucje są inwestorami działającymi długookresowo. Umożnienie aktywów tych instytucji nie może zazwyczaj być dokonane w innym celu niż dla zapewnienia świadczeń emerytalnych. Ponadto, w celu właściwej ochrony praw uczestników i beneficjentów, instytucje powinny mieć swobodę wyboru alokacji aktywów, który ściśle odpowiada rodzajowi i okresowi trwania ich ~~pasywów~~ zobowiązań. Te aspekty wymagają skutecznego nadzoru i podejścia do zasad inwestowania, zapewniających instytucjom dostateczną elastyczność w decydowaniu w sprawie najbardziej bezpiecznej i skutecznej polityki inwestycyjnej oraz zobowiązujących je do działania w sposób rozważny. Z tego względu zgodność z ~~„regulą zasadą „przezornej osoby ostrożnego inwestora”~~ wymaga polityki inwestycyjnej dostosowanej do struktury uczestnictwa pojedynczych instytucji pracowniczych programów emerytalnych.
-

↓ 2003/41/WE motyw
6 (dostosowany)

- (31) ~~Niniejsza dyrektywa stanowi zatem pierwszy krok w kierunku rynku wewnętrznego pracowniczych programów emerytalnych zorganizowanego na skalę europejską. Ustalając „regulę zasadą „przezornej osoby ostrożnego inwestora” jako podstawową zasadę w odniesieniu do inwestycji kapitałowych i stwarzając możliwość działania instytucjom ponad granicami, zachęca się do zmiany kierunków oszczędzania w sektorze pracowniczych programów emerytalnych, przyczyniając się w ten sposób do postępu gospodarczego i społecznego.~~
-

↓ 2003/41/WE motyw
32 (dostosowany)

- (32) Metody i praktyki nadzoru w państwach członkowskich różnią się. Z tego względu państwom członkowskim należy przyznać pewną swobodę w zakresie konkretnych reguł inwestowania, jakie chcą nałożyć na instytucje działające na ich terytorium. Jednakże reguły te nie ~~mogą~~ ☒ powinny ☒ ograniczyć swobodnego przepływu kapitału, chyba że są uzasadnione względami ostrożnościowymi.
-

↓ 2003/41/WE motyw
33 (dostosowany)
⇒ nowy

- (33) Jako inwestorzy długookresowi o niskim ryzyku płynności, instytucje pracowniczych programów emerytalnych są w stanie inwestować w niepłynne aktywa, takie jak akcje, oraz, w ramach rozsądnych limitów, ☒ w instrumenty o długoterminowym profilu ekonomicznym, które nie znajdują się w obrocie na rynkach regulowanych, na wielostronnych platformach obrotu ani na zorganizowanych platformach obrotu ~~na~~

~~rynkach kapitałowych obarczonych ryzykiem. Mogą one również korzystać z międzynarodowej dywersyfikacji. Z tego względu inwestowanie w akcje, rynki kapitałowe obciążone ryzykiem i w walutach innych od tych, w których wyrażone są pasywa, oraz w instrumenty o długoterminowym profilu ekonomicznym, które nie znajdują się w obrocie na rynkach regulowanych, na wielostronnych platformach obrotu ani na zorganizowanych platformach obrotu, nie powinno być ograniczone względami innymi niż ostrożnościowe.~~

↓ nowy

(34) Pojęcie instrumentów o długoterminowym profilu ekonomicznym należy rozumieć szeroko. Są to niezbywalne papiery wartościowe, dlatego nie posiadają płynności, jaką zapewniają rynki wtórne. Często wymagają zaangażowania na czas określony, co ogranicza ich zbywalność. Do instrumentów tych należy zaliczać udziały kapitałowe, papiery dłużne w przedsiębiorstwach nienotowanych na rynkach regulowanych oraz udzielone im pożyczki. Do przedsiębiorstw nienotowanych na rynkach regulowanych należą projekty infrastrukturalne, nienotowane na rynkach regulowanych spółki nastawione na wzrost, nieruchomości i inne aktywa, które mogą nadawać się do celów inwestycji długoterminowych. Niskoemisyjne i odporne na zmiany klimatu projekty infrastrukturalne często są aktywami nienotowanymi na rynkach regulowanych, a finansowanie takich projektów zależy od kredytów długoterminowych.

↓ 2003/41/WE motyw 34 (dostosowany)

~~Jednakże w przypadku gdy instytucja prowadzi działalność transgraniczną, właściwe władze przyjmujące Państwa Członkowskiego mogą zwrócić się do niej, aby stosowała limity w odniesieniu do inwestycji w akcje oraz podobne aktywa będące przedmiotem obrotu na rynku regulowanym, akcje i inne instrumenty emitowane przez to samo przedsiębiorstwo lub aktywa denominowane w walutach, których kursy nie zmieniają się w tym samym kierunku pod warunkiem że reguły takie stosuje się również do instytucji mających siedzibę w przyjmującym Państwie Członkowskim.~~

↓ 2003/41/WE motyw 35 (dostosowany)

~~Ograniczenia w odniesieniu do swobodnego wyboru przez instytucje zatwierdzonych zarządzających aktywami i osób nadzorujących ograniczają konkurencję na rynku wewnętrznym i dlatego powinny być eliminowane.~~

↓ nowy

(35) Należy zezwolić instytucjom na inwestowanie w innych państwach członkowskich zgodnie z przepisami ich rodzimych państw członkowskich, co obniży koszty działalności transgranicznej. Przyjmujące państwa członkowskie nie powinny mieć zatem prawa do

nakładania dodatkowych wymagań dotyczących inwestowania na instytucje zlokalizowane w innych państwach członkowskich.

- (36) Niektóre rodzaje ryzyka można właściwie uwzględnić jedynie poprzez wymogi dotyczące zarządzania, natomiast nie można ich ograniczyć przy użyciu wymagań ilościowych wyrażonych w postaci rezerw technicznych i wymagań dotyczących finansowania. Dla odpowiedniego zarządzania ryzykiem zasadnicze znaczenie ma zatem zapewnienie skutecznego systemu zarządzania. Systemy te muszą być współmierne do charakteru, skali i złożoności działalności.
- (37) Polityka wynagrodzeń, która zachęca do podejmowania nadmiernego ryzyka, może podważać należyte i skuteczne zarządzanie ryzykiem w instytucjach. Zasady polityki wynagrodzeń i wymogi dotyczące podawania jej do wiadomości publicznej, które mają zastosowanie do innych rodzajów instytucji finansowych w Unii, powinny stosować się także do instytucji, mając jednak na uwadze szczególną strukturę zarządzania instytucji w porównaniu z innymi rodzajami instytucji finansowych. Należy także uwzględnić wielkość, charakter, zakres i złożoność działalności instytucji.
- (38) Kluczowa funkcja jest wewnętrzną zdolnością wykonywania poszczególnych zadań z zakresu zarządzania. Instytucje powinny mieć wystarczający potencjał, aby posiadać funkcję zarządzania ryzykiem, funkcję audytu wewnętrznego oraz, w stosownych przypadkach, funkcję aktuarialną. Określenie konkretnej kluczowej funkcji nie stanowi dla instytucji przeszkody w swobodnym decydowaniu o sposobie zorganizowania w praktyce tej kluczowej funkcji, chyba że przepisy niniejszej dyrektywy stanowią inaczej. Nie powinno to prowadzić do wprowadzenia nadmiernie uciążliwych wymogów, należy bowiem uwzględniać charakter, skalę i złożoność działalności instytucji.
- (39) Wszystkie osoby pełniące kluczowe funkcje powinny mieć odpowiednie kompetencje i cieszyć się dobrą reputacją. Niemniej tylko osoby pełniące kluczowe funkcje powinny być objęte wymogiem powiadamiania właściwych władz.
- (40) Ponadto w mniejszych instytucjach o niższym stopniu złożoności jedna osoba lub jednostka organizacyjna powinna mieć możliwość wykonywania więcej niż jednej kluczowej funkcji, z wyjątkiem funkcji audytu wewnętrznego. Osoba lub jednostka organizacyjna pełniąca daną kluczową funkcję nie może być jednak osobą lub jednostką pełniącą podobną kluczową funkcję w instytucji finansującej; niemniej należy dopuścić przyznawanie przez władze właściwe wyłączeń na podstawie wielkości, charakteru, zakresu i złożoności działalności instytucji.
- (41) Ważne jest, by instytucje poprawiły zarządzanie ryzykiem, tak by można było właściwie zrozumieć ich potencjalne słabe punkty w odniesieniu do stabilności programu emerytalnego i omówić je z właściwymi władzami. W ramach swojego systemu zarządzania ryzykiem instytucje powinny przedstawiać oszacowanie ryzyka dotyczącego ich działalności związanej z emeryturami. Oszacowanie to należy także udostępniać właściwym władzom. W dokumencie tym instytucje powinny zawierać m.in. opis jakościowy głównych elementów określających ich pozycję płynności

zgodnie z prawem krajowym, skuteczność ich systemu zarządzania ryzykiem oraz zdolność do spełnienia wymagań dotyczących rezerw technicznych. Oszacowanie powinno obejmować nowe lub pojawiające się rodzaje ryzyka związane ze zmianą klimatu, wykorzystaniem zasobów i środowiskiem.

↓ 2003/41/WE motyw
22

- (42) Każde państwo członkowskie powinno wymagać, aby każda instytucja znajdująca się na jego terytorium sporządzała roczne sprawozdania finansowe i roczne sprawozdania, uwzględniające każdy program emerytalny obsługiwany przez instytucję i, ~~gdzie jest to właściwe w stosownych przypadkach~~, roczne sprawozdanie finansowe i roczne sprawozdania w odniesieniu do każdego programu emerytalnego. Roczne sprawozdania finansowe i roczne sprawozdania, przedstawiające prawdziwy i rzetelny obraz aktywów i pasywów instytucji oraz sytuację finansową, biorąc pod uwagę każdy program emerytalny zarządzany przez instytucję i należycie zatwierdzony przez uprawnioną osobę, są istotnym źródłem informacji dla uczestników i beneficjentów ~~systemu programu~~ oraz właściwych władz. W szczególności, umożliwiają one właściwym władzom monitorowanie solidności finansowej instytucji i oceny, na ile ta instytucja jest w stanie wywiązać się ze wszystkich zobowiązań umownych.

↓ 2003/41/WE motyw
24

- (43) Polityka inwestycyjna instytucji jest decydującym czynnikiem zarówno dla bezpieczeństwa, jak i ~~realizacji dostępności cenowej pracowniczych emerytur pracowniczych~~. Dlatego instytucje powinny ~~sporządzać opracować oświadczenie o zasadach inwestowania i dokonywać ich przeglądu~~ przynajmniej raz na trzy lata ~~oceny zasad inwestowania~~. Powinny być one udostępniane właściwym władzom oraz, na żądanie, uczestnikom i beneficjentom każdego programu emerytalnego.

↓ nowy

- (44) Należy zezwolić instytucjom, by powierzały zarządzanie nimi, w całości lub w części, innym podmiotom działającym na ich rzecz. Instytucje, które zlecają w drodze outsourcingu kluczowe funkcje lub inną działalność, powinny pozostać w pełni odpowiedzialne za wykonanie wszystkich swoich zobowiązań wynikających z niniejszej dyrektywy.
- (45) Należy wzmocnić zadania w zakresie przechowywania i nadzoru związane z aktywami instytucji, doprecyzowując role i zadania depozytariusza. Wymóg wyznaczenia depozytariusza powinien dotyczyć tylko instytucji prowadzących programy, których uczestnicy i beneficjenci ponoszą wszystkie rodzaje ryzyka.

~~Właściwa informacja dla uczestników i beneficjentów programu emerytalnego jest kluczowa. Ma to szczególne znaczenie przy żądaniu informacji dotyczących solidności finansowej instytucji, zasad umownych, świadczeń i aktualnego finansowania należnych emerytur, polityki inwestycyjnej i zarządzania ryzykiem oraz kosztami.~~

- (46) Instytucje powinny udzielać przyszłym uczestnikom, uczestnikom i beneficjentom jasnych i adekwatnych informacji, aby pomóc im w podejmowaniu decyzji dotyczących ich emerytur oraz by zapewnić wysoki poziom przejrzystości w różnych fazach programu: przed zapisaniem się do programu, w okresie uczestnictwa (w tym przed przejściem na emeryturę) oraz po przejściu na emeryturę. W szczególności należy udzielać informacji dotyczących nabytych uprawnień emerytalnych, planowanego poziomu świadczeń emerytalnych, ryzyka i gwarancji oraz kosztów. Jeżeli uczestnicy ponoszą ryzyko inwestycyjne, zasadnicze znaczenie mają także dodatkowe informacje o profilu inwestycyjnym, dostępnych opcjach i o wynikach osiągniętych w przeszłości.
- (47) Przed przystąpieniem do programu przyszli uczestnicy powinni otrzymać wszystkie informacje niezbędne do podjęcia świadomego wyboru, takie jak informacje o możliwościach zrezygnowania z niektórych opcji, o składkach, kosztach i opcjach inwestycyjnych, w zależności od przypadku.
- (48) Dla uczestników instytucji, którzy nie przeszli jeszcze na emeryturę, instytucje powinny sporządzać standardowe zestawienia świadczeń emerytalnych zawierające najważniejsze informacje dotyczące danej osoby, a także ogólne informacje o programie emerytalnym. Zestawienie świadczeń emerytalnych powinno mieć standardowy format, aby ułatwić zrozumienie, jak świadczenia emerytalne kształtują się w czasie w różnych programach emerytalnych. Sprzyjałoby to mobilności pracowników.
- (49) Instytucje powinny z dostatecznym wyprzedzeniem przed przejściem na emeryturę informować uczestników o możliwościach wypłaty ich świadczeń. Jeżeli świadczenie emerytalne nie jest wypłacane w postaci renty dożywotniej, uczestnicy zbliżający się do przejścia na emeryturę powinni otrzymać informację o dostępnych produktach w zakresie wypłaty świadczeń, aby ułatwić planowanie finansowe emerytury.
- (50) W fazie wypłaty świadczeń emerytalnych beneficjenci powinni nadal otrzymywać informacje o swoich świadczeniach i odpowiednich opcjach wypłaty. Ma to szczególnie znaczenie w przypadku, gdy beneficjenci ponoszą znaczne ryzyko inwestycyjne w fazie wypłaty.
- (51) Właściwe władze powinny wykonywać swoje uprawnienia, mając na uwadze nadrzędny cel, jakim jest ochrona uczestników i beneficjentów.
- (52) W poszczególnych państwach członkowskich nadzór ostrożnościowy ma różny zakres. Może to powodować problemy, jeżeli instytucja musi

przestrzegać przepisów ostrożnościowych swojego rodzimego państwa członkowskiego, a jednocześnie spełniać wymogi prawa socjalnego i prawa pracy swojego przyjmującego państwa członkowskiego. Precyzyjne wskazanie, które obszary należy zaliczać do nadzoru ostrożnościowego do celów niniejszej dyrektywy, zmniejsza niepewność prawa i związane z nią koszty transakcyjne.

- (53) Wewnętrzny rynek instytucji wymaga wzajemnego uznawania norm ostrożnościowych. Właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego instytucji powinny nadzorować przestrzeganie tych norm przez instytucję. Państwa członkowskie powinny przyznać właściwym władzom uprawnienia niezbędne do stosowania środków prewencyjnych lub naprawczych w przypadku gdy instytucje naruszają wymogi niniejszej dyrektywy.

↓ 2003/41/WE motyw 25 (dostosowany)

~~W celu spełnienia ich ustawowych funkcji, właściwe władze powinny być wyposażone w odpowiednie prawa do informacji i uprawnienia do interwencji w odniesieniu do instytucji i osób, które rzeczywiście nimi zarządzają. W przypadku gdy instytucja pracowniczych programów emerytalnych przekazuje funkcje o istotnym znaczeniu takie jak zarządzanie inwestycjami, technologie informacyjne lub rachunkowość do innych przedsiębiorstw (nabywanie usług u zewnętrznych kontrahentów), powinno być możliwe rozszerzenie prawa do informacji i uprawnień do interwencji w celu objęcia nimi funkcji nabywania usług u zewnętrznych kontrahentów, aby sprawdzić, czy te działania są prowadzone zgodnie z zasadami nadzoru.~~

↓ nowy

- (54) Celem zapewnienia efektywnego nadzoru nad działaniami zlecanymi w drodze outsourcingu, w tym w drodze dalszego outsourcingu, konieczne jest, by właściwe władze miały, niezależnie od tego, czy zleceniobiorca jest jednostką regulowaną, dostęp do wszystkich istotnych danych posiadanych przez zleceniobiorcę, a także prawo do przeprowadzania kontroli na miejscu. Celem uwzględnienia zmian zachodzących na rynku oraz zagwarantowania, że warunki zlecania działań w drodze outsourcingu są stale przestrzegane, instytucje powinny informować właściwe władze przed zleceniem w drodze outsourcingu lub istotnych rodzajów działalności.
- (55) Należy wprowadzić przepisy dotyczące wymiany informacji między właściwymi władzami a innymi władzami lub organami, które mają za zadanie zwiększanie stabilności systemu finansowego lub zamykanie programów emerytalnych. Konieczne jest zatem określenie warunków, przy spełnieniu których tego rodzaju wymiana informacji powinna być możliwa. Jeśli informacje mogą być ujawnione wyłącznie za wyraźną zgodą właściwych władz, władze te powinny też mieć w stosownych przypadkach możliwość uzależnienia swojej zgody od spełnienia ściśle określonych warunków.

- (56) Przetwarzanie danych osobowych prowadzone w państwach członkowskich w ramach niniejszej dyrektywy i pod nadzorem właściwych władz reguluje dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady²⁹. Przetwarzanie danych osobowych prowadzone przez Europejskie Urzędy Nadzoru na podstawie niniejszej dyrektywy i pod nadzorem Europejskiego Inspektora Ochrony Danych reguluje rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady³⁰. Przetwarzanie danych osobowych prowadzone w ramach niniejszej dyrektywy, takie jak wymiana lub przekazywanie danych osobowych przez właściwe władze, powinno każdorazowo przebiegać zgodnie z krajowymi przepisami wdrażającymi dyrektywę 95/46/WE, a każda wymiana lub każde przekazanie informacji przez Europejskie Urzędy Nadzoru powinny przebiegać zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001.
- (57) Aby zapewnić sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego pracowniczych programów emerytalnych organizowanych w skali europejskiej, Komisja powinna, po konsultacji z EIOPA, dokonać przeglądu stosowania niniejszej dyrektywy i złożyć sprawozdanie z tego przeglądu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie cztery lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy. W ramach tego przeglądu należy ocenić w szczególności stosowanie przepisów dotyczących obliczania rezerw technicznych, finansowania rezerw technicznych, ustawowych funduszy własnych, marginesów wypłacalności, reguł inwestowania i wszystkich innych aspektów związanych z sytuacją w zakresie wypłacalności finansowej instytucji.
- (58) Aby zapewnić uczciwe warunki konkurencji między instytucjami, należy przedłużyć do dnia 31 grudnia 2022 r. okres przejściowy, w którym zakłady ubezpieczeń podlegające dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE³¹ będą mogły prowadzić działalność związaną z pracowniczymi programami emerytalnymi zgodnie z przepisami, o których mowa w art. 4 dyrektywy 2009/138/WE. Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2009/138/WE.
- (59) W celu uszczegółowienia wymagań określonych w niniejszej dyrektywie należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do doprecyzowania polityki wynagrodzeń, oszacowania ryzyka związanego z emeryturami i zestawienia świadczeń emerytalnych. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie

²⁹ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

³⁰ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

³¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

↓ 2003/41/WE motyw 38 (dostosowany)

~~W przypadku gdy system ma charakter zamknięty, przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się indywidualnie do tego systemu.~~

↓ 2003/41/WE motyw 39 (dostosowany)

~~Istotne jest, aby ustanowić przepisy o współpracy między właściwymi władzami Państw Członkowskich w celach nadzoru oraz tymi władzami i Komisją w innych celach. Do celów wykonania ich zadań i wniesienia wkładu do zgodnego i terminowego stosowania niniejszej dyrektywy, właściwe władze powinny przekazywać sobie informacje niezbędne w celu stosowania przepisów niniejszej dyrektywy. Komisja wyraziła swój zamiar utworzenia komitetu inspektorów, aby zachęcić do współpracy, koordynacji i wymiany poglądów między właściwymi władzami krajowymi i wspierania zgodnego stosowania niniejszej dyrektywy.~~

↓ 2003/41/WE motyw 40

(60) Ponieważ cel proponowanych działań, a mianowicie ustalenie wspólnotowych unijnych ram prawnych, obejmujących instytucje pracowniczych programów emerytalnych, nie może być w wystarczającym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie, natomiast i działające w ten sposób może, ze względu na zakres i wyniki działań, zostać lepiej osiągnięty na poziomie wspólnotowym Unii, Wspólnota Unia może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości, określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym samym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

↓ nowy

(61) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających³² państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.

³²

Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

(62) Zobowiązanie do transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego należy ograniczyć do tych przepisów, które stanowią merytoryczną zmianę w porównaniu z wcześniejszymi dyrektywami. Zobowiązanie do transpozycji przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z wcześniejszych dyrektyw.

(63) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania dyrektyw określonych w załączniku I część B,

↓ 2003/41/WE

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

↓ nowy

Tytuł I

PRZEPISY OGÓLNE

↓ 2003/41/WE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady podejmowania i prowadzenia działalności prowadzonej przez instytucje pracowniczych programów emerytalnych.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do instytucji pracowniczych programów emerytalnych. W przypadku gdy zgodnie z prawem krajowym instytucje pracowniczych programów emerytalnych nie posiadają osobowości prawnej, państwa członkowskie stosują niniejszą dyrektywę ~~albo~~ do tych instytucji ~~albo~~ lub, z zastrzeżeniem ust. 2, do tych upoważnionych podmiotów, które są odpowiedzialne za zarządzanie tymi ~~systemami~~ instytucjami i działają w ich imieniu ~~na ich rzecz~~.

2. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do:

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)

a) instytucji zarządzających systemami zabezpieczenia społecznego, objętych rozporządzeniem (WE) nr ~~1408/71~~³³ 883/2004³⁴

³³ ~~Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1286/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 187 z 10.7.2001, str. 1).~~

i rozporządzeniem ~~⊗~~ Parlamentu Europejskiego i Rady ~~⊗~~ (WEWG)
nr ~~574/72³⁵~~ 987/2009³⁶;

↓ 2011/61/UE art. 62
pkt 1

b) instytucji, objętych dyrektywą ~~73/239/EWG³⁷~~, ~~85/611/EWG³⁸~~,
~~93/22/EWG³⁹~~, ~~2000/12/WE⁴⁰~~ i ~~2002/83/WE⁴¹~~ 2004/39/WE⁴²,
2009/65/WE⁴³, 2009/138/WE, 2011/61/UE⁴⁴ i 2013/36/UE⁴⁵;

³⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1).

³⁵ ~~Rozporządzenie Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 410/2002 (Dz.U. L 62 z 5.3.2002, str. 17).~~

³⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s. 1).

³⁷ ~~Pierwsza dyrektywa Rady z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (Dz.U. L 228 z 16.8.1973, s. 3). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 77 z 20.3.2002, s. 17).~~

³⁸ ~~Dyrektywa Rady z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 375 z 31.12.1985, s. 3). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/108/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 41 z 13.2.2002, s. 35).~~

³⁹ ~~Dyrektywa Rady 93/22/EWG z dnia 10 maja 1993 r. w sprawie usług inwestycyjnych w zakresie papierów wartościowych (Dz.U. L 141 z 11.6.1993, s. 27). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2000/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 290 z 17.11.2000, s. 27).~~

⁴⁰ ~~Dyrektywa 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. odnosząca się do podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (Dz.U. L 126 z 26.5.2000, s. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2000/28/WE (Dz.U. L 275 z 27.10.2000, s. 37).~~

⁴¹ ~~Dyrektywa 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotycząca ubezpieczeń na życie (Dz.U. L 345 z 19.12.2002, s. 1).~~

⁴² Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1).

⁴³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

⁴⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

⁴⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca

- c) instytucji działających na zasadzie finansowania repartycyjnego;
- d) instytucji, w których pracownicy instytucji finansujących nie posiadają uprawnień do świadczeń i w których instytucja finansująca może umarzać aktywa w dowolnym czasie i niekoniecznie wywiązywać się ze swoich zobowiązań z tytułu płatności świadczeń emerytalnych;
- e) przedsiębiorstw stosujących systemy ~~księgowania~~ rezerw księgowych w celu wypłaty świadczeń emerytalnych swoim pracownikom.

Artykuł 3

Zastosowanie do instytucji obsługujących systemy zabezpieczenia społecznego

Instytucje pracowniczych programów emerytalnych, które obsługują również obowiązkowe ~~systemy~~ programy emerytalne związane z zatrudnieniem, traktowane jako programy w ramach systemów zabezpieczenia społecznego, objęte rozporządzeniami (~~WEWG~~) nr ~~1408/71~~ 883/2004 i (~~WEWG~~) nr ~~574/72~~ 987/2009, objęte są niniejszą dyrektywą w odniesieniu do ich nieobligatoryjnej działalności w zakresie pracowniczych programów emerytalnych. W takim przypadku wyodrębnia się pasywa i odpowiadające im aktywa ~~wyodrębnia się~~ i nie jest możliwe przeniesienie ich do obowiązkowych ~~systemów~~ programów emerytalnych, które są traktowane jako programy w ramach systemów zabezpieczenia społecznego, ~~ani lub~~ odwrotnie.

Artykuł 4

Dobrowolne ~~wniosek~~ zastosowanie do instytucji objętych dyrektywą ~~2002/83/WE~~ 2009/138/WE

Rodzime państwo członkowskie może wybrać stosowanie przepisów art. ~~9-16 i art. 18-20~~ ☒ 9-15, art. 20-24 ust. 2, art. 25-29, 31-53 i 55-71 ☒ niniejszej dyrektywy do działalności w zakresie pracowniczych programów emerytalnych prowadzonej przez zakłady ubezpieczeń ☒ na życie ☒ objęte dyrektywą 2009/138/WE w zakresie pracowniczych programów emerytalnych, objętych dyrektywą ~~2002/83/WE~~. W takim przypadku wszystkie aktywa i pasywa odpowiadające wymienionej działalności są wyodrębnione, zarządzane i tworzone odrębnie od innej działalności zakładów ubezpieczeń ☒ na życie ☒, bez możliwości przeniesienia.

W takim przypadku i tylko o ile dotyczy to działalności związanej z prowadzeniem ich ~~pracowniczych~~ programów emerytalnych, zakłady ubezpieczeń ☒ na życie ☒ nie są objęte art. ~~20-26, art. 31 i art. 36~~ ☒ 76-86, art. 132, art. 134 ust. 2, art. 173, art. 185 ust. 5, art. 185 ust. 7 i 8 i art. 209 ☒ dyrektywy ~~2002/83/WE~~ 2009/138/WE.

dyrektywę 2002/87/WE i uchylającą dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

Rodzime państwo członkowskie zapewnia, ~~żeby albo w ramach działań nadzorczych~~ właściwe władze albo władze odpowiedzialne za nadzór nad zakładami ubezpieczeń ~~na życie~~ objęte~~ymi~~ dyrektywą ~~2002/83/WE~~ 2009/138/WE, ~~jako część ich działań nadzorczych,~~ weryfikują~~owały~~ wyraźne rozdzielenie odpowiedniej działalności w zakresie pracowniczych programów emerytalnych.

Artykuł 5

Instytucje niskich emerytur i systemy ustawowe

Z wyjątkiem art. ~~19~~ 34–37 ~~państwa członkowskie mogą nie stosować niniejszej dyrektywy w całości lub w części do jakiegokolwiek instytucji znajdującej się na ich terytorium, która obsługuje programy emerytalne, w których uczestniczy łącznie mniej niż 100 uczestników. Z zastrzeżeniem art. 2 ust. 2 takim instytucjom należy przyznaje się jednak przyznać~~ prawo stosowania niniejszej dyrektywy na zasadzie dobrowolności. Art. ~~20~~ 12 można stosować jedynie pod warunkiem że stosuje się wszystkie inne przepisy niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie mogą ~~nie~~ stosować art. ~~9–17~~ 1–8, art. 12, 20 i 34–37 ~~do instytucji, które prowadzą prowadzących~~ pracownicze programy emerytalne, ~~które są stworzone na podstawie statutu, zgodnie z ustawodawstwem, i są gwarantowane przez władze publiczne.~~ Art. ~~20~~ 12 można stosować jedynie pod warunkiem że stosuje się wszystkie inne przepisy niniejszej dyrektywy.

↓ 2003/41/WE

Artykuł 6

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

a) „instytucja pracowniczych programów emerytalnych” lub „instytucja” oznacza instytucję niezależnie od jej formy prawnej, działającą na bazie kapitałowej, ustanowioną niezależnie od jakiegokolwiek instytucji finansującej lub organizacji ~~handlowej~~ branżowej w celu zapewnienia świadczeń emerytalnych w kontekście działalności zawodowej na podstawie porozumienia lub umowy uzgodnionej:

- indywidualnie lub zbiorowo między pracodawcą (pracodawcami) a pracownikiem (pracownikami) lub ich odpowiednimi przedstawicielami, lub
- z osobami prowadzącymi działalność na własny rachunek zgodnie z ustawodawstwem rodzimego i przyjmującego państwa członkowskiego,

i która prowadzi działalność bezpośrednio z nich wynikającą;

b) „program emerytalny” oznacza umowę, porozumienie, umowę powierniczą lub reguły określające, które świadczenia emerytalne są przyznawane i na jakich warunkach;

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)
⇒ nowy

c) „instytucja finansująca” oznacza każde przedsiębiorstwo lub inny podmiot, niezależnie od tego, czy obejmuje ~~lub składa się z~~ jedną lub więcej osób prawnych lub fizycznych ~~lub składa się z takich osób, które pełnią funkcję pracodawcy lub osoby prowadzącej działalność na własny rachunek lub jakkolwiek ich połączenia i które wpłacają składki do instytucji pracowniczych programów emerytalnych~~ ⇒ który na podstawie przepisów krajowych jest prawnie zobowiązany do oferowania programu emerytalnego lub dobrowolnie się do tego zobowiązuje; ⇐

↓ 2003/41/WE

d) „świadczenia emerytalne” oznaczają świadczenia wypłacane w zależności od osiągniętego lub przewidywanego osiągnięcia emerytury lub, gdy są one uzupełnieniem tych świadczeń i świadczone dodatkowo, w formie wypłat z tytułu śmierci, niepełnosprawności lub zaprzestania zatrudnienia lub w formie zapomóg lub usług w razie choroby, ubóstwa lub śmierci. W celu zapewnienia bezpieczeństwa finansowego na emeryturze, świadczenia te przyjmują zazwyczaj formę dożywotnich wypłat. Mogą to być również wypłaty dokonywane ~~na okresy przejściowe okresowo lub jako ryczałt jednorazowo~~;

e) „uczestnik” oznacza osobę, której działalność zawodowa uprawnia lub uprawni ~~jej~~ do świadczeń emerytalnych zgodnie z ~~przepisami~~ postanowieniami programu emerytalnego;

f) „beneficjent” oznacza osobę otrzymującą świadczenia emerytalne;

g) „właściwe władze” oznaczają krajowe władze wyznaczone do wykonywania zadań przewidzianych w niniejszej dyrektywie;

h) „biometryczne rodzaje ryzyka” oznaczają rodzaje ryzyka związane ze śmiercią, niepełnosprawnością i długowiecznością;

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)
⇒ nowy

i) „rodzime państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, ⇒ w którym instytucja otrzymała zezwolenie lub jest zarejestrowana oraz w którym znajduje się jej zarząd. Zarząd mieści się w miejscu, w którym organ decyzyjny instytucji podejmuje główne strategiczne decyzje; ⇐ ~~w którym instytucja posiada swoją siedzibę statutową i zarząd lub, jeśli nie posiada siedziby statutowej, zarząd;~~

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)
⇒ nowy

j) „przyjmujące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, którego przepisy prawa socjalnego i prawa pracy odnoszące się do pracowniczych programów emerytalnych stosuje się do relacji między instytucjami finansującymi i uczestnikami ⇒ lub beneficjentami ⇐;

↓ nowy

k) „instytucja przenosząca” oznacza instytucję przenoszącą cały program emerytalny lub jego część do instytucji w innym państwie członkowskim;

l) „instytucja przyjmująca” oznacza instytucję przyjmującą cały program emerytalny lub jego część od instytucji w innym państwie członkowskim;

m) „rynek regulowany” oznacza wielostronny system w Unii w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia (UE) nr .../... [MiFIR];

n) „wielostronna platforma obrotu” oznacza wielostronny system w Unii w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia (UE) nr .../... [MiFIR];

o) „zorganizowana platforma obrotu” oznacza system lub platformę w Unii, o których mowa art. 2 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia (UE) nr .../... [MiFIR];

p) „trwały nośnik informacji” oznacza instrument pozwalający uczestnikowi lub beneficjentowi na przechowywanie informacji kierowanych osobiście do tego uczestnika lub beneficjenta w sposób, który umożliwia przyszłe korzystanie z tych informacji przez okres czasu odpowiedni do ich celów i który pozwala na niezmienione odtworzenie przechowywanej informacji;

q) „kluczowa funkcja” w systemie zarządzania oznacza wewnętrzną zdolność do wykonywania praktycznych zadań; do systemu zarządzania należą funkcje: zarządzania ryzykiem, audytu wewnętrznego oraz w przypadkach, w których instytucja zaciąga zobowiązania finansowe lub ustanawia rezerwy techniczne, także funkcja aktuarialna.

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)
⇒ nowy

Artykuł 7

Działalność instytucji

~~Każde~~ Państwa członkowskie wymagają, aby instytucje znajdujące się na ~~jego~~ ~~terytorium~~ ich terytoriach ograniczyły swoją działalność do czynności związanych ze ~~emeryturami~~ świadczeniami emerytalnymi oraz ~~działalności~~ z nich wynikających.

W przypadku gdy zgodnie z art. 4 zakład ubezpieczeń ~~☒~~ na życie ~~☒~~ prowadzi działalność w zakresie pracowniczych programów emerytalnych poprzez wyodrębnienie swoich aktywów i pasywów, wyodrębnione aktywa i pasywa ~~ograniczone~~ zastrzega się do działań związanych ze ~~emeryturami~~ i świadczeniami emerytalnymi oraz działalnościami z nich wynikającymi.

Artykuł 8

Prawne rozdzielenie instytucji finansujących i instytucji pracowniczych programów emerytalnych

~~Każde~~ Państwa członkowskie zapewniają prawne rozdzielenie instytucji finansującej i instytucji pracowniczych programów emerytalnych w celu ochrony aktywów instytucji w interesie uczestników i beneficjentów w razie upadłości instytucji finansującej.

Artykuł 9

Warunki działania ⇨ Rejestracja lub zezwolenie ⇧

~~1. Każde~~ Państwa członkowskie, w odniesieniu do każdej instytucji znajdującej się na jego terytorium ich terytoriach, zapewniają, ~~że aby:~~

↓ 2010/78/UE art. 4
pkt 1 lit. a)
(dostosowany)

~~a) instytucja jest~~ była zarejestrowana w krajowym rejestrze przez właściwe ~~organ nadzoru~~ władze lub ~~zatwierdzona~~ otrzymała ~~☒~~ od nich ~~☒ zezwolenie~~; w przypadku działalności transgranicznej, określonej w art. ~~1220~~, rejestr wskazuje również państwa członkowskie, w których działa dana instytucja; informacje te są przekazywane ~~Europejskiemu Urzędowi Nadzoru~~ (Europejskiemu ~~Urząd~~ Urzędowi Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) (zwanemu dalej „~~EUNUIPPEIOPA~~”) ustanowionemu rozporządzeniem ~~Parlamentu Europejskiego i Rady~~ (UE) nr 1094/2010⁴⁶, który publikuje je na swojej stronie internetowej;

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)

~~b) instytucja jest prowadzona skutecznie przez osoby o nieposzlakowanej opinii, które posiadają odpowiednie kwalifikacje i doświadczenie zawodowe lub zatrudniają doradców o odpowiednich kwalifikacjach i doświadczeniu zawodowym;~~

↓ nowy

Artykuł 10

Reguły programu emerytalnego

⁴⁶

Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.

↓ 2003/41/WE

~~e) W odniesieniu do każdej instytucji znajdującej się na ich terytoriach państwa członkowskie zapewniają, aby właściwie ustanowione reguły, dotyczące funkcjonowania danego programu emerytalnego, prowadzonego przez instytucję, zostały wprowadzone i członkowie zostali w sposób dostateczny poinformowani o tych regułach.~~

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)

~~d) wszystkie rezerwy techniczne są wyliczane i poświadczone przez aktuarium lub, jeśli nie przez aktuarium, to przez innego specjalistę w tej dziedzinie, w tym biegłego rewidenta, zgodnie z ustawodawstwem krajowym, na podstawie metod aktuarialnych uznanych przez właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego;~~

↓ nowy

Artykuł 11

Zobowiązanie do regularnego finansowania i dodatkowych świadczeń

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)

~~e) 1. W odniesieniu do każdej instytucji znajdującej się na ich terytoriach państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy instytucja finansująca gwarantuje wypłatę świadczeń emerytalnych, zobowiązanie się ona do regularnego finansowania.~~

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)

~~f) członkowie są dostatecznie informowani o warunkach programu emerytalnego, w szczególności dotyczących:~~

- ~~(i) praw i obowiązków stron uczestniczących w systemie emerytalnym;~~
 - ~~(ii) rodzajów ryzyka finansowego, technicznego innych związanych z systemem emerytalnym;~~
 - ~~(iii) charakteru i podziału tych rodzajów ryzyka.~~
-

↓ 2003/41/WE

2. Zgodnie z zasadą pomocniczości i biorąc pod uwagę skalę świadczeń emerytalnych, oferowanych w ramach systemów zabezpieczenia społecznego, państwa członkowskie mogą ~~zapewnić~~przewidzieć, że opcja objęcia ryzyka długowieczności i niepełnosprawności, ~~rezerwy~~zabezpieczenia dla osób

pozostałych przy życiu po śmierci żywiciela i gwarancja zwrotu składek jako dodatkowe świadczenia, są oferowane ~~członkom uczestnikom~~, o ile tak uzgodnią pracodawcy i pracownicy lub ich odpowiedni przedstawiciele.

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)

~~3. Państwo członkowskie może określić warunki działania instytucji znajdującej się na jego terytorium z zastrzeżeniem innych wymagań w celu zapewnienia odpowiedniej ochrony interesów członków i beneficjentów.~~

↓ 2010/78/UE art. 4
pkt 1 lit. a)
(dostosowany)

~~5. W przypadku działalności transgranicznej określonej w art. 20, warunki działania instytucji podlegają obowiązkowi uprzedniego uzyskania zezwolenia właściwego organu rodzimego państwa członkowskiego. Udzielając takiego zezwolenia, państwa członkowskie niezwłocznie zawiadamiają EUNUIPPE.~~

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)
⇒ nowy

Artykuł ~~20~~12

Działalność ⇒ i procedury ⇐ transgraniczne

1. Bez uszczerbku dla krajowych przepisów prawa socjalnego i prawa pracy w sprawie organizacji ~~programów systemów~~ emerytalnych, włączając obowiązkowe członkostwo i rezultaty układów zbiorowych, państwa członkowskie zezwalają przedsiębiorstwom znajdującym się na ich terytorium na finansowanie instytucji ⇒, które proponują prowadzenie działalności transgranicznej lub prowadzą taką działalność ⇐ ~~pracowniczych programów emerytalnych uprawnionym w innych Państwach Członkowskich~~. Zezwalają one również uprawnionym na ich terytorium instytucjom ~~pracowniczych programów emerytalnych~~ ☒, które otrzymały zezwolenia na ich terytoriach, ☒ na ⇒ wykonywanie działalności transgranicznej ⇐ ~~akceptowanie~~ ☒ w drodze akceptowania ☒ finansowania przez przedsiębiorstwa znajdujące się na terytorium ~~innych~~ ⇒ jednego z ⇐ państw członkowskich.

2. Instytucja, która ☒ proponuje ☒ ~~pragnie~~ ⇒ prowadzenie działalności transgranicznej oraz ⇐ ~~przyjęcie przyjęcie~~ finansowanie przez instytucję finansującą ~~znajdującą się na terytorium innego Państwa Członkowskiego~~, podlega obowiązkowi uzyskania uprzedniego zezwolenia właściwych władz jej rodzimego państwa członkowskiego ~~określonego w art. 9 ust. 4~~. Instytucja, o swoim zamiarze przyjęcia finansowania przez instytucję finansującą ~~znajdującą się na terytorium innego Państwa Członkowskiego~~, instytucja powiadamia właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego; ~~w przypadku gdy jest do tego upoważniona.~~

3. Państwa członkowskie wymagają od instytucji ~~⇒~~, które otrzymały zezwolenie lub są zarejestrowane ~~⇐~~ ~~znajdujących się~~ na ich terytorium i którym złożono propozycję finansowania ~~✗~~ otrzymania finansowania ~~✗~~ przez instytucję ~~znajdującą się na terytorium innego Państwa Członkowskiego~~, dostarczenia następujących informacji w przypadku powiadamiania na mocy ust. 2:

- a) przyjmujące państwo(-a) członkowskie;
- b) nazwa ~~⇒~~ i siedziba zarządu ~~⇐~~ instytucji finansującej;
- c) główne cechy charakterystyczne programu emerytalnego, jaki ma być obsługiwany ~~przez dla instytucji finansującej~~.

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)
⇒ nowy

4. W przypadku gdy właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego są powiadamiane na mocy ust. 2 i dopóki ~~nie mają powodu, aby wątpić~~ ~~⇒~~ nie wydały decyzji stwierdzającej ~~⇐~~, że struktura administracyjna lub sytuacja finansowa instytucji lub nieposzlakowana opinia i kwalifikacje zawodowe lub doświadczenie osób kierujących instytucją ~~⇒~~ nie ~~⇐~~ są zgodne z ~~✗~~ proponowanymi ~~✗~~ działaniami ~~proponowanymi przez przyjmujące Państwo Członkowskie, mogą one~~, w terminie trzech miesięcy od otrzymania wszystkich informacji określonych w ust. 3, przekaza~~ć~~ują te informacje właściwym władzom przyjmującego państwa członkowskiego i informowa~~ć~~ują o tym odpowiednią instytucję.

↓ nowy

Decyzja, o której mowa w akapicie pierwszym, zawiera uzasadnienie.

Odmówiwszy przekazania informacji, o których mowa w akapicie pierwszym, właściwym władzom przyjmującego państwa członkowskiego, właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego podają przedmiotowej instytucji powody swojej odmowy w terminie trzech miesięcy od otrzymania wszystkich informacji, o których mowa w ust. 3. W przypadku odmowy lub beczynności przysługuje odwołanie do sądów rodzimego państwa członkowskiego.

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)
⇒ nowy

5. Zanim instytucja rozpocznie ~~obsługę~~ ~~✗~~ prowadzenie działalności transgranicznej ~~✗~~ programu emerytalnego dla instytucji finansującej w innym ~~Państwie Członkowskim~~, właściwe władze przyjmującego państwa członkowskiego, w terminie ~~⇒~~ jednego ~~⇐~~ ~~dwóch miesięcy~~ miesiaca od otrzymania informacji określonych w ust. 3, informują właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego, ~~stosownie do potrzeb~~, o wymaganiach prawa socjalnego i prawa pracy dotyczących ~~pracowniczych~~ emerytur pracowniczych, w ramach których jest musi być obsługiwany program emerytalny finansowany przez instytucję finansującą w rodzimm przyjmującym

państwie członkowskim i o wszelkich zasadach, jakie należy stosować zgodnie z art. 18 ust. 7 i ust. 7 niniejszego artykułu. Właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego przekazują instytucji te informacje.

6. Po otrzymaniu informacji określonej w ust. 5 lub, jeśli nie zostanie przekazana żadna informacja od właściwych władz rodzimego państwa członkowskiego, po ~~wygaśnięciu~~ upływie okresu przewidzianego w ust. 5, instytucja może rozpocząć ☒ prowadzenie działalności transgranicznej ☐ obsługę programu emerytalnego finansowanego przez instytucję przyjmującego Państwa Członkowskiego zgodnie z wymaganiami prawa socjalnego i prawa pracy przyjmującego państwa członkowskiego dotyczącymi pracowniczych emerytur pracowniczych i wszelkimi zasadami, jakie należy stosować zgodnie z art. 18 ust. 7 i ust. 7 niniejszego artykułu.

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)

~~7. W szczególności, instytucja finansowana przez instytucję znajdującą się na terytorium innego Państwa Członkowskiego również podlega, w odniesieniu do odpowiednich uczestników, wszelkim wymaganiom w zakresie informacji nałożonym przez właściwe władze przyjmującego Państwa Członkowskiego na instytucje znajdujące się na terytorium tego Państwa Członkowskiego zgodnie z art. 11.~~

↓ 2003/41/WE
⇒ nowy

~~87. Właściwe władze przyjmującego państwa członkowskiego informują właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego o wszelkich istotnych zmianach wymagań prawa socjalnego i prawa pracy w przyjmującym państwie członkowskim dotyczących pracowniczych programów emerytalnych, które mogą wpływać na cechy charakterystyczne programu emerytalnego w zakresie, w jakim dotyczy to ⇒ działalności transgranicznej ⇐ funkcjonowania programu emerytalnego finansowanego przez instytucję w przyjmującym Państwie Członkowskim i wszelkich zasad, jakie należy stosować zgodnie z art. 18 ust. 7 i ust. 7 niniejszego artykułu.~~

~~98. Instytucja podlega bieżącemu nadzorowi właściwych władz przyjmującego państwa członkowskiego w zakresie zgodności jej działalności z wymaganiami prawa socjalnego i prawa pracy przyjmującego państwa członkowskiego dotyczącymi pracowniczych programów emerytalnych określonych w ust. 5. i wymogami w zakresie informacji określonymi w ust. 7. Gdyby taki nadzór ujawnił nieprawidłowości, właściwe władze przyjmującego państwa członkowskiego informują niezwłocznie właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego. Właściwe władze przyjmującego rodzimego państwa członkowskiego podejmą czynią, w koordynacji z właściwymi władzami rodzimego przyjmującego państwa członkowskiego, niezbędne kroki w celu zapewnienia, żeby dana instytucja zaprzeszanie przestała naruszać prawo socjalne i prawo pracy.~~

~~109.~~ Jeśli, pomimo środków podjętych przez właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego lub ze względu na brak odpowiednich środków w rodzimym państwie członkowskim, instytucja uporczywie narusza stosowane przepisy dotyczące wymagań prawa socjalnego i prawa pracy ~~rodzimego~~ przyjmującego państwa członkowskiego dotyczących pracowniczych programów emerytalnych, właściwe władze ~~rodzimego~~ przyjmującego państwa członkowskiego mogą, po przekazaniu informacji właściwym władzom rodzimego państwa członkowskiego, podjąć odpowiednie kroki w celu zapobieżenia ~~lub ukrócenia dalszym~~ nieprawidłowościom lub nałożenia kar z tego tytułu, włączając, w zakresie, w jakim jest absolutnie niezbędne, uniemożliwienie działania instytucji w ~~rodzonym~~ przyjmującym państwie członkowskim na rzecz instytucji finansującej.

10. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucja prowadząca działalność transgraniczną nie podlegała żadnym wymaganiom dotyczącym przekazywania informacji uczestnikom i beneficjentom, nałożonym przez właściwe władze przyjmującego państwa członkowskiego w stosunku do uczestników, których dotyczy ta działalność transgraniczna.

Artykuł 13

Transgraniczne przenoszenie programów emerytalnych

1. Instytucjom, które otrzymały zezwolenie lub są zarejestrowane na terytoriach państw członkowskich, państwa te pozwalają na przeniesienie całości lub części ich programów emerytalnych do instytucji przyjmujących, które otrzymały zezwolenie lub zostały zarejestrowane w innych państwach członkowskich.

2. Przeniesienie całości lub części programu emerytalnego między instytucjami przenoszącymi i przyjmującymi, które otrzymały zezwolenie lub są zarejestrowane w różnych państwach członkowskich, podlega uprzedniemu zezwoleniu właściwych władz rodzimego państwa członkowskiego instytucji przyjmującej. Wniosek o zezwolenie na przeniesienie składa instytucja przenosząca.

3. O ile krajowe przepisy prawa socjalnego i prawa pracy dotyczące organizacji systemów emerytalnych nie stanowią inaczej, należy uzależnić przeniesienie i jego warunki od uprzedniej zgody uczestników i beneficjentów lub, w stosownych przypadkach, ich przedstawicieli. W każdym razie informacje o warunkach przeniesienia udostępnia się uczestnikom i beneficjentom, których to dotyczy, lub, w stosownych przypadkach, ich przedstawicielom nie później niż cztery miesiące przed złożeniem wniosku, o którym mowa w ust. 2.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera następujące informacje:

a) pisemne porozumienie między instytucją przenoszącą i przyjmującą, w którym określa się warunki przeniesienia, w tym główne cechy programu emerytalnego oraz opis przenoszonych aktywów i, w stosownych przypadkach, odpowiadających im pasywów;

b) nazwa i siedziba instytucji przenoszącej;

c) miejsce, w którym znajduje się zarząd instytucji finansującej i nazwa tej instytucji;

d) przyjmujące państwo członkowskie, lub, gdy jest ich więcej niż jedno, przyjmujące państwa członkowskie.

5. W przypadku gdy właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego instytucji przyjmującej otrzymały wniosek, o którym mowa w ust. 2, i nie wydały decyzji stwierdzającej, że struktura administracyjna lub sytuacja finansowa instytucji przyjmującej lub nieposzlakowana opinia i kwalifikacje zawodowe lub doświadczenie osób kierujących instytucją przyjmującą są niezgodne z działaniami proponowanymi w rodzimym państwie członkowskim instytucji przyjmującej, władze te przekazują instytucji przyjmującej i właściwym władzom rodzimego państwa członkowskiego instytucji przenoszącej swoją decyzję o zezwoleniu na przeniesienie w terminie trzech miesięcy od otrzymania wszystkich informacji, o których mowa w ust. 4. Właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego instytucji przenoszącej informują instytucję przenoszącą o tej decyzji.

Decyzje, o których mowa w akapicie pierwszym, zawierają uzasadnienie. Odmówiwszy przekazania informacji, o których mowa w akapicie pierwszym, właściwym władzom rodzimego państwa członkowskiego instytucji przekazującej, właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego instytucji przyjmującej podają przedmiotowej instytucji powody swojej odmowy w terminie trzech miesięcy od otrzymania wszystkich informacji, o których mowa w ust. 4. W przypadku odmowy lub bezczynności instytucji przyjmującej przysługuje odwołanie do sądów rodzimego państwa członkowskiego instytucji przyjmującej.

6. W terminie jednego miesiąca od otrzymania informacji, o których mowa w ust. 5, władze właściwe rodzimego państwa członkowskiego instytucji przekazującej informują władze właściwe rodzimego państwa członkowskiego instytucji przyjmującej o wymaganiach prawa socjalnego i prawa pracy dotyczących emerytur pracowniczych w przyjmującym państwie członkowskim, zgodnie z którymi należy prowadzić program emerytalny. Właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego instytucji przyjmującej przekazują te informacje instytucji przyjmującej.

7. Po otrzymaniu informacji, o których mowa w ust. 6, lub gdy w terminie, o którym mowa w ust. 6, właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego instytucji przyjmującej nie przekazały żadnych informacji, instytucja przejmująca może rozpocząć prowadzenie programu emerytalnego zgodnie z wymaganiami prawa socjalnego i prawa pracy dotyczącymi emerytur pracowniczych w przyjmującym państwie członkowskim.

8. Jeżeli instytucja przyjmująca prowadzi działalność transgraniczną, stosuje się art. 12 ust. 8 i 9.

Tytuł II

WYMAGANIA ILOŚCIOWE

Artykuł ~~15~~ 14

Rezerwy techniczne

1. Rodzime państwo członkowskie zapewnia, ~~że aby~~ instytucje obsługujące pracownicze programy emerytalne zawsze ustalają zawsze, uwzględniając pełen zakres w odniesieniu do pełnego zakresu ich programów emerytalnych, dostateczną kwotę pasywów odpowiadającą zobowiązaniom finansowym, które wynikają z ich portfela istniejących umów emerytalnych.

2. Rodzime państwo członkowskie zapewnia, ~~że aby~~ instytucje obsługujące pracownicze programy emerytalne, w przypadku zapewnienia które oferują ubezpieczenia od ~~ryzyk~~ biometrycznych rodzajów ryzyka ~~i/lub gwarantują~~ zarówno wynikowi inwestycyjnych, jak i danych poziom świadczeń, utworzyły dostateczne rezerwy techniczne w odniesieniu do pełnego zakresu tych programów.

3. Każdego roku następuje wyliczenie rezerw technicznych. Jednakże rodzime państwo członkowskie może zezwolić na wyliczenie raz na trzy lata, pod warunkiem że instytucja przekazuje uczestnikom ~~i/lub~~ właściwym władzom zaświadczenie lub sprawozdanie na temat korekt w następujących latach przypadających między wyliczeniami. Zaświadczenie lub sprawozdanie przedstawia skorygowany rozwój rezerw technicznych i zmiany w ryzykach objętych ubezpieczeniem.

4. Rezerwy techniczne są wyliczane i poświadczone przez aktuarium lub, ~~jeśli nie przez aktuarium, to~~ przez innego specjalistę w tej dziedzinie, w tym biegłego rewidenta, zgodnie z ustawodawstwem krajowym, na podstawie metod aktuarialnych uznanych przez właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego, zgodnie z następującymi zasadami:

a) minimalna kwota rezerw technicznych jest wyliczana na podstawie dostatecznie ostrożnej wyceny aktuarialnej, biorąc pod uwagę wszystkie zobowiązania z tytułu świadczeń i składek zgodnie z uzgodnieniami dotyczącymi emerytur danej instytucji. Muszą one być wystarczające zarówno dla emerytur i świadczeń już wypłacanych dla beneficjentów, którym nadal będą wypłacane świadczenia, oraz odzwierciedlać zobowiązania, jakie wynikają z należnych uprawnień emerytalnych uczestników. Założenia ekonomiczne i aktuarialne wybrane dla wyceny pasywów są również wybrane w sposób ostrożny, biorąc pod uwagę, w stosowanych przypadkach, właściwy margines ~~ujemnego~~ niekorzystnego odchylenia;

b) stosowane maksymalne stopy procentowe należy wybrać w sposób ostrożny i określać zgodnie z odpowiednimi przepisami rodzimego państwa członkowskiego. Te rozsądne stopy procentowe są ustalane, biorąc pod uwagę:

(i) przychód z odpowiednich aktywów, posiadanych przez instytucję i przyszłe dochody z inwestycji ~~i/lub~~

(ii) przychody rynkowe z ~~akcji~~ obligacji o wysokiej jakości lub obligacji państwowych;

c) tablice biometryczne wykorzystywane w celu wyliczania rezerw technicznych są oparte na ostrożnych zasadach, uwzględniając główne cechy charakterystyczne grupy uczestników i ~~systemów~~ programów emerytalnych, w szczególności przewidywane zmiany odpowiednich ryzyk;

d) metoda i podstawa wyliczenia rezerw technicznych pozostają, ogólnie biorąc, stałe z roku na rok budżetowy. Jednakże brak ciągłości może być uzasadniony zmianami prawnymi, demograficznymi lub okolicznościami gospodarczymi, leżącymi u podstaw założeń.

5. Rodzime państwo członkowskie może dokonać wyliczenia rezerw technicznych z zastrzeżeniem dodatkowych i bardziej szczegółowych wymagań w celu zapewnienia dostatecznej ochrony interesów uczestników i beneficjentów.

2010/78/UE art. 4 pkt 4

~~6. W związku z dalszą harmonizacją przepisów dotyczących wyliczania rezerw technicznych, które mogą być uzasadnione – zwłaszcza stopy procentowe i inne założenia wywierające wpływ na poziom rezerw technicznych – Komisja, korzystając z porad EUNUIPPE, wydaje co dwa lata lub na żądanie państwa członkowskiego sprawozdanie o sytuacji dotyczącej rozwoju działalności transgranicznej.~~

↓ 2003/41/WE

~~Komisja proponuje wszelkie niezbędne kroki w celu zapobieżenia możliwym zakłóceniom spowodowanym przez różne poziomy stóp procentowych i ochrony interesów uczestników i beneficjentów każdego programu.~~

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)

Artykuł ~~16~~ 15

Finansowanie rezerw technicznych

1. Rodzime państwo członkowskie wymaga, aby każda instytucja zawsze posiadała dostateczne i odpowiednie aktywa dla pokrycia rezerw technicznych w odniesieniu do pełnego zakresu obsługiwanych programów emerytalnych.

2. Rodzime państwo członkowskie może zezwolić instytucji, na czas określony, na posiadanie niewystarczających aktywów dla pokrycia rezerw technicznych. W tym przypadku właściwe władze wymagają, aby instytucja przyjęła konkretny i możliwy do realizacji plan naprawczy w celu zapewnienia, aby ~~że~~ wymagania ust. 1 były ~~sa~~ ponownie spełnione. Plan podlega następującym warunkom:

a) instytucja sporządza konkretny i możliwy do wykonania plan ponownego utworzenia w pożądanym czasie wymaganej kwoty aktywów

dla pełnego pokrycia rezerw technicznych. Plan ~~jest~~ udostępnia~~ony~~ się członkom lub, ~~gdzie to stosowne w stosownych przypadkach~~, ich przedstawicielom ~~i/lub będzie przedmiotem~~ podlega on zatwierdzeniu przez właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego;

b) sporządzając plan, należy uwzględnić szczególną sytuację instytucji, zwłaszcza strukturę aktywów/pasywów, charakter ryzyka, plan płynności, strukturę wieku uczestników uprawnionych do otrzymywania świadczeń emerytalnych, plany uruchomienia ~~systemów nowych programów~~ i plany przejścia od sytuacji braku lub częściowego finansowania do pełnego finansowania;

c) w przypadku zakończenia programu emerytalnego w okresie określonym ~~wyżej~~ w ☒ pierwszym zdaniu ☐ niniejszego ustępu, instytucja informuje właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego. Instytucja ustanawia procedurę w celu przeniesienia aktywów i odpowiadających im pasywów do innej instytucji finansowej lub podobnego podmiotu. Procedura jest ujawniana właściwym władzom rodzimego państwa członkowskiego i udostępnia się ogólny zarys procedury uczestnikom lub, ~~gdzie to stosowne w stosownych przypadkach~~, ich przedstawicielom zgodnie z zasadą poufności.

3. W przypadku działalności transgranicznej, określonej w art. ~~1220~~, rezerwy techniczne są zawsze całkowicie finansowane w odniesieniu do pełnego zakresu obsługiwanych ~~programów emerytalnych~~. Jeśli warunki te nie są spełnione, właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego interweniują zgodnie z art. ~~6214~~. W celu dostosowania się do tego wymogu, rodzime państwo członkowskie może wymagać wyodrębnienia aktywów i pasywów.

Artykuł ~~17~~ 16

Ustawowe fundusze własne

1. Rodzime państwo członkowskie zapewnia, ~~aby~~ ~~że~~ instytucje obsługujące programy emerytalne, w przypadku gdy instytucja sama, a nie instytucja finansująca, ~~ubezpiecza pasywa dla~~ ponosi zobowiązania z tytułu pokrycia ~~ryzyka biometrycznego~~ biometrycznych rodzajów ryzyka lub gwarantuje określony wynik działalności inwestycyjnej lub dany poziom świadczeń, posiadają~~ły~~ stale dodatkowe aktywa ponad rezerwy techniczne, które służą jako zabezpieczenie. Kwota taka odzwierciedla rodzaj ryzyka i podstawę aktywów w odniesieniu do pełnego zakresu obsługiwanych systemów. Aktywa te są wolne od wszelkich przewidywalnych zobowiązań i służą jako zabezpieczenie kapitałowe dla łagodzenia rozbieżności między oczekiwanymi a rzeczywistymi kosztami i zyskami.

↓2009/138/WE art.
303 pkt 1
(dostosowany)

2. Do celów wyliczenia minimalnej kwoty dodatkowych aktywów stosuje się przepisy ustanowione w art. ~~17a 17d~~ 17, 18 i 19.

3. Jednakże ust. 1 nie stanowi przeszkody dla państw członkowskich, aby domagać się od instytucji znajdujących się na ich terytorium utrzymywania statutowych ustawowych funduszy własnych lub ustanowienia bardziej szczegółowych zasad, pod warunkiem że są one uzasadnione względami ostrożnościowymi.

↓2009/138/WE art.
303 pkt 2
(dostosowany)

Artykuł ~~17a~~ 17

Dostępny margines wypłacalności

1. ~~Każde państwo~~ Państwa członkowskie wymagają od ~~każdej~~ wszystkich instytucji, o ~~której~~ których mowa w art. ~~17~~ 16 ust. 1, ~~położonej~~ położonych na ~~jego terytorium~~ ich terytoriach, odpowiedniego dostępnego marginesu wypłacalności w odniesieniu do całej ~~jej~~ ich działalności w każdym czasie, równego co najmniej wymogom niniejszej dyrektywy.

2. Na dostępny margines wypłacalności składają się aktywa instytucji wolne od wszelkich przewidywalnych zobowiązań i ~~o wartości~~ o wartości niematerialne, w tym:

a) opłacony kapitał zakładowy lub, w przypadku instytucji w formie zakładu ubezpieczeń wzajemnych, faktyczny kapitał założycielski plus wszelkie rachunki członków zakładu ubezpieczeń wzajemnych spełniające wszystkie poniższe kryteria:

(i) umowa i statut spółki muszą określać, że płatności na rzecz członków zakładu ubezpieczeń wzajemnych mogą być dokonywane z tych rachunków tylko wtedy, gdy nie spowoduje to obniżenia dostępnego marginesu wypłacalności poniżej wymaganego poziomu lub, po rozwiązaniu zakładu, jeżeli uregulowane zostały wszystkie inne długi zakładu;

(ii) umowa i statut spółki muszą określać, w odniesieniu do wszelkich płatności, o których mowa w ppkt (i), dokonywanych z powodów innych niż wystąpienie pojedynczego członka z zakładu ubezpieczeń wzajemnych, że właściwe ~~organy~~ władze muszą być powiadamiane z co najmniej miesięcznym wyprzedzeniem i mogą w tym terminie zakazać płatności; oraz

(iii) odpowiednie przepisy umowy i statutu spółki mogą być zmieniane tylko po zadeklarowaniu przez właściwe ~~organy~~ władze, że nie wnoszą one sprzeciwu wobec zmian, bez uszczerbku dla kryteriów określonych w ppkt (i) i (ii);

b) rezerwy (ustawowe i dobrowolne), które nie odnoszą się do zobowiązań ubezpieczeniowych;

c) zysk lub strata przeniesiona po potrąceniu należnych dywidend; oraz

d) o ile zezwala na to prawo krajowe, wykazywane w bilansie rezerwy utworzone z zysku, jeżeli można je wykorzystać do pokrycia ewentualnych strat i jeżeli nie zostały one udostępnione do podziału między ~~członków~~ uczestników i beneficjentów.

Dostępny margines wypłacalności pomniejsza się o sumę udziałów własnych posiadanych bezpośrednio przez instytucję.

3. Państwa członkowskie mogą ustanowić, że na dostępny margines wypłacalności może składać się również:

a) skumulowany uprzywilejowany kapitał zakładowy i podporządkowany kapitał pożyczkowy do wysokości 50 % dostępnego marginesu wypłacalności lub wymaganego marginesu wypłacalności, w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa, z czego nie mniej niż 25 % składa się z podporządkowanych pożyczek z ustalonym terminem wymagalności lub ze skumulowanego uprzywilejowanego kapitału zakładowego, pod warunkiem że istnieją wiążące umowy, na mocy których w przypadku upadłości lub likwidacji instytucji podporządkowany kapitał pożyczkowy lub preferencyjny kapitał zakładowy ma niższą pozycję niż roszczenia wszystkich innych wierzycieli oraz nie będzie zwracany, dopóki nie zostaną uregulowane wszelkie inne zaległe istniejące w tym czasie długi;

b) papiery wartościowe bez określonego terminu wymagalności oraz inne instrumenty, w tym skumulowane akcje uprzywilejowane, inne niż te, o których mowa w lit. a), przy czym łączna kwota tych papierów wartościowych i podporządkowanego kapitału pożyczkowego, o którym mowa w lit. a), nie przekracza 50 % dostępnego marginesu wypłacalności lub wymaganego marginesu wypłacalności, w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa, pod warunkiem że spełniają one następujące warunki:

- (i) nie mogą być spłacane z inicjatywy okaziciela lub bez wcześniejszej zgody ~~właściwego organu~~ właściwych władz;
- (ii) umowa emisji musi umożliwić instytucji odroczenie wypłaty odsetek od pożyczki;
- (iii) roszczenia pożyczkodawcy wobec instytucji muszą być spłacane dopiero po zaspokojeniu roszczeń wszystkich niepodporządkowanych wierzycieli;
- (iv) dokumenty regulujące emisję papierów wartościowych muszą przewidywać zdolność długu i niespłaconych odsetek do absorpcji strat i umożliwiają instytucji kontynuację działalności; oraz
- (v) uwzględniane muszą być jedynie kwoty w pełni opłacone.

Na użytek lit. a) podporządkowany kapitał pożyczkowy musi spełniać również następujące warunki:

- (i) uwzględniane są jedynie fundusze w pełni opłacone;
- (ii) w przypadku pożyczek z ustalonym terminem wymagalności pierwotny termin wymagalności wynosi co najmniej pięć lat; nie później niż rok przed terminem spłaty instytucja przedstawia

właściwym ~~organom~~ władzom do zatwierdzenia plan przedstawiający sposób utrzymania dostępnego marginesu wypłacalności na wymaganym poziomie lub podniesienia go do tego poziomu w terminie wymagalności, chyba że przez okres co najmniej pięciu lat przed terminem spłaty stopniowo ograniczany jest zakres, w jakim pożyczka może być zaliczona jako składnik marginesu wypłacalności; właściwe ~~organy~~ władze mogą zezwolić na przedterminową spłatę takich pożyczek, pod warunkiem że instytucja udzielająca pożyczki wystąpi z takim wnioskiem, a jej dostępny margines wypłacalności nie spadnie poniżej wymaganego poziomu;

(iii) pożyczki, których termin wymagalności nie jest ustalony, są spłacalne tylko z zachowaniem pięcioletniego terminu wypowiedzenia, chyba że nie są już one uważane za składnik dostępnego marginesu wypłacalności lub wcześniejsza spłata wymaga specjalnej uprzedniej zgody właściwych ~~organów~~ władz; w tym ostatnim przypadku instytucja powiadamia właściwe ~~organy~~ władze nie później niż sześć miesięcy przed datą proponowanej spłaty, określając dostępny margines wypłacalności i wymagany margines wypłacalności zarówno przed dokonaniem spłaty, jak i po nim; właściwe ~~organy~~ władze zezwalają na spłatę pożyczki tylko w przypadku gdy wysokość dostępnego marginesu wypłacalności instytucji nie spadnie poniżej wymaganego poziomu;

(iv) umowa pożyczki nie zawiera żadnych klauzul przewidujących, że w szczególnych okolicznościach, innych niż likwidacja instytucji, zadłużenie będzie wymagalne przed uzgodnionymi terminami spłaty; oraz

(v) umowa pożyczki może zostać zmieniona jedynie po otrzymaniu od właściwych ~~organów~~ władz oświadczenia, że nie wnoszą one sprzeciwu wobec planowanych zmian;

4. Po złożeniu przez instytucję, we właściwych ~~organach~~ organach ~~władz~~ władzach rodzimego państwa członkowskiego ~~siedziby~~, wniosku wraz z potwierdzającymi dowodami oraz za zgodą ~~tego tych~~ właściwych ~~organów~~ władz, na dostępny margines wypłacalności może również składać się:

a) w przypadku gdy nie stosuje się metody Zillmera lub gdy jest ona stosowana, lecz uzyskana kwota jest niższa od obciążenia z tytułu kosztów uzyskania wliczonych do składki – różnica między rezerwą matematyczną nieobliczaną lub tylko częściowo obliczaną metodą Zillmera a rezerwą matematyczną obliczaną metodą Zillmera, w stosunku odpowiadającym obciążeniu z tytułu kosztów uzyskania wliczonych do składki¹⁵.

b) wszelkie ukryte rezerwy netto wynikające z wyceny aktywów, o ile takie ukryte rezerwy netto nie mają charakteru nadzwyczajnego;

c) połowa nieopłaconego kapitału zakładowego lub kapitału założycielskiego, jeżeli opłacona część wynosi 25 % tego kapitału, do wysokości 50 % dostępnego marginesu wypłacalności lub wymaganego marginesu wypłacalności, w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa.

Wielkość ~~ta~~, o której mowa w lit. a), nie może jednak przekroczyć 3,5 % sumy różnic między odpowiednimi sumami kapitału działalności z zakresu ubezpieczeń na życie i działalności z zakresu pracowniczych programów emerytalnych a rezerwami matematycznymi dla wszystkich polis, dla których możliwe jest stosowanie metody Zillmera; różnica ta powinna być pomniejszona o kwotę niezamortyzowanych kosztów uzyskania, zaksięgowaną jako aktywa.

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)

~~5. Komisja może przyjąć środki wykonawcze dotyczące ust. 2-4 w celu uwzględnienia zmian uzasadniających techniczne dostosowania elementów dopuszczonych jako dostępny margines wypłacalności.~~

~~Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 21b.~~

↓ 2009/138/WE art.
303 pkt 2
(dostosowany)

Artykuł ~~17b~~ 18

Wymagany margines wypłacalności

- ~~1. Z zastrzeżeniem art. 17e~~ Wymagany margines wypłacalności ustala się zgodnie z ust. 2–6 stosownie do przyjętych zobowiązań.
- Wymagany margines wypłacalności równy jest sumie następujących dwóch wyników:

a) wynik pierwszy:

otrzymuje się, mnożąc część odpowiadającą 4 % rezerw matematycznych związanych z bezpośrednią działalnością ubezpieczeniową i ryzykami przyjętymi do reasekuracji wraz z cesjami reasekuracyjnymi przez odnotowany w poprzednim roku obrachunkowym stosunek, nie mniejszy niż 85 %, rezerw matematycznych pomniejszonych o cesje reasekuracyjne do łącznej sumy rezerw matematycznych;

b) wynik drugi:

otrzymuje się, dla polis, w których kapitał podwyższonego ryzyka nie jest liczbą ujemną, mnożąc część odpowiadającą 0,3 % takiego kapitału przyjętego przez instytucję do ubezpieczenia przez odnotowany w ostatnim roku obrachunkowym stosunek, nie mniejszy niż 50 %, łącznej wielkości kapitału podwyższonego ryzyka zatrzymanego jako zobowiązanie instytucji po uwzględnieniu cesji i retrocesji reasekuracyjnych do łącznej wielkości kapitału podwyższonego ryzyka wraz z reasekuracją.

W przypadku tymczasowego ubezpieczenia na wypadek śmierci, obejmującego okres maksymalnie trzech lat, część ta wynosi 0,1 %. Dla takiego ubezpieczenia na okres dłuższy niż trzy lata, lecz nieprzekraczający pięciu lat, część ta wynosi 0,15 %.

3. W przypadku dodatkowego ubezpieczenia, o którym mowa w art. 2 ust. 3 lit. a) ppkt (iii) dyrektywy 2009/138/WE ~~z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplacalność II)~~, wymagany margines wypłacalności jest równy wymaganemu marginesowi wypłacalności dla instytucji, o których mowa w art. ~~17d~~ 19.

4. W przypadku operacji polegających na tworzeniu funduszy amortyzacyjnych, o których mowa w art. 2 ust. 3 lit. b) ppkt (ii) dyrektywy 2009/138/WE, wymagany margines wypłacalności jest równy części odpowiadającej 4 % rezerw matematycznych obliczonych zgodnie z ust. 2a.

5. W przypadku operacji, o których mowa w art. 2 ust. 3 lit. b) ppkt (i) dyrektywy 2009/138/WE, wymagany margines wypłacalności jest równy 1 % odpowiadających im aktywów.

6. W przypadku ubezpieczeń objętych art. 2 ust. 3 lit. a) ppkt (i) i (ii) dyrektywy 2009/138/WE powiązanych z funduszami inwestycyjnymi oraz w przypadku operacji, o których mowa w art. 2 ust. 3 lit. b) ppkt (iii), (iv) i (v) dyrektywy 2009/138/WE, wymagany margines wypłacalności równy jest sumie następujących składników:

a) jeżeli instytucja ponosi ryzyko inwestycyjne, części odpowiadającej 4 % rezerw techniczno-~~ubezpieczeniowych~~, obliczonych zgodnie z ust. 2 lit. a);

b) jeżeli instytucja nie ponosi ryzyka inwestycyjnego, ale środki mające pokryć koszty zarządu ustalane są na okres ponad pięciu lat, części odpowiadającej 1 % rezerw techniczno-~~ubezpieczeniowych~~, obliczonych zgodnie z ust. 2 lit. a);

c) jeżeli instytucja nie ponosi ryzyka inwestycyjnego, a środki mające pokryć koszty zarządu ustalane są na okres nieprzekraczający pięciu lat, wielkości równej 25 % kosztów administracyjnych netto za ubiegły rok obrachunkowy w odniesieniu do takiej działalności;

d) jeżeli instytucja pokrywa ryzyko z tytułu śmierci, części odpowiadającej 0,3 % kapitału podwyższonego ryzyka obliczonego zgodnie z ust. 2 lit. b).

2009/138/WE art. 303 pkt 2

~~Artykuł 17e~~

~~Fundusz gwarancyjny~~

~~1. Państwa członkowskie ustanawiają, że jedna trzecia wymaganego marginesu wypłacalności określonego w art. 17b stanowi fundusz gwarancyjny. Fundusz ten składa się z pozycji wymienionych w art. 17a ust. 2 i 3 oraz, za zgodą właściwego organu państwa członkowskiego siedziby, w art. 17a ust. 4 lit. b).~~

~~2. Fundusz gwarancyjny nie może być mniejszy niż 3 miliony EUR. Każde państwo członkowskie może ustanowić obniżenie minimalnego funduszu gwarancyjnego o 25 % w przypadku towarzystw ubezpieczeń wzajemnych i innych towarzystw opartych na zasadzie wzajemności.~~

2009/138/WE art. 303
pkt 2 (dostosowany)

Artykuł ~~17a~~ 19

Wymagany margines wypłacalności do celów art. ~~17a~~18 ust. 3

1. Wymagany margines wypłacalności ustala się na podstawie rocznej kwoty składek lub wkładów bądź na podstawie średniej wielkości wypłaconych odszkodowań z ostatnich trzech lat obrotowych.

2. Kwota wymaganego marginesu wypłacalności jest równa wyższemu z dwóch wyników ustanowionych w ust. 3 i 4.

3. Podstawę składki oblicza się z wykorzystaniem przypisanych składek i wkładów brutto, zgodnie z poniższym obliczeniem, lub uzyskanych składek i wkładów brutto, zależnie od tego, która z tych wartości jest wyższa.

Składki lub wkłady (wraz z opłatami dodatkowymi w stosunku do składek lub wkładów) należne w odniesieniu do bezpośredniej działalności poprzednim roku obrotowym są agregowane.

Do sumy tej dodaje się kwotę składek z tytułu reasekuracji przyjętych w poprzednim roku obrotowym.

Następnie od uzyskanej sumy odejmuje się łączną kwotę składek lub wkładów anulowanych w poprzednim roku obrotowym, jak również łączną kwotę podatków i innych opłat dotyczących zagregowanych składek lub wkładów.

Tak otrzymaną kwotę dzieli się na dwie części, z których pierwsza obejmuje do 50 milionów EUR, a druga – nadwyżkę przewyższającą tę kwotę; oblicza się odpowiednio 18 % części pierwszej i 16 % części drugiej, a następnie dodaje do siebie te wartości.

Otrzymaną w ten sposób sumę mnoży się przez odnotowany w odniesieniu do sum z poprzednich trzech lat obrotowych stosunek kwoty roszczeń pozostałych do poniesienia przez instytucję po odjęciu kwot możliwych do odzyskania z tytułu reasekuracji do kwoty roszczeń brutto; stosunek ten w żadnym wypadku nie jest mniejszy niż 50 %.

4. Podstawę roszczeń oblicza się w następujący sposób:

Kwoty roszczeń wypłaconych w odniesieniu do bezpośredniej działalności ubezpieczeniowej (bez odejmowania roszczeń ponoszonych przez reasekuranatów i retrocesjonariuszy) w okresach określonych w ust. 1 są agregowane.

Do tej sumy dodaje się kwotę roszczeń wypłaconych w odniesieniu do reasekuracji lub retrocesji przyjętych do ubezpieczenia w tych samych okresach oraz kwotę rezerw na roszczenia zaległe ustalone na koniec poprzedniego roku obrotowego zarówno w zakresie bezpośredniej działalności ubezpieczeniowej, jak i ryzyk przyjętych do reasekuracji.

Od tej sumy odejmuje się kwoty odzyskane w okresach określonych w ust. 1.

Następnie od sumy tej odejmuje się kwotę rezerw na roszczenia zaległe ustalone na początku drugiego roku obrachunkowego poprzedzającego ostatni zamknięty rok obrachunkowy zarówno w zakresie działalności bezpośredniej, jak i ryzyk przyjętych do reasekuracji.

Jedną trzecią uzyskanej w ten sposób kwoty dzieli się na dwie części, z których pierwsza obejmuje do 35 milionów EUR, a drugą – nadwyżkę; oblicza się odpowiednio 26 % części pierwszej i 23 % części drugiej, a następnie dodaje do siebie te wartości.

Otrzymałą w ten sposób sumę mnoży się przez odnotowany w odniesieniu do sum z poprzednich trzech lat obrachunkowych stosunek kwoty roszczeń pozostałych do poniesienia przez instytucję po odjęciu kwot możliwych do odzyskania z tytułu reasekuracji do kwoty roszczeń brutto; stosunek ten w żadnym wypadku nie jest mniejszy niż 50 %.

5. Jeżeli wymagany margines wypłacalności obliczony w ust. 2, 3 i 4 jest mniejszy od wymaganego marginesu wypłacalności dla poprzedniego roku, wówczas wymagany margines wypłacalności jest co najmniej równy wymaganemu marginesowi wypłacalności dla poprzedniego roku pomnożonemu przez stosunek kwoty rezerw techniczno-ubezpieczeniowych na zaległe roszczenia na koniec ostatniego roku obrachunkowego do kwoty rezerw techniczno-ubezpieczeniowych na zaległe roszczenia na początku ostatniego roku obrachunkowego. W obliczeniach tych rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe obliczane są bez uwzględniania reasekuracji, ale powyższy stosunek nie może w żadnym przypadku być wyższy niż 1.

2003/41/WE

Artykuł ~~18~~ 20

Reguły inwestowania

1. Państwa członkowskie wymagają od instytucji znajdujących się na ich terytorium, aby inwestowały zgodnie z ~~regulą „przezornej osoby”~~ zasadą „ostrożnego inwestora”, w szczególności zgodnie z następującymi zasadami:

a) aktywa są inwestowane w najlepszym interesie uczestników i beneficjentów. W przypadku potencjalnego konfliktu interesów, instytucja lub podmiot, który zarządza jej portfelem, zapewnia, ~~że by~~ inwestycja ~~jest~~ była dokonywana wyłącznie w interesie uczestników i beneficjentów;

b) aktywa są inwestowane w taki sposób, aby zapewnić bezpieczeństwo, jakość, płynność i rentowność portfela jako całości.

Aktywa na pokrycie rezerw technicznych ~~moga być są~~ również inwestowane w sposób zgodny z rodzajem i ~~okresem~~ czasem trwania oczekiwanych, przyszłych świadczeń emerytalnych;

c) aktywa są inwestowane głównie na rynkach regulowanych. Inwestowanie w aktywa, które nie są dopuszczone do obrotu na regulowanych rynkach finansowych, musi w każdym wypadku być utrzymywane na rozsądnym poziomie;

d) inwestowanie w instrumenty pochodne jest możliwe w zakresie, w jakim przyczynia się do zmniejszenia ryzyka inwestycji lub ułatwienia ~~w zakresie~~ efektywnego zarządzania portfelem. Muszą być one wycenione na rozsądnej podstawie, uwzględniając ~~podstawowe bazowe~~ aktywa, i włączone do wyceny aktywów instytucji. Instytucja unika również nadmiernej ekspozycji na ryzyko tego samego kontrahenta i inne transakcje instrumentami pochodnymi;

e) aktywa są właściwie ~~zróżnicowane~~ dywersyfikowane w taki sposób, aby unikać nadmiernego uzależnienia od poszczególnego aktywu, emitenta lub grupy przedsiębiorstw oraz kumulacji ryzyk w portfelu jako całości.

Inwestycje w aktywa emitowane przez tego samego emitenta lub emitentów należących do tej samej grupy nie ~~moga~~ narażać instytucji na nadmierną koncentrację ryzyka;

f) inwestowanie w instytucję finansującą nie może przekroczyć 5 % portfela jako całości, a w przypadku gdy instytucja finansująca należy do grupy, inwestowanie w instytucje należące do tej samej grupy co instytucja finansująca nie może przekroczyć 10 % tego portfela.

W przypadku gdy instytucja jest finansowana przez kilka instytucji, inwestowanie w te instytucje finansujące musi być dokonane w sposób ostrożny, biorąc pod uwagę potrzebę właściwej dywersyfikacji.

Państwa członkowskie mogą decydować o niestosowaniu wymagań określonych w lit. e) i f) do inwestycji w obligacje państwowe.

↓ 2013/14/UE art. 1

~~1a2.~~ Uwzględniając charakter, rozmiary i stopień złożoności działalności nadzorowanych instytucji, państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe ~~organy władze~~ monitorowały poprawność ich procedur instytucji dotyczących przeprowadzania oceny kredytowej, oceniały korzystanie z odniesień do ratingów kredytowych, wydanych przez agencje ratingowe w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1060/2009 ~~z dnia 16 września 2009 r. w sprawie agencji ratingowych~~⁴⁷, w ramach ich polityki inwestycyjnej i, w stosownych przypadkach, zachęcały do łagodzenia skutków takich odniesień w celu ograniczenia wyłącznego i mechanicznego polegania na takich ratingach kredytowych.

2003/41/WE
(dostosowany)

~~23.~~ Rodzime państwo członkowskie zakazuje instytucji zaciągania pożyczek lub działania w charakterze poręczyciela na rzecz osób trzecich. Jednakże państwa członkowskie mogą upoważnić instytucję do prowadzenia niektórych operacji

⁴⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1060/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie agencji ratingowych (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 1).

zaciągania pożyczek wyłącznie w celach utrzymania płynności i tylko na okres przejściowy.

34. Państwa członkowskie nie wymagają od instytucji działających na ich terytorium inwestowania w określone rodzaje aktywów.

45. Bez uszczerbku dla przepisów art. ~~42~~ 32, państwa członkowskie nie uzależniają decyzji inwestycyjnych instytucji znajdującej się na ich terytorium lub osoby zarządzającej jej inwestycjami od jakiejkolwiek uprzedniej zgody lub wymagań systematycznego powiadamiania.

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)
⇒ nowy

56. Zgodnie z przepisami ust. 1-~~45~~, państwa członkowskie mogą, w odniesieniu do instytucji znajdujących się na ich terytorium, ustanowić bardziej szczegółowe zasady, włączając zasady ilościowe, pod warunkiem że są one uzasadnione względami ostrożnościowymi dla odzwierciedlenia pełnego zakresu programów emerytalnych obsługiwanych przez te instytucje.

~~W szczególności, Państwa Członkowskie mogą stosować przepisy inwestycyjne podobne do wymienionych w dyrektywie 2002/83/WE.~~

Jednakże państwa członkowskie nie stawiają przeszkód instytucjom w:

- a) inwestowaniu do 70 % aktywów stanowiących pokrycie rezerw technicznych lub całego portfela w odniesieniu do ~~systemów programów~~, w których uczestnicy ponoszą ryzyko inwestowania w akcje, zbywalne papiery wartościowe traktowane jako udziały i obligacje korporacyjne dopuszczone do obrotu na rynkach regulowanych ⇒ lub w ramach wielostronnych platform obrotu lub zorganizowanych platform obrotu ⇐ i decydowaniu o relatywnej wadze tych papierów wartościowych w ich portfelu inwestycyjnym. ~~Pod warunkiem że jest to uzasadnione względami ostrożnościowymi, Państwa Członkowskie mogą jednakże stosować dolną granicę dla instytucji, które oferują produkty emerytalne z gwarantowaną długoterminową stopą procentową, ponoszą ryzyko inwestycyjne i same występują o gwarancję;~~
- b) inwestowaniu do 30 % aktywów stanowiących pokrycie rezerw technicznych w aktywa denominowane w walutach innych niż pasywa;
- c) inwestowaniu ~~w na rynkach kapitałowych obciążonych ryzykiem~~ ⇒ instrumenty o długoterminowym profilu ekonomicznym, które nie znajdują się w obrocie na rynkach regulowanych, na wielostronnych platformach obrotu lub zorganizowanych platformach obrotu ⇐ .

67. Ustęp 56 nie wyklucza prawa państw członkowskich, aby wymagać stosowania przez instytucje ~~znajdujące się~~ ⇒ , które otrzymały zezwolenie lub są zarejestrowane ⇐ na ich terytorium, bardziej rygorystycznych zasad inwestowania również na bazie indywidualnej, pod warunkiem że są one uzasadnione względami ostrożnościowymi, w szczególności ~~w świetle pasywów wprowadzanych do instytucji~~ wprowadzanych z uwagi na zobowiązania, które podejmuje instytucja.

~~7. W przypadku działalności transgranicznej, określonej w art. 20, właściwe władze każdego przyjmującego Państwa Członkowskiego mogą wymagać, że zasady określone w akapicie drugim stosuje się do instytucji w rodzimym Państwie Członkowskim. W takim przypadku zasady te stosuje się tylko do części aktywów instytucji, które odpowiadają działaniom prowadzonym w poszczególnym przyjmującym Państwie Członkowskim. Ponadto, stosuje się je jedynie, o ile te same lub bardziej rygorystyczne zasady stosuje się również do instytucji znajdujących się na terytorium przyjmującego Państwa Członkowskiego.~~

~~Zasady określone w akapicie pierwszym są następujące:~~

~~a) instytucja nie inwestuje więcej niż 30 % tych aktywów w akcje, inne papiery wartościowe traktowane są jako udziały i papiery dłużne, które nie są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub instytucja inwestuje co najmniej 70 % tych aktywów w akcje, inne papiery wartościowe traktowane są jako udziały oraz papiery dłużne, które są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym;~~

~~b) instytucja inwestuje nie więcej niż 5 % tych aktywów w akcje i inne papiery wartościowe traktowane są jako udziały, obligacje korporacyjne, papiery dłużne i inne instrumenty rynku pieniężnego i kapitałowego emitowane przez to samo przedsiębiorstwo i nie więcej niż 10 % tych aktywów w akcje i inne papiery wartościowe traktowane są jako udziały, obligacje, papiery dłużne i inne instrumenty rynku pieniężnego i kapitałowego emitowane przez przedsiębiorstwa należące do danej grupy;~~

~~c) instytucja nie inwestuje więcej niż 30 % tych aktywów w aktywa denominowane w walutach innych niż pasywa.~~

~~W celu sprostania tym wymaganiom, rodzime Państwo Członkowskie może wymagać wyodrębnienia aktywów.~~

8. Właściwe władze przyjmującego państwa członkowskiego instytucji prowadzącej działalność transgraniczną, o której mowa w art. 12, nie ustanawiają reguł inwestowania oprócz reguł określonych w ust. 1–6 w odniesieniu do części aktywów, które pokrywają rezerwy techniczne na działalność transgraniczną.

Tytuł III

WARUNKI DOTYCZĄCE DZIAŁALNOŚCI

ROZDZIAŁ 1

System zarządzania

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 21

Odpowiedzialność organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ administrujący, zarządzający lub nadzorczy instytucji ponosił ostateczną odpowiedzialność na mocy prawa krajowego za przestrzeganie przez daną instytucję przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy.
2. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla roli partnerów społecznych w zarządzaniu instytucjami.

Artykuł 22

Ogólne wymogi w zakresie zarządzania

1. Państwa członkowskie nakładają na wszystkie instytucje wymóg wprowadzenia skutecznego systemu zarządzania, który zapewnia prawidłowe i ostrożne zarządzanie prowadzoną działalnością. System ten obejmuje odpowiednią, przejrzystą strukturę organizacyjną, w której zakresy odpowiedzialności są jasno przypisane i odpowiednio podzielone, oraz skuteczny system zapewniający przekazywanie informacji. System zarządzania poddaje się regularnym przeglądom wewnętrznym.
2. System zarządzania, o którym mowa w ust. 1, jest proporcjonalny do charakteru, skali i złożoności działalności instytucji.
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ administrujący, zarządzający lub nadzorczy instytucji przyjął sporządzone na piśmie zasady dotyczące zarządzania ryzykiem, audytu wewnętrznego oraz, w stosownych przypadkach, aktuariuszy i outsourcingu; organ ten zapewnia wprowadzenie tych zasad w życie. Zasady te poddaje się przeglądowi raz w roku i dostosowuje się do wszelkich istotnych zmian w systemie lub obszarze, którego dotyczą.
4. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje miały efektywny system kontroli wewnętrznej. System ten obejmuje procedury administracyjne i księgowe, organizację kontroli wewnętrznej oraz odpowiednie ustalenia w zakresie raportowania na wszystkich szczeblach instytucji.
5. Instytucje podejmują rozsądne działania w celu zapewnienia ciągłości i regularności wykonywania swojej działalności, co obejmuje opracowanie planów awaryjnych. W tym celu instytucja stosuje odpowiednie i współmierne systemy, zasoby i procedury.
6. Państwa członkowskie wymagają, aby faktycznym zarządzaniem instytucją zajmowały się co najmniej dwie osoby.

Artykuł 23

Wymagania dotyczące kompetencji i reputacji w zarządzaniu

1. Państwa członkowskie wymagają, aby instytucje zapewniały spełnianie przez wszystkie osoby, które faktycznie zarządzają instytucją lub pełnią inne kluczowe funkcje, następujących wymagań przy wykonywaniu swoich zadań:

- a) ich kwalifikacje zawodowe, wiedza i doświadczenie są odpowiednie, aby umożliwić im prawidłowe i ostrożne zarządzanie instytucją oraz właściwe wykonywanie ich kluczowych funkcji (wymóg kompetencji); oraz
- b) osoby te cieszą się nieposzlakowaną opinią i są uczciwe (wymóg reputacji).

2. Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie skutecznych procedur i regularnych kontroli, aby umożliwić właściwym władzom ustalenie, czy osoby, które faktycznie zarządzają instytucją lub pełnią inne kluczowe funkcje, spełniają wymagania określone w ust. 1.

3. Jeżeli państwo członkowskie wymaga od własnych obywateli dowodu nieposzlakowanej opinii, dowodu, że uprzednio nie ogłaszali oni upadłości, lub obydwu tych dowodów, to w przypadku obywateli innych państw członkowskich to państwo członkowskie przyjmuje za wystarczający dowód wyciąg z rejestru sądowego innego państwa członkowskiego lub, jeżeli w innym państwie członkowskim nie ma rejestru sądowego, równoważny dokument dowodzący spełnienia tych wymagań, wydany przez właściwy organ sądowy lub administracyjny w rodzimym państwie członkowskim lub państwie członkowskim, którego obywatelem jest dana osoba.

4. W przypadku gdy rodzime państwo członkowskie lub państwo członkowskie, którego obywatelem jest dana osoba, nie wydaje równoważnego dokumentu, o którym mowa w ust. 3, dopuszcza się, by zamiast tego dokumentu obywatel innego państwa członkowskiego przedstawił oświadczenie złożone pod przysięgą.

Jednakże w państwach członkowskich, których przepisy nie przewidują oświadczenia składanego pod przysięgą, dopuszcza się przedstawienie przez obywatela innego państwa członkowskiego oświadczenia złożonego przez niego przed właściwym organem sądowym lub administracyjnym w jego rodzimym państwie członkowskim lub w państwie członkowskim, z którego pochodzi, bądź oświadczenia złożonego przed notariuszem w jednym z tych państw członkowskich.

Taki organ lub notariusz wydaje zaświadczenie potwierdzające prawdziwość oświadczenia złożonego pod przysięgą lub oświadczenia.

5. Dowód, iż uprzednio nie ogłoszono upadłości, o którym mowa w ust. 3, można przedstawić w postaci oświadczenia złożonego przez obywateli danego innego państwa członkowskiego przed właściwym organem sądowym lub organizacją zawodową bądź gospodarczą w tym danym państwie członkowskim.

6. Dokumenty i zaświadczenia, o których mowa w ust. 3, 4 i 5, składa się nie później niż trzy miesiące od daty ich wydania.

7. Państwa członkowskie wyznaczają władze i organy właściwe do wydawania dokumentów, o których mowa w ust. 3, 4 i 5, i powiadamiają o tym niezwłocznie pozostałe państwa członkowskie oraz Komisję.

Państwa członkowskie informują również inne państwa członkowskie i Komisję o władzach lub organach, którym przedkłada się dokumenty, o których mowa

w ust. 3–5, na poparcie wniosku o prowadzenie na terytorium tego państwa członkowskiego działalności, o której mowa w art. 12.

Artykuł³ 24

Polityka wynagrodzeń

1. Państwa członkowskie wymagają, aby instytucje posiadały należytą politykę wynagrodzeń dotyczącą tych osób, które faktycznie zarządzają instytucją, odpowiadającą wielkości i organizacji wewnętrznej instytucji, jak również charakterowi, zakresowi i złożoności ich działalności.

2. Instytucje regularnie podają do wiadomości publicznej odpowiednie informacje dotyczące polityki wynagrodzeń, o ile przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne stanowiące transpozycję dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁴⁸ nie stanowią inaczej.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 77 w celu określenia:

- a) wymaganych elementów polityki wynagrodzeń, którą instytucje mają stosować w oparciu o następujące zasady:
 - politykę wynagrodzeń ustanawia się, wdraża i prowadzi zgodnie z działalnością instytucji i jej strategią zarządzania ryzykiem, profilem ryzyka, celami, praktykami w zakresie zarządzania ryzykiem oraz długoterminowymi interesami i działaniem instytucji jako całości,
 - w polityce wynagrodzeń uwzględnia się proporcjonalne środki mające na celu zapobieganie konfliktom interesów,
 - polityka wynagrodzeń przyczynia się do należytego i skutecznego zarządzania ryzykiem i nie zachęca do podejmowania ryzyka przekraczającego limity tolerancji ryzyka przyjęte przez instytucję,
 - politykę wynagrodzeń stosuje się do instytucji i do stron pełniących w instytucji kluczowe funkcje lub prowadzących jakąkolwiek inną działalność, w tym kluczowe funkcje lub jakąkolwiek inną działalność zlecone w drodze outsourcingu i dalszego outsourcingu,
 - polityka wynagrodzeń zawiera szczegółowe postanowienia dotyczące zadań i działań organu administrującego, zarządzającego i nadzorczego instytucji, osób, które faktycznie zarządzają instytucją lub pełnią kluczowe funkcje, oraz innych grup pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka instytucji,
 - organ administrujący, zarządzający lub nadzorczy instytucji ustanawia ogólne zasady polityki wynagrodzeń dla tych grup pracowników, których działalność zawodowa ma wpływ na profil ryzyka instytucji, i jest odpowiedzialny za kontrolę wdrażania tej polityki,

⁴⁸ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

- organ administrujący, zarządzający lub nadzorczy instytucji jest odpowiedzialny za wdrażanie polityki wynagrodzeń, która wspiera prawidłowe, ostrożne i skuteczne zarządzanie instytucjami,
 - prowadzone jest jasne, przejrzyste i skuteczne zarządzanie w zakresie wynagrodzeń i nadzoru nad nimi;
- b) odpowiedniej częstotliwości, szczegółowych warunków podawania do publicznej wiadomości polityki wynagrodzeń oraz podawanych treści.

Sekcja 2

Funkcje

Artykuł 25

Przepisy ogólne

1. Państwa członkowskie wymagają, aby instytucje wprowadziły funkcję zarządzania ryzykiem, funkcję audytu wewnętrznego oraz, w stosownych przypadkach, funkcję aktuarialną. Hierarchie podległości służbowej związane z każdą kluczową funkcją zapewniają zdolność skutecznego sprawowania danej kluczowej funkcji w obiektywny, uczciwy i niezależny sposób.
2. Instytucje mogą zezwalać jednej osobie lub jednostce organizacyjnej na pełnienie więcej niż jednej kluczowej funkcji. Funkcję zarządzania ryzykiem przydziela się jednak osobie lub jednostce organizacyjnej innej niż osoba lub jednostka pełniąca funkcję audytu wewnętrznego.
3. Bez uszczerbku dla roli partnerów społecznych w ogólnym zarządzaniu instytucjami, osoba lub jednostka organizacyjna pełniąca daną kluczową funkcję nie może być osobą lub jednostką pełniącą podobną kluczową funkcję w instytucji finansującej. Na podstawie uzasadnionego wniosku ze strony instytucji właściwe władze mogą przyznać zwolnienie z tego ograniczenia, biorąc pod uwagę wielkość, charakter, zakres i złożoność działalności instytucji.
4. Osoba pełniąca daną kluczową funkcję niezwłocznie zgłasza organowi administrującemu, zarządzającemu lub nadzorczemu instytucji wszelkie poważne problemy wchodzące w zakres odpowiedzialności tej osoby.
5. Wszelkie ustalenia i zalecenia przyjęte w ramach funkcji zarządzania ryzykiem, audytu wewnętrznego oraz, w stosownych przypadkach, funkcji aktuarialnej zgłasza się organowi administrującemu, zarządzającemu lub nadzorczemu instytucji, który ustala, jakie działania należy podjąć.
6. W ramach funkcji zarządzania ryzykiem, audytu wewnętrznego oraz, w stosownych przypadkach, funkcji aktuarialnej powiadamia się władze właściwe dla instytucji, jeżeli organ administrujący, zarządzający lub nadzorczy instytucji nie podejmie we właściwym czasie odpowiednich działań naprawczych:
 - a) w przypadku gdy osoba lub jednostka organizacyjna pełniąca daną kluczową funkcję stwierdzi, że istnieje ryzyko, iż instytucja prawdopodobnie nie spełnia istotnego wymogu ustawowego, i zgłosi to organowi administrującemu, zarządzającemu lub nadzorczemu instytucji;

- b) w przypadku gdy osoba lub jednostka organizacyjna pełniąca daną kluczową funkcję zauważy w związku z funkcją tej osoby lub jednostki organizacyjnej istotne naruszenie przepisów ustawowych lub wykonawczych mających zastosowanie do instytucji i jej działalności i zgłosi to organowi administrującemu, zarządzającemu lub nadzorczemu instytucji.

7. Państwa członkowskie zapewniają ochronę prawną osób powiadamiających właściwe władze zgodnie z ust. 6.

Artykuł 26

System i funkcja zarządzania ryzykiem

1. Państwa członkowskie wymagają, aby instytucje wprowadziły skuteczny system zarządzania ryzykiem obejmujący strategie, procesy i procedury sprawozdawcze konieczne do określenia, pomiaru i monitorowania rodzajów ryzyka, na które są lub mogą być narażone, oraz współzależności między nimi, zarządzania tymi rodzajami ryzyka i sprawozdawczości w ich zakresie, w sposób ciągły oraz zarówno na poziomie indywidualnym, jak i zagregowanym.

Wspomniany system zarządzania ryzykiem musi być dobrze zintegrowany ze strukturą organizacyjną i z procesami decyzyjnymi instytucji.

2. System zarządzania ryzykiem obejmuje – odpowiednio do ich wielkości i organizacji wewnętrznej oraz charakteru, zakresu i złożoności ich działalności – rodzaje ryzyka, które mogą wystąpić w instytucjach i przedsiębiorstwach, którym zlecono w drodze outsourcingu zadania lub działalność, co najmniej w następujących obszarach:

- a) ubezpieczanie i tworzenie rezerw;
- b) zarządzanie aktywami i pasywami;
- c) lokaty, w szczególności w instrumenty pochodne i podobne instrumenty finansowe;
- d) zarządzanie płynnością i ryzykiem koncentracji;
- e) zarządzanie ryzykiem operacyjnym;
- f) ubezpieczenia i inne techniki ograniczania ryzyka.

3. W przypadku gdy zgodnie z warunkami programu emerytalnego uczestnicy i beneficjenci ponoszą pewne rodzaje ryzyka, system zarządzania ryzykiem uwzględnia również te rodzaje ryzyka z perspektywy uczestników i beneficjentów.

4. Instytucje ustanawiają funkcję zarządzania ryzykiem zorganizowaną w sposób ułatwiający wdrożenie systemu zarządzania ryzykiem.

Artykuł 27

Funkcja audytu wewnętrznego

1. Państwa członkowskie wymagają, aby instytucje zapewniły skuteczną funkcję audytu wewnętrznego. Funkcja audytu wewnętrznego obejmuje ocenę adekwatności i skuteczności systemu kontroli wewnętrznej i innych elementów

systemu zarządzania określonego w art. 21–24, w tym działalność zleconą w drodze outsourcingu.

2. Państwa członkowskie wymagają, aby instytucje wyznaczyły co najmniej jedną niezależną osobę, w danej instytucji lub poza nią, odpowiedzialną za funkcję audytu wewnętrznego. Z wyjątkiem dokonywania wyliczeń i poświadczania, o których mowa w art. 14 ust. 4, osoba ta nie może przyjmować odpowiedzialności za kluczowe funkcje inne niż te, które określono w niniejszym artykule.

3. Ustalenia i zalecenia przyjęte w ramach funkcji audytu wewnętrznego zgłasza się organowi administrującemu, zarządzającemu lub nadzorczemu instytucji. Organ administrujący, zarządzający lub nadzorczy instytucji określa, jakie działania mają zostać podjęte w odniesieniu do każdego z tych ustaleń i zaleceń, oraz zapewnia wykonanie tych działań.

Artykuł 28

Funkcja aktuarialna

1. Państwa członkowskie wymagają, aby instytucje, w przypadku których uczestnicy i beneficjenci nie ponoszą wszystkich rodzajów ryzyka, zapewniły skuteczną funkcję aktuarialną w celu:

- a) koordynacji i nadzorowania wyliczenia rezerw technicznych;
- b) oceny adekwatności metodyki i stanowiących jej podstawę modeli stosowanych do wyliczenia rezerw technicznych oraz przyjętych w tym celu założeń;
- c) oceny, czy dane wykorzystane do wyliczenia rezerw technicznych są wystarczające i czy są odpowiedniej jakości;
- d) porównania najlepszych oszacowań z danymi wynikającymi ze zgromadzonych doświadczeń;
- e) informowania organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego instytucji o wiarygodności i adekwatności wyliczenia rezerw technicznych;
- f) wyrażania opinii na temat ogólnej polityki ubezpieczania w przypadku instytucji posiadającej taką politykę;
- g) wyrażania opinii na temat adekwatności umów ubezpieczeniowych w przypadku instytucji posiadającej takie umowy; oraz
- h) wnoszenia wkładu w skuteczne wdrażanie systemu zarządzania ryzykiem.

2. Państwa członkowskie wymagają, aby instytucje wyznaczyły co najmniej jedną niezależną osobę, w danej instytucji lub poza nią, odpowiedzialną za funkcję aktuarialną.

Sekcja 3

Dokumenty dotyczące zarządzania

Artykuł 29

Oszacowanie ryzyka związanego z emeryturami

1. Państwa członkowskie wymagają, aby instytucje – odpowiednio do ich wielkości i organizacji wewnętrznej oraz charakteru, zakresu i złożoności ich działalności – przeprowadzały w ramach swego systemu zarządzania ryzykiem swą własną ocenę ryzyka i przedstawiały oszacowanie ryzyka związanego z emeryturami w celu udokumentowania tej oceny.

Oszacowanie ryzyka związanego z emeryturami przeprowadza się regularnie i niezwłocznie po każdej istotnej zmianie w profilu ryzyka instytucji lub programu emerytalnego.

2. Oszacowanie ryzyka związanego z emeryturami, o którym mowa w ust. 1, obejmuje:

- a) skuteczność systemu zarządzania ryzykiem;
- b) ogólne potrzeby instytucji w zakresie finansowania;
- c) zdolność spełnienia wymagań dotyczących rezerw technicznych określonych w art. 14;
- d) ocenę jakościową marginesu służącego uwzględnieniu niekorzystnego odchylenia jako części wyliczenia rezerw technicznych zgodnie z prawem krajowym;
- e) opis świadczeń emerytalnych lub akumulacji kapitału;
- f) ocenę jakościową wsparcia ze strony instytucji finansującej dostępnego dla instytucji;
- g) ocenę jakościową poszczególnych rodzajów ryzyka operacyjnego dla wszystkich programów instytucji;
- h) ocenę jakościową nowych lub pojawiających się rodzajów ryzyka związanych ze zmianą klimatu, wykorzystaniem zasobów i środowiskiem.

3. Do celów ust. 2 instytucje muszą posiadać metody określania i szacowania rodzajów ryzyka, na które są lub mogą być narażone w perspektywie krótko- i długoterminowej. Metody te muszą być współmierne do charakteru, skali i złożoności rodzajów ryzyka właściwych dla działalności instytucji. Metody te opisuje się w oszacowaniu.

4. Oszacowanie ryzyka związanego z emeryturami stanowi integralną część strategii operacyjnej i jest brane pod uwagę przy podejmowaniu przez instytucję strategicznych decyzji.

Artykuł 30

Akt delegowany dotyczący oszacowania ryzyka związanego z emeryturami

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego zgodnie z art. 77 w celu określenia:

- a) elementów objętych przepisami art. 29 ust. 2;

b) metod, o których mowa w art. 29 ust. 3, uwzględniających określenie i oszacowanie rodzajów ryzyka, na które instytucje są lub mogą być narażone w perspektywie krótko- i długoterminowej; oraz

c) częstotliwości przeprowadzania oszacowania ryzyka związanego z emeryturami, z uwzględnieniem wymagań określonych w art. 29 ust. 1.

We wspomnianym akcie delegowanym nie wprowadza się dodatkowych wymagań w zakresie finansowania w stosunku do wymagań przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)

Artykuł ~~40~~ 31

Roczne sprawozdania finansowe i roczne sprawozdania

~~Każde~~ Państwa członkowskie wymagają, aby każda instytucja znajdująca się na ~~jego terytorium~~ ich terytoriach sporządzała roczne sprawozdania finansowe i roczne sprawozdania, biorąc pod uwagę każdy program emerytalny obsługiwany przez instytucję i, ~~gdzie stosowne~~ w stosownych przypadkach, roczne sprawozdania finansowe i roczne sprawozdania w odniesieniu do każdego programu emerytalnego. Roczne sprawozdania finansowe i roczne sprawozdania zawierają prawdziwy i rzetelny obraz aktywów i pasywów instytucji oraz jej sytuacji finansowej. Roczne sprawozdania finansowe i informacje w sprawozdaniach są ☒ spójne, ☒ wyczerpujące, rzetelnie przedstawione i należyście zatwierdzone przez uprawnione osoby zgodnie z prawem krajowym.

Artykuł ~~42~~ 32

Oświadczenie o zasadach polityki inwestycyjnej

~~Każde~~ Państwa członkowskie zapewniają, ~~żeby~~ każda instytucja znajdująca się na ~~jego terytorium~~ ich terytoriach przygotowywała i sporządzała, co najmniej raz na trzy lata, oświadczenie na piśmie w sprawie zasad polityki inwestycyjnej. Oświadczenie to jest weryfikowane niezwłocznie po wprowadzeniu wszelkich istotnych zmian w polityce inwestycyjnej. Państwa członkowskie zapewniają, ~~żeby~~ to oświadczenie zawierało, co najmniej, takie ~~sprawy~~ kwestie jak metody mierzenia ryzyka inwestycyjnego, realizowane procesy zarządzania ryzykiem i strategiczna alokacja aktywów odnosząca się do charakteru i okresu zobowiązań z tytułu emerytur.

↓ nowy

ROZDZIAŁ 2

Outsourcing i zarządzanie inwestycjami

Artykuł 33

Outsourcing

↓ 2003/41/WE art. 9
ust. 4

1. Państwa członkowskie mogą zezwolić ~~lub wymagać od~~ instytucjom znajdującym się na ~~jego~~ ich terytorium na powierzenie zarządzania tymi instytucjami, w całości lub w części, innym podmiotom działającym na rzecz ~~z~~ tych instytucji, ~~lub wymagać od instytucji takiego powierzenia.~~

↓ nowy

2. Państwa członkowskie zapewniają zachowanie przez instytucje odpowiedzialności za wypełnienie ich obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy w przypadku zlecenia w drodze outsourcingu kluczowych funkcji lub jakiegokolwiek innej działalności.

3. Outsourcing kluczowych funkcji lub jakiegokolwiek innej działalności nie może odbywać się w sposób prowadzący do:

- a) pogorszenia jakości systemu zarządzania danej instytucji;
- b) nadmiernego zwiększenia ryzyka operacyjnego;
- c) pogorszenia możliwości monitorowania przez właściwe władze przestrzegania przez instytucję jej obowiązków;
- d) pogorszenia w zakresie świadczenia ciągłych i zadowalających usług uczestnikom i beneficjentom.

4. Poprzez proces wyboru usługodawcy i ciągle monitorowanie działalności instytucja zapewnia właściwe funkcjonowanie zleconej w drodze outsourcingu działalności.

5. Państwa członkowskie zapewniają, by instytucje zlecające w drodze outsourcingu kluczowe funkcje lub jakąkolwiek inną działalność zawierały z danym usługodawcą co najmniej pisemne porozumienie. Porozumienie to musi być możliwe do wyegzekwowania na drodze prawnej oraz musi jasno określać prawa i obowiązki instytucji i usługodawcy.

6. Państwa członkowskie zapewniają powiadamianie z odpowiednim wyprzedzeniem właściwych władz przez instytucje o outsourcingu kluczowych funkcji lub jakiegokolwiek innej działalności oraz o wszelkich późniejszych istotnych zmianach w odniesieniu do kluczowych funkcji lub jakiegokolwiek innej działalności.

7. Państwa członkowskie zapewniają właściwym władzom uprawnienia niezbędne do zwracania się w dowolnym czasie do instytucji o informacje o zleconych w drodze outsourcingu kluczowych funkcjach lub jakiegokolwiek innej działalności.

2003/41/WE
(dostosowany)

Artykuł ~~19~~34

Zarządzanie ☒ inwestycjami ☒ i nadzór

↓ 2011/61/UE art. 62
pkt 2 (dostosowany)

~~1.~~ Państwa członkowskie nie ograniczają instytucji w zakresie mianowania, w celu zarządzania portfelem inwestycyjnym, osób zarządzających inwestycjami prowadzących działalność w innym państwie członkowskim i należycie upoważnionych do tej działalności zgodnie z dyrektywą ~~85/611/EWG~~ 2004/39/WE, ~~oraz~~ ~~2009/65/WE~~ ~~93/22/EWG~~ ~~2000/12/WE~~ ~~2009/138/WE~~, ~~2002/83/WE~~ 2011/61/UE i 2013/36/UE, jak również dyrektywami określonymi w art. 2 ust. 1 niniejszej dyrektywy.

↓ nowy

ROZDZIAŁ 3

Depozytariusz

Artykuł 35

Wyznaczenie depozytariusza

1. Rodzime państwo członkowskie wymaga, aby dla każdego pracowniczego programu emerytalnego, w którym uczestnicy i beneficjenci ponoszą w pełni ryzyko inwestycyjne, instytucja wyznaczyła jednego depozytariusza do przechowywania aktywów i pełnienia obowiązków nadzorczych zgodnie z art. 36 i 37.

2. Rodzime państwo członkowskie może wymagać, aby dla pracowniczych programów emerytalnych, w których uczestnicy i beneficjenci nie ponoszą w pełni ryzyka inwestycyjnego, instytucja wyznaczyła depozytariusza do przechowywania aktywów lub do przechowywania aktywów i pełnienia obowiązków nadzorczych zgodnie z art. 36 i 37.

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)
⇒ nowy

3. Państwa członkowskie nie ograniczają instytucji w zakresie ~~mianowania~~ ~~wyznaczania~~, w celu nadzoru nad ich aktywami, ~~osób nadzorujących~~, ~~⇒ depozytariuszy~~ ~~⇐~~ prowadzących działalność w innym państwie członkowskim i należycie upoważnionych zgodnie z dyrektywą ~~93/22/EWG~~ 2004/39/WE lub dyrektywą ~~2000/12/WE~~ 2013/36/UE, lub przyjętych jako depozytariuszy do celów dyrektywy ~~85/611/EWG~~ 2009/65/WE.

~~Przepis określony w niniejszym ustępie nie stanowi przeszkody dla rodzimego Państwa Członkowskiego do mianowania z urzędu depozytariusza lub osoby nadzorującej.~~

4. ~~Każde~~ Państwa członkowskie ~~podejmie~~ ~~czynią~~ niezbędne kroki, aby w ramach ich prawa krajowego, ~~zgodnie z art. 14,~~ ~~⇒~~ umożliwić właściwym władzom ~~⇐~~ ~~wprowadzić~~ ~~zakazać~~ wprowadzenie, zgodnie z art. 62, ~~zakazu~~ swobodnej sprzedaży aktywów ~~będących~~ w posiadaniu depozytariusza lub osoby

nadzorującej znajdującej się na ~~jego~~ ich terytorium, na żądanie instytucji rodzimego państwa członkowskiego.

↓ nowy

5. Depozytariusza wyznacza się w drodze co najmniej pisemnej umowy. Umowa ta określa przepływ informacji niezbędnych depozytariuszowi do wykonywania jego obowiązków w odniesieniu do programu emerytalnego, dla którego został wyznaczony jako depozytariusz, zgodnie z niniejszą dyrektywą i innymi stosownymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi.

6. Wykonując zadania określone w art. 36 i 37, instytucja i depozytariusz postępują w sposób uczciwy, sprawiedliwy, profesjonalny i niezależny oraz działają w interesie uczestników i beneficjentów programu.

7. Depozytariusz nie może prowadzić związanej z instytucją działalności, która może wywołać konflikt interesów między instytucją, uczestnikami i beneficjentami programu oraz nim samym, chyba że depozytariusz oddzieli pod względem funkcjonalnym i hierarchicznym wykonywanie zadań depozytariusza od wykonywania innych potencjalnie sprzecznych zadań, a ewentualne konflikty interesów będą właściwie określone, zarządzane, monitorowane i ujawniane uczestnikom i beneficjentom programu.

8. Jeżeli nie wyznaczono depozytariusza, instytucje przyjmują ustalenia służące zapobieganiu konfliktowi interesów i rozwiązywaniu takich konfliktów przy wykonywaniu zadań, które w innych okolicznościach należałyby do depozytariusza lub osoby zarządzającej aktywami.

Artykuł 36

Przechowywanie aktywów i odpowiedzialność depozytariusza

1. Jeżeli aktywa programu emerytalnego składające się z instrumentów finansowych, które można utrzymywać, są powierzane depozytariuszowi do przechowywania, depozytariusz utrzymuje wszystkie instrumenty finansowe, które można zarejestrować na rachunku instrumentów finansowych otwartym w księgach depozytariusza, oraz wszystkie instrumenty finansowe, które mogą mu zostać fizycznie dostarczone.

W tym celu depozytariusz zapewnia, aby instrumenty finansowe, które można zarejestrować na rachunku instrumentów finansowych otwartym w księgach depozytariusza, zostały zarejestrowane w księgach depozytariusza na otwartych w imieniu instytucji odrębnych rachunkach, zgodnie z zasadami ustanowionymi w dyrektywie 2004/39/WE, tak aby stale można było je jednoznacznie zidentyfikować jako należące do instytucji lub uczestników i beneficjentów programu emerytalnego.

2. Jeżeli aktywa programu emerytalnego składają się z innych aktywów niż aktywa, o których mowa w ust. 1, depozytariusz weryfikuje, czy instytucja lub uczestnicy i beneficjenci są właścicielami aktywów, i prowadzi rejestr ich aktywów. Weryfikację przeprowadza się na podstawie informacji lub dokumentów przedstawionych przez instytucję oraz na podstawie dowodów zewnętrznych, jeżeli są one dostępne. Depozytariusz na bieżąco aktualizuje rejestr.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby depozytariusz był odpowiedzialny wobec instytucji lub uczestników i beneficjentów za wszelkie straty poniesione przez nich w wyniku nieuzasadnionego niewykonania przez niego obowiązków lub ich niewłaściwego wykonania.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby na odpowiedzialność depozytariusza, o której mowa w ust. 3, nie miał wpływu fakt, że powierzył on osobie trzeciej wszystkie lub niektóre z przechowywanych przez siebie aktywów.

5. Jeżeli nie wyznaczono depozytariusza do przechowywania aktywów, od instytucji wymaga się co najmniej:

- a) zapewnienia, by instrumenty finansowe były objęte należyłą uwagą i ochroną;
- b) prowadzenia rejestru umożliwiającego instytucji stałą i niezwłoczną identyfikację wszystkich aktywów;
- c) stosowania niezbędnych środków w celu unikania konfliktów interesów lub niezgodności;
- d) informowania na żądanie właściwych władz o sposobie przechowywania aktywów.

Artykuł 37

Obowiązki nadzorcze

1. Depozytariusz wyznaczony do pełnienia obowiązków nadzorczych, oprócz wykonywania zadań, o których mowa w art. 36 ust. 1 i 2, wykonuje następujące zadania:

- a) wykonuje polecenia instytucji, chyba że stoją one w sprzeczności z prawem krajowym lub regulaminem instytucji;
- b) zapewnia, aby w transakcjach związanych z aktywami instytucji lub programu emerytalnego wszelkie płatności były przekazywane instytucji w zwyczajowo ustalonych terminach;
- c) zapewnia, aby dochody uzyskane z aktywów były przeznaczone na cele zgodne z regulaminem instytucji.

2. Niezależnie od przepisów ust. 1 rodzime państwo członkowskie instytucji może określić inne obowiązki nadzorcze, które ma wykonywać depozytariusz.

3. Jeżeli nie wyznaczono depozytariusza do pełnienia obowiązków nadzorczych, instytucja wdraża procedury zapewniające należyte wykonywanie zadań, które w innych okolicznościach podlegałyby nadzorowi ze strony depozytariuszy.

Tytuł IV

INFORMACJE UDZIELANE PRZYSZŁYM UCZESTNIKOM, UCZESTNIKOM I BENEFICJENTOM

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

2003/41/WE
(dostosowany)

~~Artykuł 11~~

~~Informacja przekazywana dla uczestników i beneficjentów~~

↓ nowy

Artykuł 38

Zasady

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)

1. W zależności od rodzaju ~~przyjętego~~ ustanowionego programu emerytalnego, ~~każde~~ państwa członkowskie zapewniają, ~~żeby~~ każda instytucja znajdująca się na ich terytoriach ~~jego — terytorium~~ dostarcza, przekazywała ☒ przyszłym uczestnikom, uczestnikom i beneficjentom ☒ co najmniej informacje określone w ~~niniejszym artykule~~ ☒ art. 39–53 i art. 55–58 ☒.

↓ nowy

2. Informacje te spełniają wszystkie następujące wymagania:

- a) są regularnie aktualizowane;
- b) są sporządzone na piśmie w jasny sposób, z użyciem jasnego, zwięzłego i zrozumiałego języka, bez stosowania żargonu i terminów technicznych, jeżeli zamiast nich można użyć sformułowań z języka niespecjalistycznego;
- c) nie mogą wprowadzać w błąd, a w słownictwie i treści zapewnia się spójność;
- d) są przedstawione w sposób ułatwiający ich czytanie, a wielkość użytej czcionki umożliwia wygodne czytanie.

Nie można używać kolorów, jeżeli mogłyby one utrudniać zrozumienie informacji w przypadku gdy zestawienie świadczeń emerytalnych jest drukowane lub kopiowane w trybie czarno-białym.

Artykuł 39

Warunki programu emerytalnego

↓ 2003/41/WE art. 9
lit. f)

1. ~~Każde~~ Państwa członkowskie, w odniesieniu do każdej instytucji znajdującej się na ~~ich terytoriach~~~~jego terytorium~~, zapewniają, ~~żeby:~~ ~~4)~~ członkowie ~~są~~ byli dostatecznie informowani o warunkach programu emerytalnego, w szczególności dotyczących:

- ~~i)a)~~ a) praw i obowiązków stron uczestniczących w ~~systemie~~ programie emerytalnym;
- ~~ii)b)~~ b) rodzajów ryzyka finansowego, technicznego oraz innych rodzajów ryzyka związanych z ~~systemem~~ programem emerytalnym;
- ~~iii)c)~~ c) charakteru i podziału tych rodzajów ryzyka.

↓ nowy

2. W przypadku programów, w których uczestnicy ponoszą ryzyko inwestycyjne i które przewidują więcej niż jedną opcję o różnych profilach inwestycyjnych, uczestnicy – oprócz informacji wymienionych w ust. 1 lit. a), b) i c) – otrzymują informacje o warunkach dotyczących zakresu dostępnych opcji inwestycyjnych, standardowej opcji inwestycyjnej oraz, w stosownych przypadkach, o zasadzie przypisywania poszczególnych uczestników do danej opcji inwestycyjnej w ramach programu emerytalnego.

2003/41/WE art. 11
ust. 2

3. Uczestnicy i beneficjenci ~~oraz/lub, gdzie stosowne~~ w stosownych przypadkach, ich przedstawiciele otrzymują:

~~a) na żądanie, roczne sprawozdania finansowe i roczne sprawozdania określone w art. 10; w przypadku gdy instytucja ponosi odpowiedzialność za więcej niż jeden program, sprawozdania odnoszące się do ich poszczególnych programów emerytalnych;~~

~~b)~~ b) w rozsądnym terminie, wszelkie istotne informacje dotyczące zmian w zasadach programu emerytalnego.

↓ nowy

4. Instytucje publikują warunki programu emerytalnego na wybranej przez siebie stronie internetowej.

ROZDZIAŁ 2

Zestawienie świadczeń emerytalnych

Artykuł 40

Częstotliwość i zmiany

- 1) Państwa członkowskie wymagają, aby instytucje sporządzały dokument zawierający kluczowe informacje dla każdego uczestnika („zestawienie świadczeń emerytalnych”).
- 2) Państwa członkowskie zapewniają aktualizację i bezpłatne przesłanie każdemu uczestnikowi, co najmniej raz na dwanaście miesięcy, informacji zawartych w zestawieniu świadczeń emerytalnych.
- 3) Wszelkie istotne zmiany w informacjach zawartych w zestawieniu świadczeń emerytalnych w porównaniu z rokiem poprzednim wyjaśnia się w jasny sposób w załączonym piśmie.

Artykuł 41

Zrozumiałość i język

1. Informacje przedstawione w zestawieniu świadczeń emerytalnych muszą być zrozumiałe bez odniesienia do innych dokumentów.
2. Państwa członkowskie zapewniają dostępność zestawienia świadczeń emerytalnych w języku urzędowym państwa członkowskiego, którego prawo socjalne i prawo pracy dotyczące dziedziny pracowniczych programów emerytalnych jest właściwe dla relacji między, z jednej strony, instytucją finansującą lub instytucją, a z drugiej strony – uczestnikami lub beneficjentami.

Artykuł 42

Długość

W zestawieniu świadczeń emerytalnych używa się czcionki o wielkości umożliwiającej łatwe czytanie, a po wydrukowaniu nie może ono być dłuższe niż dwie strony formatu A4.

Artykuł 43

Nośnik

Państwa członkowskie mogą zezwolić instytucjom na udostępnianie zestawienia świadczeń emerytalnych na trwałym nośniku lub za pomocą strony internetowej. Kopię w wersji papierowej dostarcza się uczestnikom i beneficjentom na żądanie i bezpłatnie, oprócz wszelkich środków elektronicznych.

Artykuł 44

Odpowiedzialność

1. Państwa członkowskie zapewniają, by instytucje nie ponosiły odpowiedzialności cywilnej wyłącznie na podstawie zestawienia świadczeń emerytalnych lub tłumaczenia zestawienia świadczeń emerytalnych, chyba że

zestawienie to, lub jego tłumaczenie, wprowadza w błąd, jest nieściśle lub niezgodne z odpowiednią częścią programu emerytalnego.

2. Zestawienie świadczeń emerytalnych zawiera wyraźne ostrzeżenie w tym zakresie.

Artykuł 45

Tytuł

1. Tytuł zestawienia świadczeń emerytalnych zawiera słowa „Zestawienie świadczeń emerytalnych”.
2. Bezpośrednio pod tytułem znajduje się krótka adnotacja wyjaśniająca cel zestawienia świadczeń emerytalnych.
3. W widocznym miejscu podaje się dokładną datę, do której odnoszą się informacje zawarte w zestawieniu świadczeń emerytalnych.

Artykuł 46

Dane osobowe

W zestawieniu świadczeń emerytalnych podaje się dane osobowe uczestnika, w tym, w stosownych przypadkach, ustawowy wiek emerytalny.

Artykuł 47

Identyfikacja instytucji

W zestawieniu świadczeń emerytalnych identyfikuje się instytucję i podaje informacje o:

- 1) nazwie instytucji i jej adresie;
- 2) państwach członkowskich, w których instytucja otrzymała zezwolenie lub jest zarejestrowana, oraz nazwie właściwej władzy;
- 3) nazwie instytucji finansującej.

Artykuł 48

Gwarancje

1. Zestawienie świadczeń emerytalnych zawiera jeden z następujących zapisów dotyczących gwarancji w ramach programu emerytalnego:

- a) pełna gwarancja – jeżeli instytucja lub instytucja finansująca gwarantuje dany poziom świadczeń;
- b) brak gwarancji – jeżeli uczestnik w pełni ponosi ryzyko;
- c) częściowa gwarancja – we wszystkich pozostałych przypadkach.

2. Jeżeli przewidziana jest gwarancja, podaje się krótkie wyjaśnienie następujących elementów:

- a) charakteru gwarancji;
- b) obecnego poziomu finansowania należnych indywidualnych uprawnień uczestnika;

- c) mechanizmów ochrony należnych uprawnień indywidualnych;
- d) mechanizmów obniżania świadczeń, jeżeli takie mechanizmy zostały ustanowione w przepisach krajowych.

Artykuł 49

Saldo, składki i koszty

1. W odniesieniu do salda, składek i kosztów, w zestawieniu świadczeń emerytalnych podaje się następujące kwoty wyrażone w walucie właściwej dla danego programu emerytalnego:

- a) sumę kosztów odliczonych od składek brutto wpłaconych przez instytucję finansującą, w stosownych przypadkach, lub przez uczestnika w ciągu ubiegłych dwunastu miesięcy, lub – jeżeli uczestnik przystąpił do programu później niż dwanaście miesięcy temu – sumę kosztów odliczonych od jego składek od chwili przystąpienia;
- b) sumę składek wpłaconych przez uczestnika w ciągu ubiegłych dwunastu miesięcy, lub – jeżeli uczestnik przystąpił do programu później niż dwanaście miesięcy temu – sumę jego składek od chwili przystąpienia;
- c) sumę składek wpłaconych przez instytucję finansującą w ciągu ubiegłych dwunastu miesięcy, lub – jeżeli uczestnik przystąpił do programu później niż dwanaście miesięcy temu – sumę składek wpłaconych przez instytucję finansującą od chwili przystąpienia uczestnika;
- d) saldo w dniu sporządzenia zestawienia świadczeń emerytalnych, obliczone w jeden z dwóch następujących sposobów w zależności od charakteru programu emerytalnego:
 - (i) dla programów emerytalnych, które nie przewidują docelowego poziomu świadczeń – całkowitą kwotę kapitału zgromadzonego przez uczestnika, wyrażoną również w postaci miesięcznych rent;
 - (ii) dla programów emerytalnych, które przewidują docelowy poziom świadczeń – należne uprawnienia indywidualne na miesiąc;
- e) inne dotyczące danego uczestnika składki lub koszty, takie jak transfer zgromadzonego kapitału;
- f) koszty, o których mowa w lit. a), z podziałem na następujące odrębne kwoty wyrażone w walucie właściwej dla programu emerytalnego:
 - (i) koszty administracyjne instytucji;
 - (ii) koszty przechowywania aktywów;
 - (iii) koszty związane z transakcjami portfelowymi;
 - (iv) pozostałe koszty.

2. Podaje się krótkie wyjaśnienie „pozostałych kosztów”, o których mowa w ust. 1 lit. f) ppkt (iv), jeżeli stanowią one co najmniej 20 % całkowitych opłat.

Artykuł 50

Prognozy emerytalne

1. Jeżeli program emerytalny przewiduje docelowy poziom świadczeń, w zestawieniu świadczeń emerytalnych podaje się następujące trzy kwoty dotyczące prognoz emerytalnych wyrażone w walucie właściwej dla programu emerytalnego:

- a) docelowy poziom świadczeń na miesiąc w chwili osiągnięcia wieku emerytalnego, zgodnie z założeniami opartymi na najlepszych szacunkach;
- b) docelowy poziom świadczeń na miesiąc, na dwa lata przed osiągnięciem wieku emerytalnego, zgodnie z założeniami opartymi na najlepszych szacunkach;
- c) docelowy poziom świadczeń na miesiąc po dwóch latach od osiągnięcia wieku emerytalnego, zgodnie z założeniami opartymi na najlepszych szacunkach.

2. W założeniach, o których mowa w ust. 1, uwzględnia się przyszłe zarobki.

3. Jeżeli program emerytalny nie przewiduje docelowego poziomu świadczeń, w zestawieniu świadczeń emerytalnych podaje się następujące kwoty dotyczące prognoz emerytalnych wyrażone w walucie właściwej dla programu emerytalnego:

- a) przewidywaną kwotę kapitału zgromadzonego na dwa lata przed osiągnięciem wieku emerytalnego, zgodnie z odpowiednimi dla programu założeniami opartymi na najlepszych szacunkach;
- b) przewidywaną kwotę kapitału zgromadzonego w chwili osiągnięcia wieku emerytalnego, zgodnie z odpowiednimi dla programu założeniami opartymi na najlepszych szacunkach;
- c) przewidywaną kwotę kapitału zgromadzonego po dwóch latach od osiągnięcia wieku emerytalnego, zgodnie z odpowiednimi dla programu założeniami opartymi na najlepszych szacunkach;
- d) kwoty, o których mowa w lit. a)–c), wyrażone jako świadczenie na miesiąc.

4. W założeniach, o których mowa w ust. 3, uwzględnia się następujące czynniki:

- a) roczną stopę nominalnego zwrotu z inwestycji;
- b) roczną stopę inflacji;
- c) przyszłe zarobki.

5. Do celów obliczania prognoz, o których mowa w ust. 1 i 3, zakłada się, że stawki składek pozostaną stałe.

Artykuł 51

Profil inwestycyjny

1. W przypadku programów emerytalnych, w których uczestnicy ponoszą ryzyko inwestycyjne i mają możliwość wyboru różnych opcji inwestycyjnych, w

zestawieniu świadczeń emerytalnych wskazuje się profile inwestycyjne, podając wykaz dostępnych opcji inwestycyjnych i krótki opis każdej opcji. Oznacza się wyraźnie aktualną opcję inwestycyjną uczestnika.

Jeżeli liczba różnych opcji inwestycyjnych o różnych celach inwestycyjnych przekracza pięć, instytucja ogranicza krótki opis każdej opcji do pięciu reprezentatywnych opcji obejmujących najbardziej ryzykowną i najmniej ryzykowną opcję.

2. W przypadku programów emerytalnych, w których uczestnicy ponoszą ryzyko inwestycyjne, a opcja inwestycyjna jest przypisywana uczestnikowi według określonej zasady przewidzianej w programie emerytalnym, podaje się następujące dodatkowe informacje:

- a) zasady oparte na faktycznym wieku;
- b) zasady oparte na docelowym wieku emerytalnym uczestnika;
- c) inne zasady.

3. W przypadku programów emerytalnych, w których uczestnicy ponoszą ryzyko inwestycyjne, zestawienie świadczeń emerytalnych zawiera informacje o profilu ryzyka i zwrotu obejmujące syntetyczny wskaźnik graficzny profilu ryzyka i zwrotu programu emerytalnego lub, w stosownych przypadkach, każdej opcji inwestycyjnej, uzupełnione o następujące elementy:

- a) objaśnienie wskaźnika i jego głównych ograniczeń;
- b) objaśnienie rodzajów ryzyka mających istotne znaczenie, które nie są odpowiednio uwzględnione przez syntetyczny wskaźnik graficzny.

Obliczenie syntetycznego wskaźnika dokumentuje się odpowiednio, a instytucje udostępniają tę dokumentację uczestnikom na żądanie.

4. Objasnienie, o którym mowa w ust. 3 lit. a), obejmuje następujące elementy:

- a) zwięzłe uzasadnienie przypisania programu emerytalnego lub opcji inwestycyjnej do danej kategorii;
- b) oświadczenie stwierdzające, że dane historyczne, takie jak dane stosowane przy obliczaniu syntetycznego wskaźnika graficznego, nie stanowią wiarygodnej wskazówki co do przyszłego profilu ryzyka programu emerytalnego lub opcji inwestycyjnej;
- c) stwierdzenie, iż nie ma gwarancji, że wskazana kategoria ryzyka i zwrotu pozostanie niezmienna, oraz że przypisanie programu emerytalnego lub opcji inwestycyjnej do określonej kategorii może z czasem ulec zmianie;
- d) stwierdzenie, że najniższa kategoria nie oznacza inwestycji wolnych od ryzyka.

5. Syntetyczny wskaźnik graficzny i objaśnienia, o których mowa w ust. 3, sporządza się zgodnie z wewnętrzną procedurą wykrywania, pomiaru i monitorowania ryzyka przyjętą przez instytucję, jak określono w niniejszej dyrektywie, a także z celami inwestycyjnymi i polityką inwestycyjną opisanymi w oświadczeniu o zasadach inwestowania.

Artykuł 52

Wyniki osiągnięte w przeszłości

1. Zestawienie świadczeń emerytalnych zawiera następujące informacje o wynikach osiągniętych w przeszłości:

- a) informacje o wynikach osiągniętych w przeszłości przez program emerytalny jako całość, lub, w stosownych przypadkach, w ramach opcji inwestycyjnej uczestnika, przedstawione w postaci wykresu obejmującego wspomniane wyniki za wszystkie dostępne lata, do dziesięciu lat wstecz;
- b) uzupełnienie wykresu w postaci wyraźnie widocznych komentarzy, które:
 - (i) uprzedzają o jego ograniczonej przydatności do oceny przyszłych wyników;
 - (ii) wskazują, które koszty zostały uwzględnione lub wykluczone podczas obliczania osiągniętych w przeszłości wyników;
 - (iii) wskazują walutę, w której obliczono wyniki osiągnięte w przeszłości.

2. Jeżeli w trakcie okresu objętego wykresem, o którym mowa w ust. 1, zaszła istotna zmiana celu i polityki inwestycyjnej programu emerytalnego, przedstawia się wyniki osiągnięte przez program emerytalny przed tą istotną zmianą. Okres przed wspomnianą istotną zmianą uwzględnia się na wykresie i oznacza wyraźnym ostrzeżeniem, że wyniki osiągnięto w warunkach niemających już zastosowania.

3. Jeżeli uczestnik zmienia opcję inwestycyjną, przedstawia się wyniki osiągnięte w przeszłości w ramach tej opcji inwestycyjnej.

Artykuł 53

Informacje uzupełniające

W zestawieniu świadczeń emerytalnych podaje się następujące informacje uzupełniające:

- a) gdzie i jak można uzyskać dodatkowe informacje o instytucji lub programie emerytalnym, w tym z jakich stron internetowych i stosownych aktów prawnych natury ogólnej;
- b) gdzie i jak można uzyskać dodatkowe informacje o uzgodnieniach odnoszących się do przeniesienia praw emerytalnych do innej instytucji pracowniczych programów emerytalnych w przypadku rozwiązania stosunku pracy;
- c) informacje o założeniach przyjętych w odniesieniu do kwot wyrażonych w postaci rent, w szczególności jeżeli chodzi o wartość renty, rodzaj podmiotu oferującego rentę i czas trwania renty, jeżeli uczestnik zwraca się o takie informacje;
- d) gdzie i jak można uzyskać dostęp do dodatkowych informacji o indywidualnej sytuacji uczestnika, w tym o docelowym poziomie świadczeń emerytalnych, w stosownych przypadkach, oraz o poziomie świadczeń w przypadku zaprzestania zatrudnienia.

Artykuł 54

Akt delegowany w sprawie zestawienia świadczeń emerytalnych

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego zgodnie z art. 77 w celu określenia:

- a) treści zestawienia świadczeń emerytalnych, w tym:
 - (i) sposobu wyjaśnienia istotnych zmian, o których mowa w art. 40 ust. 3;
 - (ii) wielkości czcionki, o której mowa w art. 42;
 - (iii) brzmienia ostrzeżenia o odpowiedzialności, o którym mowa w art. 44;
 - (iv) brzmienia adnotacji, o której mowa w art. 45 ust. 2;
 - (v) podawanych danych osobowych, o których mowa w art. 46;
 - (vi) metody wyjaśniania elementów wymienionych w art. 48 ust. 2 lit. a), b), c) i d);
 - (vii) metody obliczania kwot, o których mowa w art. 49 ust. 1 lit. a), b), c), d), e) i f);
 - (viii) metody obliczania kwot, o których mowa w art. 50 ust. 1 i 3, z uwzględnieniem warunku określonego w art. 50 ust. 5;
 - (ix) stosowanych założeń, o których mowa w art. 50 ust. 2 i 4;
 - (x) liczby podawanych opcji inwestycyjnych i metody wyboru tychże opcji w przypadku gdy liczba opcji przekracza pięć, metody opisywania podawanych opcji, sposobu oznaczania aktualnej opcji inwestycyjnej uczestnika, o których mowa w art. 51 ust. 1;
 - (xi) metody opisywania dodatkowych informacji, o których mowa w art. 51 ust. 2;
 - (xii) metody tworzenia i podawania syntetycznych wskaźników graficznych i objaśnień, o których mowa w art. 51 ust. 3, z uwzględnieniem warunków określonych w art. 51 ust. 4;
 - (xiii) metody uzyskiwania informacji o wynikach osiągniętych w przeszłości, o których mowa w art. 52 ust. 1 lit. a), oraz metod opracowywania komentarzy i wykresu, o których mowa w art. 52 ust. 1 lit. b);
 - (xiv) metody porównywania różnych opcji inwestycyjnych w ramach programów emerytalnych, o których mowa w art. 52 ust. 1 lit. a);
 - (xv) metody demonstrowania istotnej zmiany, o której mowa w art. 52 ust. 2;
 - (xvi) metody podawania informacji uzupełniających, o których mowa w art. 53;
- b) formatu, układu, struktury i kolejności informacji w zestawieniu świadczeń emerytalnych, w tym informacji, o których mowa w art. 44

ust. 2 – art. 53, z uwzględnieniem warunków podanych w art. 41 ust. 1 i art. 42.

ROZDZIAŁ 3

Inne przekazywane informacje i dokumenty

Artykuł 55

Informacje udzielane przyszłym uczestnikom

Instytucja zapewnia informowanie przyszłych uczestników o wszystkich cechach programu i o wszelkich opcjach inwestycyjnych, łącznie z informacjami o sposobie uwzględniania w strategii inwestycyjnej kwestii związanych ze środowiskiem i klimatem, kwestii społecznych i kwestii ładu korporacyjnego.

Artykuł 56

Informacje udzielane uczestnikom w fazie przed przejściem na emeryturę

Oprócz zestawienia świadczeń emerytalnych instytucja przekazuje każdemu uczestnikowi, najpóźniej na dwa lata przed osiągnięciem wieku emerytalnego przewidzianego w programie, lub na żądanie uczestnika, następujące informacje:

- a) informacje o dostępnych uczestnikom opcjach w zakresie uzyskiwania dochodów emerytalnych, w tym informacje o zaletach i wadach tych opcji, w sposób pomagający im w wyborze najodpowiedniejszej w ich sytuacji opcji;
- b) jeżeli wypłaty w ramach programu emerytalnego nie są dokonywane w postaci renty dożywotniej, informacje o dostępnych produktach w zakresie wypłaty świadczeń, w tym o ich zaletach i wadach, oraz podstawowe czynniki, które uczestnicy powinni brać pod uwagę przy podejmowaniu decyzji o zakupie produktu w zakresie wypłaty świadczeń.

Artykuł 57

Informacje udzielane beneficjentom w fazie wypłaty świadczeń

1. Instytucje przekazują beneficjentom informacje o należnych świadczeniach i odpowiadających im opcjach wypłaty.
2. W przypadku gdy beneficjenci ponoszą znaczne ryzyko inwestycyjne w fazie wypłaty, państwa członkowskie zapewniają otrzymywanie przez beneficjentów odpowiednich informacji.

Artykuł 58

Dodatkowe informacje udzielane na żądanie uczestnikom i beneficjentom

1. Na żądanie uczestnika, beneficjenta lub ich przedstawicieli instytucja przekazuje następujące dodatkowe informacje:
 - a) roczne sprawozdania finansowe i roczne sprawozdania, o których mowa w art. 31, lub w przypadku gdy instytucja odpowiada za więcej niż jeden

program, sprawozdania odnoszące się do ich poszczególnych programów emerytalnych;

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)

~~3.b) Oświadczenie dotyczące o zasadach polityki inwestycyjnej, określonej o którym mowa w art. 12 32; jest udostępnione uczestnikom i beneficjentom oraz/lub, gdzie stosowne, ich przedstawicielom na żądanie.~~

↓ nowy

c) informacje o założeniach stosowanych w celu uzyskania prognoz, o których mowa w art. 50;

d) informacje o zakładanej wartości renty, rodzaju podmiotu oferującego rentę i czasie trwania renty, o których mowa w art. 53 lit. c).

↓ 2003/41/WE
⇒ nowy

~~4 2. ⇒ Na żądanie ⇐ Każdy uczestnika otrzymuje ⇒ instytucja przekazuje ⇐ również, na żądanie, szczegółową i istotną informację na temat:~~

~~a) docelowego poziomu świadczeń emerytalnych, jeśli ma zastosowanie w stosownych przypadkach;~~

~~b) poziomu świadczeń w przypadku zaprzestania zatrudnienia;~~

~~c) w przypadku gdy członkowie ponoszą ryzyko inwestycyjne, zakresu opieki inwestycyjnych, jeśli ma zastosowanie, oraz rzeczywistych portfeli inwestycyjnych, jak również informacji dotyczących ryzyka i kosztów związanych z inwestycjami;~~

~~d) uzgodnień odnoszących się do przeniesienia praw do świadczeń emerytalnych na inną instytucję pracowniczych programów emerytalnych w przypadku rozwiązania stosunku pracy.~~

~~Członkowie otrzymują każdego roku krótkie dane szczegółowe o sytuacji instytucji, jak również o aktualnym poziomie finansowania ich indywidualnie nabytych uprawnień.~~

~~5. Każdy beneficjent otrzymuje, po przejściu na emeryturę lub, gdy inne świadczenia stają się należne, właściwą informację o świadczeniach, które są należne i odpowiednich opłatach wypłat.~~

↓ nowy

Tytuł V

NADZÓR OSTROŻNOŚCIOWY

Rozdział 1

Ogólne reguły nadzoru ostrożnościowego

Artykuł 59

Główny cel nadzoru ostrożnościowego

1. Głównym celem nadzoru ostrożnościowego jest ochrona uczestników i beneficjentów.
2. Bez uszczerbku dla głównego celu nadzoru ostrożnościowego określonego w ust. 1 państwa członkowskie zapewniają należyte uwzględnianie przez właściwe władze – przy wykonywaniu ich ogólnych obowiązków – potencjalnego wpływu ich decyzji na stabilność danych systemów finansowych w Unii, w szczególności w sytuacjach kryzysowych, z uwzględnieniem informacji dostępnych w stosownym czasie.

Artykuł 60

Zakres nadzoru ostrożnościowego

Państwa członkowskie zapewniają poddanie instytucji pracowniczych programów emerytalnych nadzorowi ostrożnościowemu obejmującemu nadzór nad:

- a) warunkami działania;
- b) rezerwami technicznymi;
- c) finansowaniem rezerw technicznych;
- d) ustawowymi funduszami własnymi;
- e) dostępnym marginesem wypłacalności;
- f) wymaganym marginesem wypłacalności;
- g) regułami inwestowania;
- h) zarządzaniem inwestycjami;
- i) warunkami dotyczącymi działalności; oraz
- j) informacjami przekazywanymi właściwym władzom.

Artykuł 61

Ogólne zasady nadzoru ostrożnościowego

1. Właściwe władze rodzimego państwa członkowskiego odpowiadają za nadzór ostrożnościowy nad instytucjami pracowniczych programów emerytalnych.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby podstawą nadzoru było podejście perspektywiczne i oparte na analizie ryzyka.
3. Nadzór nad instytucjami obejmuje odpowiednie połączenie kontroli na miejscu i działań prowadzonych poza siedzibą instytucji.
4. Uprawnienia nadzorcze stosuje się w odpowiednim czasie i w sposób proporcjonalny.

5. Państwa członkowskie zapewniają należyte uwzględnianie przez właściwe władze potencjalnego wpływu ich działań na stabilność systemów finansowych w Unii Europejskiej, w szczególności w sytuacjach kryzysowych.

↓ 2003/41/WE

Artykuł ~~44~~ 62

Uprawnienia w zakresie interwencji i obowiązki właściwych władz

1. Właściwe władze wymagają od każdej instytucji znajdującej się na ich terytorium, aby posiadała ona należyte procedury administracyjne i księgowe oraz odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej.

2. Właściwe władze posiadają uprawnienia do ~~podjęcia~~ stosowania wszelkich środków, w tym, w miarę potrzeby, środków o charakterze administracyjnym lub finansowym zarówno w odniesieniu do instytucji znajdującej się na ich terytorium, jak i wobec osób kierujących instytucją, które to środki są właściwe i niezbędne do zapobieżenia lub zaradzenia wszelkim nieprawidłowościom szkodliwym dla interesów uczestników i beneficjentów.

↓ 2010/78/UE art. 4
pkt 3
⇒ nowy

3. Każda decyzja o ~~zabronieniu~~ zakazie ~~⇒~~ lub ograniczeniu ~~⇐~~ działalności instytucji poparta jest szczegółowym uzasadnieniem i przekazywana do wiadomości zainteresowanej instytucji. O decyzji powiadamiany jest również ~~EUNU i PPE~~ EIOPA.

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)

⊗ 4. Właściwe ~~W~~ władze ~~te~~ mogą także ograniczyć lub zakazać swobodnego rozporządzania aktywami instytucji w przypadku gdy, w szczególności:

- a) instytucja nie zdołała utworzyć dostatecznych rezerw technicznych w odniesieniu do całokształtu działalności lub posiada niedostateczne aktywa dla pokrycia rezerw technicznych;
- b) instytucja nie była w stanie utrzymać ustawowych funduszy własnych.

5. W celu zabezpieczenia interesów uczestników i beneficjentów, właściwe władze mogą przekazać uprawnienia, które osoby kierujące instytucją znajdującą się na ich terytorium posiadają zgodnie z przepisami rodzimego państwa członkowskiego, w całości lub częściowo, specjalnemu przedstawicielowi, który spełnia wymagania dla wykonywania tych uprawnień.

~~64.~~ Właściwe władze mogą zakazać ~~lub ograniczyć~~ działalności instytucji znajdującej się na ich terytorium lub ją ograniczyć w przypadku szczególności gdy:

- a) instytucja nie wywiązuje się z obowiązku dostatecznej ochrony interesów uczestników i beneficjentów ⊗ programu ⊗;

- b) instytucja nie spełnia już warunków działania;
- c) instytucja w poważnym stopniu nie wywiązuje się z obowiązków wynikających z przepisów, którym podlega;
- d) w przypadku działalności transgranicznej, instytucja nie respektuje wymagań prawa socjalnego i prawa pracy przyjmującego państwa członkowskiego dotyczących dziedziny obszaru pracowniczych emerytur pracowniczych.

75. Państwa członkowskie zapewniają, ~~żeby~~ od decyzji dotyczących instytucji, podejmowanych na podstawie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą, przysługuje ~~mu~~ odwołanie na drodze sądowej.

↓ nowy

Artykuł 63

Proces nadzoru

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe władze dokonywały przeglądu strategii, procesów i procedur sprawozdawczych ustanowionych przez instytucje w celu przestrzegania przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy.

W ramach wspomnianego przeglądu uwzględnia się okoliczności, w jakich działają instytucje oraz, w stosownych przypadkach, strony wykonujące dla nich zlecone w drodze outsourcingu kluczowe funkcje lub jakąkolwiek inną działalność. Przegląd obejmuje następujące elementy:

- a) ocenę wymagań jakościowych odnoszących się do systemu zarządzania;
- b) ocenę rodzajów ryzyka, na które narażona jest instytucja;
- c) ocenę zdolności instytucji do oszacowania tych rodzajów ryzyka.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe władze dysponowały narzędziami monitorowania, obejmującymi testy warunków skrajnych, umożliwiającymi im wykrycie pogarszającej się kondycji finansowej instytucji oraz monitorowanie procesu prowadzącego do naprawienia sytuacji.

3. Właściwe władze posiadają uprawnienia konieczne do wymagania od instytucji usunięcia słabych stron lub niedociągnięć stwierdzonych w ramach procesu nadzoru.

4. Właściwe władze określają minimalną częstotliwość i zakres przeglądu określonego w ust. 1, uwzględniając charakter, skalę i złożoność działalności danych instytucji.

↓ 2003/41/WE

Artykuł ~~43~~ 64

Informacje ~~przekazywane~~ ~~do~~ właściwym władzom

1. ~~Każde~~ Państwo członkowskie zapewniają, ~~żeby~~ właściwe władze, w odniesieniu do każdej instytucji znajdującej się na ~~ich terytoriach~~ ~~ich terytorium~~, posiadają ~~te~~ niezbędne uprawnienia i środki:

a) w celu żądania od instytucji, członków jej zarządu i innych kierowników lub dyrektorów oraz osób kontrolujących instytucję, dostarczania informacji dotyczących wszystkich spraw przedsiębiorstwa lub przesyłania wszystkich dokumentów przedsiębiorstwa;

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)

⇒ nowy

b) nadzoru nad relacjami między instytucją a innymi przedsiębiorstwami lub między instytucjami, w przypadku gdy instytucje przekazują ☒ kluczowe ☒ funkcje ☒ lub jakąkolwiek inną działalność ☒ do innych przedsiębiorstw lub instytucji (~~nabywanie usług u kontrahentów zewnętrznych~~ outsourcing ⇒ i wszelki dalszy outsourcing ⇐), wpływającymi na sytuację finansową instytucji lub ~~są zaangażowane w sposób istotny w~~ mającymi znaczenie dla skutecznego nadzoru;

c) w celu regularnego otrzymywania ⇒ następujących dokumentów: oszacowania ryzyka związanego z emeryturami ⇐, oświadczenia ~~w~~ ~~zakresie~~ o zasadach polityki inwestycyjnej, ⇒ dokumentów związanych z systemem zarządzania ⇐, rocznych sprawozdań finansowych i rocznych sprawozdań, ⇒ dokumentów informacyjnych przekazywanych uczestnikom i beneficjentom ⇐ oraz wszystkich ☒ pozostałych ☒ dokumentów niezbędnych do celów nadzoru; ~~Może to dotyczyć takich dokumentów jak:~~

↓ nowy

d) w celu określania, które dokumenty są niezbędne do celów nadzoru, w tym:

↓ 2003/41/WE
⇒ nowy

- (i) wewnętrzne raporty okresowe;
- (ii) wyceny aktuarialne i szczegółowe założenia;
- (iii) badania aktywów i pasywów;
- (iv) dowody spójności z zasadami polityki inwestycyjnej;
- (v) dowody, że składki zostały zapłacone zgodnie z planem;
- (vi) sprawozdania osób odpowiedzialnych za kontrolę rocznych sprawozdań finansowych, ~~określonych~~ o których mowa w art. ~~4031;~~

~~d) w celu przeprowadzania kontroli na miejscu w pomieszczeniach instytucji i, w miarę potrzeby, w zakresie funkcji operacji~~
~~⇒ działalności ⇐ zleconej na zewnątrz w drodze outsourcingu ⇒ i~~
~~wszelkiego dalszego outsourcingu ⇐, celem sprawdzenia, czy działalność~~
~~przewodzona jest zgodnie z zasadami nadzoru.~~

↓ nowy

f) w celu żądania od instytucji w dowolnym momencie informacji o działalności zleconej w drodze outsourcingu i wszelkiego dalszego outsourcingu.

↓ 2010/78/UE art. 4
pkt 2 lit. b)

2. ~~EUNU i PPE~~ EIOPA może opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych określających wzory i formaty dokumentów, o których mowa w ust. 1 lit. ~~e) d)~~ ppkt (i)–(vi).

Komisja ~~jest uprawniona~~ powierza się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

↓ nowy

Artykuł 65

Przejrzystość i odpowiedzialność

1. Państwa członkowskie zapewniają wykonywanie przez właściwe władze zadań określonych w art. 60, 61, 62, 63 i 64 w sposób przejrzysty i odpowiedzialny, z należyтым poszanowaniem ochrony informacji poufnych.

2. Państwa członkowskie zapewniają podawanie do wiadomości publicznej następujących informacji:

a) tekstów przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych oraz ogólnych wytycznych w dziedzinie regulacji emerytur pracowniczych, a także informacji o tym, czy dane państwo członkowskie postanawia stosować niniejszą dyrektywę zgodnie z art. 4 i 5;

b) informacji dotyczących procesu nadzoru określonego w art. 63;

c) zbiorczych danych statystycznych dotyczących głównych aspektów stosowania nadzoru ostrożnościowego;

d) stwierdzenia, że głównym celem nadzoru ostrożnościowego jest ochrona uczestników i beneficjentów, oraz informacji o głównych funkcjach i działaniach w ramach nadzoru;

e) przepisów o sankcjach administracyjnych obowiązujących wobec naruszeń przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy.

3. Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie i stosowanie przejrzystych procedur w zakresie mianowania i odwoływania członków organów kierowniczych i zarządzających w ich właściwych władzach.

Rozdział 2

Tajemnica zawodowa lub służbowa i wymiana informacji

Artykuł 66

Tajemnica zawodowa lub służbowa

1. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy w celu zapewnienia, by wszystkie osoby, które pracują obecnie lub pracowały w przeszłości dla właściwych władz, jak również biegli rewidenci i eksperci działający w imieniu tych władz, były zobowiązane do zachowania tajemnicy zawodowej lub służbowej.

Bez uszczerbku dla przypadków podlegających przepisom prawa karnego, wspomniane osoby nie mogą ujawniać żadnej osobie ani organowi poufnych informacji uzyskanych przez nie w trakcie pełnienia swoich obowiązków, z wyjątkiem informacji w postaci skróconej lub zbiorczej, która uniemożliwia zidentyfikowanie poszczególnych instytucji.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1, w przypadku przeniesienia programu emerytalnego do innej instytucji lub innego podmiotu, informacje poufne, które nie dotyczą osób trzecich uczestniczących w próbach ratowania tego przedsiębiorstwa, mogą być ujawnione w postępowaniu cywilnym lub gospodarczym.

Artykuł 67

Wykorzystanie informacji poufnych

Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe władze, które otrzymują poufne informacje zgodnie z niniejszą dyrektywą, wykorzystywały je wyłącznie w ramach pełnienia swoich obowiązków i do poniższych celów:

- a) do sprawdzenia, czy przed rozpoczęciem swej działalności instytucje spełniły warunki dotyczące pracowniczych programów emerytalnych;
- b) w celu ułatwienia monitorowania działalności instytucji, w tym monitorowania rezerw technicznych, wypłacalności, systemu zarządzania oraz informacji przekazywanych uczestnikom i beneficjentom;
- c) w celu wprowadzania środków naprawczych, w tym sankcji;
- d) w związku z odwołaniami od decyzji właściwych władz, wydanych zgodnie z przepisami stanowiącymi transpozycję niniejszej dyrektywy;
- e) w postępowaniu sądowym dotyczącym przepisów stanowiących transpozycję niniejszej dyrektywy.

Artykuł 68

Wymiana informacji między organami

1. Artykuł 66 nie stanowi przeszkody dla:

- a) wymiany informacji między właściwymi władzami w tym samym państwie członkowskim w ramach sprawowania ich funkcji nadzorczych;
- b) wymiany informacji między właściwymi władzami w różnych państwach członkowskich w ramach sprawowania ich funkcji nadzorczych;
- c) wymiany informacji, w ramach sprawowania ich funkcji nadzorczych, między właściwymi władzami a znajdującymi się w tym samym państwie członkowskim następującymi podmiotami:
 - (i) organami odpowiedzialnymi za nadzór nad podmiotami sektora finansowego i innymi organizacjami finansowymi oraz organami odpowiedzialnymi za nadzór nad rynkami finansowymi;
 - (ii) organami lub podmiotami, które są odpowiedzialne za utrzymywanie stabilności systemu finansowego w państwach członkowskich za pomocą uregulowań makroostrożnościowych;
 - (iii) podmiotami uczestniczącymi w zakończeniu programu emerytalnego i w innych podobnych procedurach;
 - (iv) podmiotami lub organami zajmującymi się reorganizacją w celu ochrony stabilności systemu finansowego;
 - (v) osobami odpowiedzialnymi za przeprowadzanie ustawowych badań sprawozdań finansowych instytucji, zakładów ubezpieczeń i innych instytucji finansowych;
- d) ujawniania podmiotom zarządzającym zakończeniem programu emerytalnego informacji koniecznych do wykonywania ich obowiązków.

2. Informacje otrzymane przez władze, organy, podmioty i osoby, o których mowa w ust. 1, podlegają zasadom dotyczącym tajemnicy zawodowej lub służbowej ustanowionym w art. 66.

3. Artykuł 66 nie uniemożliwia państwom członkowskim zezwolenia na wymianę informacji między właściwymi władzami a następującymi podmiotami:

- a) organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie podmiotów uczestniczących w zakończeniu programów emerytalnych i innych podobnych procedurach;
- b) organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie osób zobowiązanych do przeprowadzania ustawowych badań sprawozdań finansowych instytucji, instytucji kredytowych, firm inwestycyjnych, zakładów ubezpieczeń i innych instytucji finansowych;
- c) niezależnymi aktuariuszami instytucji prowadzącymi przewidziany prawem nadzór nad tymi instytucjami, oraz podmiotami odpowiedzialnymi za nadzorowanie tych aktuariuszy.

Artykuł 69

Przekazywanie informacji bankom centralnym, organom kształtującym politykę pieniężną, Europejskim Urzędowi Nadzoru i Europejskiej Radzie ds. Ryzyka Systemowego

1. Artykuł 66 nie uniemożliwia przekazywania przez właściwe władze informacji następującym podmiotom do celów wykonywania ich odpowiednich zadań:

- a) bankom centralnym i innym podmiotom pełniącym podobną funkcję, występującym w charakterze organów kształtujących politykę pieniężną;
- b) w stosownych przypadkach – innym organom publicznym odpowiedzialnym za nadzorowanie systemów płatniczych;
- c) Europejskiej Radzie ds. Ryzyka Systemowego, EIOPA, Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego oraz Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych.

2. Artykuły 68–71 nie stanowią przeszkody dla organów lub podmiotów, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), w przekazywaniu właściwym władzom informacji, które mogą być potrzebne właściwym władzom do celów określonych w art. 67.

3. Informacje otrzymane zgodnie z ust. 1 i 2 poddaje się wymogom zachowania tajemnicy zawodowej lub służbowej, które są co najmniej równoważne wymogom określonym w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 70

Ujawnianie informacji administracji rządowej odpowiedzialnej za prawodawstwo w dziedzinie finansów

1. Art. 66 ust. 1, art. 67 i art. 71 ust. 1 nie uniemożliwiają państwom członkowskim zezwolenia na ujawnienie informacji poufnych innym jednostkom ich centralnej administracji rządowej odpowiedzialnym za egzekwowanie przepisów dotyczących nadzoru nad instytucjami, instytucjami kredytowymi, instytucjami finansowymi, przedsiębiorstwami świadczącymi usługi inwestycyjne i nad zakładami ubezpieczeń oraz inspektorom działającym w imieniu tych działów.

Ujawnienia tych informacji dokonuje się jedynie wówczas, gdy jest to niezbędne na potrzeby nadzoru ostrożnościowego oraz prewencji i działań naprawczych wobec upadających instytucji. Bez uszczerbku dla ust. 2 w niniejszym artykule, osoby mające dostęp do tych informacji podlegają wymogom zachowania tajemnicy zawodowej lub służbowej, które są co najmniej równoważne wymogom określonym w niniejszej dyrektywie. Państwa członkowskie gwarantują jednak, że informacje otrzymane zgodnie z art. 68 oraz informacje uzyskane w drodze kontroli na miejscu mogą zostać ujawnione jedynie za wyraźną zgodą właściwej władzy, od której informacje te pochodzą, lub właściwej władzy państwa członkowskiego, w którym została przeprowadzona kontrola na miejscu.

2. Państwa członkowskie mogą zezwolić na ujawnianie poufnych informacji dotyczących nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami parlamentarnym komisjom śledczym lub trybunałom obrachunkowym w danym państwie członkowskim oraz innym podmiotom odpowiedzialnym za prowadzenie dochodzeń w danym państwie członkowskim, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) podmioty te są właściwe na mocy prawa krajowego do prowadzenia dochodzeń lub kontroli dotyczących działań organów odpowiedzialnych za nadzór nad instytucjami lub za przepisy regulujące taki nadzór;
- b) informacje te są bezwzględnie konieczne do wykonywania właściwości, o której mowa w lit. a);
- c) osoby posiadające dostęp do informacji podlegają na mocy prawa krajowego wymogom zachowania tajemnicy zawodowej lub służbowej co najmniej równoważnym wymogom określonym w niniejszej dyrektywie;
- d) jeżeli informacje pochodzą z innego państwa członkowskiego, ujawnia się je za wyraźną zgodą właściwych władz, od których one pochodzą, a ujawnienie może nastąpić wyłącznie do celów, na które władze te wyraziły zgodę.

Artykuł 71

Warunki dotyczące wymiany informacji

1. W przypadku wymiany informacji zgodnie z art. 68, przekazywania informacji zgodnie z art. 69 i ujawniania informacji zgodnie z art. 70 państwa członkowskie wymagają spełnienia co najmniej następujących warunków:

- a) informacje są wymieniane, przekazywane lub ujawniane do celów sprawowania nadzoru, w tym nadzoru przewidzianego prawem;
- b) otrzymane informacje objęte są obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej lub służbowej ustanowionym w art. 66;
- c) w przypadku gdy informacje pochodzą z innego państwa członkowskiego, nie mogą one zostać ujawnione bez wyraźnej zgody właściwej władzy, od której pochodzą, a w stosownych przypadkach ujawnienie może nastąpić wyłącznie do celów, na które władza ta wyraziła zgodę.

2. Artykuł 67 nie uniemożliwia państwom członkowskim zezwolenia, w celu wzmocnienia stabilności systemu finansowego oraz jego integralności, na wymianę informacji między właściwymi władzami a organami lub podmiotami odpowiedzialnymi za wykrywanie i dochodzenie naruszeń prawa spółek obowiązującego względem instytucji finansujących.

Państwa członkowskie, które stosują akapit pierwszy, wymagają spełnienia co najmniej następujących warunków:

- a) informacje muszą służyć wykrywaniu i dochodzeniu, o których mowa w art. 70 ust. 2 lit. a);
- b) otrzymane informacje muszą być objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej lub służbowej ustanowionym w art. 66;
- c) w przypadku gdy informacje pochodzą z innego państwa członkowskiego, nie mogą one zostać ujawnione bez wyraźnej zgody właściwej władzy, od której pochodzą, a w stosownych przypadkach ujawnienie może nastąpić wyłącznie do celów, na które władza ta wyraziła zgodę.

3. W przypadku gdy w danym państwie członkowskim organy lub podmioty, o których mowa w ust. 2 akapit pierwszy, wykonują swoje zadania w zakresie wykrywania lub dochodzenia naruszeń z pomocą osób wyznaczonych do tego celu ze względu na swoje szczególne kompetencje i niezatrudnionych w sektorze publicznym, znajduje zastosowanie możliwość wymiany informacji przewidziana w art. 70 ust. 2.

Artykuł 72

Przepisy krajowe o charakterze ostrożnościowym

↓ 2010/78/UE art. 4
pkt 5 (dostosowany)

~~11~~ 1. Państwa członkowskie przekazują ~~EUNUIPPE~~ EIOPA sprawozdania dotyczące krajowych przepisów o charakterze ostrożnościowym dotyczących obszaru pracowniczych programów emerytalnych nieobjętych odniesieniem do krajowego prawa socjalnego i prawa pracy zawartym w art. 12 ust. 1.

2. Państwa członkowskie regularnie, przynajmniej co dwa lata, uaktualniają te informacje, a ~~EUNUIPPE~~ EIOPA udostępnia je na swojej stronie internetowej.

~~W celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszego ustępu EUNUIPPE opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających procedury, które właściwe organy powinny realizować, oraz formaty i szablony, które powinny one stosować podczas przekazywania EUNUIPPE istotnych informacji i ich uaktualniania. EUNUIPPE) przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.~~

~~Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie trzecim, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.~~

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)

~~Artykuł 21b~~

~~Procedura komitetowa~~

~~1. Komisja jest wspomagana przez Europejski Komitet ds. Ubezpieczeń i Emerytur Pracowniczych ustanowiony decyzją Komisji 2004/9/WE⁴⁹.~~

↓ nowy

Tytuł VI

PRZEPISY KOŃCOWE

⁴⁹

~~Dz.U. L 3 z 7.1.2004, s. 34~~

↓ 2003/41/WE

Artykuł ~~24~~73

↓ 2010/78/UE art. 4
pkt 6 lit. a)

Współpraca między państwami członkowskimi, ~~EUNIPPE~~ EIOPA i Komisją

↓ 2003/41/WE

1. Państwa członkowskie zapewniają, w odpowiedni sposób, jednolite stosowanie niniejszej dyrektywy poprzez stałą wymianę informacji i doświadczeń w celu wypracowania najlepszych praktyk w tej dziedzinie i ścisłą współpracę, ~~ia~~ czyniąc to, zapobiegają zakłóceniom konkurencji i stwarzają warunki wymagane dla bezproblemowego uczestnictwa transgranicznego.

2. Komisja i właściwe władze państw członkowskich współpracują ściśle w celu ułatwienia nadzoru nad działalnością instytucji pracowniczych programów emerytalnych.

↓ 2010/78/UE art. 4
pkt 6 lit. b)

~~2a~~3. Właściwe ~~organy~~ władze współpracują z ~~EUNIPPE~~ EIOPA na potrzeby niniejszej dyrektywy zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010.

Właściwe ~~organy~~ władze niezwłocznie udzielają ~~EUNIPPE~~ EIOPA wszelkich informacji niezbędnych mu do wypełniania jego obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy i z rozporządzenia (UE) nr 1094/2010, zgodnie z art. 35 tego rozporządzenia.

↓ 2010/78/UE art. 4
pkt 6 lit. c)

~~3a~~4. Każde państwo członkowskie powiadamia Komisję i ~~EUNIPPE~~ EIOPA o wszelkich poważniejszych trudnościach, jakie mogą powstać w związku ze stosowaniem niniejszej dyrektywy.

Komisja, ~~EUNIPPE~~ EIOPA i właściwe ~~organy~~ władze zainteresowanych państw członkowskich ~~z~~badają takie trudności tak szybko, jak to możliwe, w celu znalezienia właściwego rozwiązania.

↓ nowy

Artykuł 74

Przetwarzanie danych osobowych

W odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w ramach niniejszej dyrektywy instytucje i właściwe władze wykonują swe zadania na potrzeby niniejszej dyrektywy zgodnie z prawem krajowym stanowiącym wdrożenie dyrektywy 95/46/WE. W odniesieniu do przetwarzania danych osobowych przez EIOPA w ramach niniejszej dyrektywy EIOPA przestrzega przepisów rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

Artykuł 75

Ocena i przegląd

↓ 2003/41/WE
(dostosowany)
⇒ nowy

~~4. W cztery lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy, Komisja przedstawi sprawozdanie, w którym dokonuje przeglądu niniejszej dyrektywy i przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat jej wdrożenia i skuteczności. ⇐~~

~~a) stosowania art. 18 i postępu osiągniętego w dostosowaniu krajowych systemów nadzoru, i~~

~~b) stosowania art. 19 ust. 2 akapit drugi, w szczególności w sytuacji występującej w Państwach Członkowskich dotyczącej wykorzystania depozytariuszy i roli, jaką odgrywają w miarę potrzeby.~~

~~5. Właściwe władze przyjmującego Państwa Członkowskiego mogą zwrócić się do właściwych władz rodzimego Państwa Członkowskiego w celu podjęcia decyzji o wyodrębnieniu aktywów i pasywów instytucji, przewidzianych w art. 16 ust. 3 i art. 18 ust. 7.~~

↓ 2009/138/WE art.
303 pkt 3
(dostosowany)

Artykuł 21a

Przegląd wysokości funduszu gwarancyjnego

~~1. Kwota w euro ustanowiona w art. 17c ust. 2 jest poddawana corocznemu przeglądowi, począwszy od dnia 31 października 2012 r., w celu uwzględnienia zmian zharmonizowanego wskaźnika cen konsumpcyjnych obejmującego wszystkie państwa członkowskie, publikowanego przez Eurostat.~~

~~Kwota ta jest dostosowywana automatycznie poprzez zwiększenie kwoty podstawowej w euro o procentową zmianę tego wskaźnika w okresie od dnia 31 grudnia 2009 r. do daty przeglądu i zaokrąglana do wielokrotności 100 000 EUR.~~

~~Jeżeli zmiana procentowa od czasu ostatniego dostosowania jest mniejsza niż 5 %, dostosowanie nie następuje.~~

~~2. Komisja corocznie informuje Parlament Europejski i Radę o przeglądzie i dostosowanej kwocie, o której mowa w ust. 1.~~

~~Artykuł 22~~

~~Wykonanie~~

~~1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 23 września 2005 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.~~

~~Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.~~

~~2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.~~

~~3. Państwa Członkowskie mogą odroczyć do 23 września 2010 r. stosowanie art. 17 ust. 1 i 2 do instytucji znajdujących się na ich terytorium, które w terminie określonym w ust. 1 niniejszego artykułu nie posiadają minimalnego poziomu ustawowych funduszy własnych wymaganych zgodnie z art. 17 ust. 1 i 2. Jednakże instytucje pragnące obsługiwać systemy emerytalne w sposób transgraniczny, w rozumieniu art. 20, nie mogą tego uczynić, jeśli nie zastosują się do przepisów niniejszej dyrektywy.~~

~~4. Państwa Członkowskie mogą odroczyć do 23 września 2010 r. stosowanie art. 18 ust. 1 lit. f) do instytucji znajdujących się na ich terytorium. Jednakże instytucje pragnące obsługiwać systemy emerytalne w sposób transgraniczny, w rozumieniu art. 20, nie mogą tego uczynić, jeśli nie zastosują się do przepisów niniejszej dyrektywy.~~

~~Artykuł 23~~

~~Wejście w życie~~

~~Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.~~

Artykuł 76

Zmiana dyrektywy 2009/138/WE

W dyrektywie 2009/138/WE dodaje się art. 306a w brzmieniu:

„Artykuł 306a

Jeżeli w dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy państwa członkowskie siedziby stosowały przepisy, o których mowa w art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady .../.../UE⁵⁰, takie państwa członkowskie siedziby mogą nadal stosować przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, które zostały przez nie przyjęte w celu wykonania przepisów art. 1–19, art. 27–30, art. 32–35 i

⁵⁰ Dz.U.

art. 37–67 dyrektywy 2002/83/WE w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 grudnia 2015 r., przez okres przejściowy upływający w dniu 31 grudnia 2022 r.

Jeżeli dane państwo członkowskie nadal stosuje wspomniane przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, zakłady ubezpieczeń w tym państwie członkowskim siedziby obliczają swój kapitałowy wymóg wypłacalności jako sumę następujących składników:

a) hipotetycznego kapitałowego wymogu wypłacalności w odniesieniu do ich działalności w zakresie ubezpieczeń, obliczonego bez uwzględnienia działalności w zakresie pracowniczych programów emerytalnych zgodnie z art. 4 dyrektywy .../.../UE;

b) marginesu wypłacalności w odniesieniu do działalności w zakresie pracowniczych programów emerytalnych, obliczonego zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi, które zostały przyjęte w celu wykonania przepisów art. 28 dyrektywy 2002/83/WE.

Do dnia 31 grudnia 2017 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat kwestii, czy okres, o którym mowa w akapicie pierwszym, należy przedłużyć.”.

Artykuł 77

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 24 ust. 3, art. 30 i art. 54, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

3. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

4. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 24 ust. 3, art. 30 i art. 54 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 78

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 6 lit. c) oraz i)–p), art. 12 ust. 4 akapit drugi i trzeci, art. 12 ust. 10, art. 13, art. 20 ust. 6 i 8, art. 21–30, art. 33, art.

35 ust. 1 i 2, art. 35 ust. 4–7, art. 36–38, art. 39 ust. 1 i 3, art. 40–53, art. 55–57, art. 58 ust. 1, art. 59–61, art. 63, art. 64 ust. 1 lit. b)–d) oraz f) i art. 65–71 niniejszej dyrektywy do dnia 31 grudnia 2016 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w obowiązujących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą odczytuje się jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 79 **Uchylenie**

Dyrektywa 2003/41/WE, zmieniona dyrektywami wymienionymi w załączniku I część A, traci moc od dnia 1 stycznia 2017 r., bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania dyrektyw określonych w załączniku I część B.

Odesłania do uchylonej dyrektywy 2003/41/WE odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 80

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuły 1–5, art. 6 lit. a), b), d)–h) oraz j), art. 7–11, art. 12 ust. 1–9, art. 14–19, art. 20 ust. 1–5 i 7, art. 31 i 32, art. 34, art. 35 ust. 2 i 3, art. 39 ust. 1 i 3, art. 58 ust. 2, art. 62, art. 64 ust. 1 lit. a) oraz e) i art. 64 ust. 2 stosuje się od dnia 1 stycznia 2017 r.

↓ 2003/41/WE

Artykuł ~~248~~1

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (IORP 2) (wersja przekształcona).

1.2. Dziedziny polityki w strukturze ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa⁵¹

Usługi finansowe i rynki kapitałowe.

1.3. Charakter wniosku/inicjatywy

Wniosek/inicjatywa wiąże się z **przedłużeniem bieżącego działania** (zmiana dyrektywy 2003/41/WE).

1.4. Cele

1.4.1. Wieloletnie cele strategiczne Komisji wskazane we wniosku/inicjatywie

Zwiększenie bezpieczeństwa i skuteczności rynków finansowych; usprawnienie funkcjonowania rynku wewnętrznego usług finansowych.

1.4.2. Cele szczegółowe i działania ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa

Cel szczegółowy nr:

Działania ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa

Usługi finansowe i rynki kapitałowe.

Usprawnienie zarządzania instytucjami pracowniczych programów emerytalnych i zwiększenie ich przejrzystości; ułatwienie transgranicznej działalności IORP.

1.4.3. Oczekiwane wyniki i wpływ

Celem wniosku dotyczącego zmiany dyrektywy z 2003 r. w sprawie IORP jest: ustanowienie szczegółowych przepisów dotyczących zarządzania IORP, uprawnień nadzorczych wobec IORP, informacji przekazywanych przez IORP organom nadzorczym, informacji przekazywanych przez IORP uczestnikom i beneficjentom, inwestycji dokonywanych przez IORP, depozytariuszy IORP, transgranicznego przenoszenia IORP i transgranicznej działalności IORP.

1.4.4. Wskaźniki wyników i wpływu

Wskaźniki opisane w sekcji 6 sprawozdania z oceny skutków obejmują obniżone koszty dla pracodawców, większy zasięg geograficzny IORP, intensywniejszą działalność transgraniczną IORP i mniej przypadków upadłości IORP.

⁵¹ ABM: activity-based management: zarządzanie kosztami działań - ABB: activity-based budgeting: budżet zadaniowy.

1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.5.1. *Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej*

1.5.2. *Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej*

1) Zróznicowanie przepisów krajowych może prowadzić do zwiększonych kosztów administracyjnych i arbitrażu regulacyjnego.

2) Przy braku działania na poziomie UE działalność transgraniczna IORP prawdopodobnie będzie się utrzymywać na obecnym niskim poziomie.

3) Solidne ramy prawne dla IORP na poziomie UE mogą pobudzić rozwój IORP w państwach członkowskich, gdzie obecnie są one praktycznie nieobecne, a co za tym idzie, polepszyć świadczenie usług emerytalnych i zapewnić źródło oszczędności na potrzeby długoterminowych inwestycji.

4) Ulepszone przepisy dotyczące zarządzania i depozytariuszy powinny, wedle przewidywań, przyczynić się do obniżenia wskaźnika upadłości IORP.

5) Ulepszone i zharmonizowane przepisy dotyczące przejrzystości przyniosą korzyści uczestnikom i beneficjentom programów oraz sprawią, że porównywanie IORP w poszczególnych państwach będzie łatwiejsze.

1.5.3. *Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań*

Obowiązująca od dziesięciu lat dyrektywa z 2003 r. w sprawie IORP ma istotne luki, które umożliwiły powstanie w poszczególnych państwach członkowskich rozbieżnych praktyk w zakresie nadzoru w odniesieniu do zarządzania IORP i ich przejrzystości. Rozbieżności te zniechęcają pracowników do transgranicznej mobilności, utrudniają porównywalność IORP i stanowią przeszkodę dla transgranicznego przenoszenia i świadczenia usług przez IORP.

1.5.4. *Spójność z innymi właściwymi instrumentami oraz możliwa synergia*

Przegląd dyrektywy z 2003 r. w sprawie IORP, który ogłoszono w białej księdze z dnia 16 lutego 2012 r. pt. „Plan na rzecz adekwatnych, bezpiecznych i stabilnych emerytur”, stanowi spójny pakiet wraz z innymi przedstawionymi w tej białej księdze inicjatywami i działaniami na rzecz ulepszonych świadczeń emerytalnych w UE.

1.6. Okres trwania działania i jego wpływ finansowy

Wniosek/inicjatywa o **nieograniczonym okresie trwania**.

1.7. Przewidywane tryby zarządzania⁵²

Od budżetu na 2014 r.

☐ **Bezpośrednie zarządzanie** przez Komisję

☐ przez jej departamenty, w tym jej personel w delegaturach Unii;

⁵²

Wyjaśnienia dotyczące trybów zarządzania oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się na następującej stronie:
http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html

- ☐ przez agencje wykonawcze;
- ☐ **Zarządzanie dzielone** z państwami członkowskimi
- ☐ **Zarządzenie pośrednie** poprzez przekazanie zadań wykonawczych:
 - ☐ państwom trzecim lub organom przez nie wyznaczonym;
 - ☐ organizacjom międzynarodowym i ich agencjom (należy wyszczególnić);
 - ☐ EBI oraz Europejskiemu Funduszowi Inwestycyjnemu;
 - ✓ organom, o których mowa w art. 208 i 209 rozporządzenia finansowego;
 - ☐ organom prawa publicznego;
 - ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu, które świadczą usługi użyteczności publicznej, o ile zapewniają one odpowiednie gwarancje finansowe;
 - ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu państwa członkowskiego, którym powierzono realizację partnerstwa publiczno-prywatnego oraz które zapewniają odpowiednie gwarancje finansowe;
 - ☐ osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej oraz określonym we właściwym podstawowym akcie prawnym.

Uwagi

EIOPA jest agencją regulacyjną działającą pod nadzorem Komisji.

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Zgodnie z już istniejącymi ustaleniami EIOPA regularnie opracowuje sprawozdania ze swojej działalności (w tym sprawozdania wewnętrzne dla kadry kierowniczej wyższego szczebla, sprawozdania dla zarządu, przedkładane co sześć miesięcy sprawozdania z działalności dla rady nadzorczej oraz opracowanie sprawozdania rocznego) i podlega audytowi ze strony Trybunału Obrachunkowego i Służby Audytu Wewnętrznego, którego przedmiotem jest wykorzystanie przez EIOPA zasobów własnych. Monitorowanie i sprawozdawczość w odniesieniu do obecnie proponowanych działań podlegać będzie tym samym już obecnie obowiązującym wymogom.

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1. Zidentyfikowane ryzyko

Nie stwierdzono ryzyka.

2.2.2. Informacje dotyczące struktury wewnętrznego systemu kontroli

Systemy zarządzania i kontroli przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EIOPA są już wdrożone. EIOPA współpracuje ściśle ze Służbą Audytu Wewnętrznego Komisji w celu zapewnienia spełnienia odpowiednich norm we wszystkich obszarach kontroli wewnętrznej. Rozwiązania te będą również stosowane w odniesieniu do roli EIOPA zgodnie z obecnym wnioskiem. Sprawozdania z corocznego audytu wewnętrznego przesyłane są Komisji, Parlamentowi i Radzie.

2.2.3. Oszacowanie kosztów i korzyści wynikających z kontroli i ocena prawdopodobnego ryzyka błędu

Nie przewiduje się dodatkowych kosztów. Prawdopodobne ryzyko błędu jest niskie.

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

Do celów zwalczania nadużyć finansowych, korupcji oraz wszelkiej innej nielegalnej działalności do EIOPA mają zastosowanie, bez ograniczeń, przepisy rozporządzenia (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF).

EIOPA przystąpił do Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz przyjął stosowne przepisy w odniesieniu do całego personelu EIOPA.

EIOPA pracuje obecnie nad specjalną strategią w zakresie zwalczania nadużyć finansowych i wynikającym z niej planem działania. Strategia i plan działania zostaną wprowadzone w 2014 r. Zintensyfikowane działania prowadzone przez EIOPA w zakresie zwalczania nadużyć

finansowych będą zgodne z zasadami i wytycznymi przewidzianymi w rozporządzeniu finansowym (środki zwalczania nadużyć finansowych jako część należytego zarządzania finansami), polityką OLAF w zakresie zapobiegania nadużyciom finansowym i postanowieniami zawartymi strategii Komisji w zakresie zwalczania nadużyć finansowych (COM(2011) 376), jak również określonymi we wspólnym podejściu dotyczącym zdecentralizowanych agencji UE (lipiec 2012 r.) i powiązanym z nim planem działania.

3. SZACUNKOWY WPLYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

Istniejące linie budżetowe

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer [...]Dział 1a: Inteligentny wzrost gospodarczy sprzyjający włączeniu społecznemu – spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna]	Zróżnicowane /niezróżnicowane ⁽⁵³⁾	państw EFTA ⁵⁴	krajów kandydujących ⁵⁵	państw trzecich	w rozumieniu art. 21 ust. 2 lit. b) rozporządzenia finansowego
	12.0303 (linia budżetowa 1a) Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych [EIOPA - dotacja na podstawie tytułu 1 i 2 (Wydatki personalne i administracyjne)]	Niezróżnicowane	TAK	NIE	NIE	NIE

Nowe linie budżetowe, o których utworzenie się wnioskuje

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

⁵³ Środki zróżnicowane/ środki niezróżnicowane.

⁵⁴ EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu.

⁵⁵ Kraje kandydujące oraz w stosownych przypadkach potencjalne kraje kandydujące Bałkanów Zachodnich.

3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki

Nie będą potrzebne żadne nowe środki. Środki operacyjne niezbędne do wdrożenia niniejszej inicjatywy zostaną pokryte w drodze przesunięcia w obrębie wkładu przyznanego EIOPA w trakcie corocznej procedury budżetowej, zgodnie z programowaniem finansowym określonym w komunikacie Komisji pt. „Programowanie zasobów ludzkich i finansowych dla agencji zdecentralizowanych na lata 2014–2020” (COM(2013) 519 final).

3.2.1. Synteza szacunkowego wpływu na wydatki

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych	Numer	[...][Dział.....]
---	-------	--

DG: MARKT			Rok 2015 ⁵⁶	Rok 2016	Rok 2017	Rok 2018	Rok 2019	Rok 2020	OGÓŁEM
Środki operacyjne									
12.0303	Środki na zobowiązania	(1)	0,185	0,370	0,370	0,370	0,370	0,370	2,035
	Środki na płatności	(2)	0,185	0,370	0,370	0,370	0,370	0,370	2,035
Środki			administracyjne						finansowane

⁵⁶ Szacunki te oparte są na średnim koszcie dotyczącym urzędnika w grupie funkcyjnej AD, wynoszącym 132 000 EUR rocznie. Szacuje się, że na przedmiotowe stanowiska zostanie zatrudnionych 7 osób w różnych momentach w ciągu roku 2015, a zatem całkowity koszt jest równy połowie całorocznego kosztu dotyczącego 7 pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy. Kwoty w oparciu o obecny mechanizm finansowania przewidziany w rozporządzeniu w sprawie EIOPA (państwa członkowskie 60 %, Wspólnota 40 %).

ze środków przydzielonych na określone programy operacyjne									
Numer linii budżetowej		(3)							
OGÓŁEM środki dla Dyrekcji Generalnej MARKT	Środki na zobowiązania	=1+1a+3	0,185	0,370	0,370	0,370	0,370	0,370	2,035
	Środki na płatności	=2+2a+3	0,185	0,370	0,370	0,370	0,370	0,370	2,035

• OGÓŁEM środki operacyjne	Środki na zobowiązania	(4)							
	Środki na płatności	(5)							
• OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy operacyjne		(6)							
OGÓŁEM środki na DZIAŁ <...> wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	=4+6	0,185	0,370	0,370	0,370	0,370	0,370	2,035
	Środki na płatności	=4+6	0,185	0,370	0,370	0,370	0,370	0,370	2,035

Jeżeli wpływ wniosku/inicjatywy nie ogranicza się do jednego działu:

• OGÓŁEM środki operacyjne	Środki na zobowiązania	(4)							
----------------------------	------------------------	-----	--	--	--	--	--	--	--

	Środki na płatności	(5)							
• OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy operacyjne									
OGÓŁEM środki na DZIAŁY 1 do 4 wieloletnich ram finansowych (kwota referencyjna)	Środki na zobowiązania	=4+6	0,185	0,370	0,370	0,370	0,370	0,370	2,035
	Środki na płatności	=4+6	0,185	0,370	0,370	0,370	0,370	0,370	2,035

Dział wieloletnich ram finansowych	5	„Wydatki administracyjne”
---	----------	---------------------------

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		Rok N	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (zob. pkt 1.6)			OGÓŁEM
Dyrekcja Generalna: <.....>									
• Zasoby ludzkie									
• Pozostałe wydatki administracyjne									
OGÓŁEM Dyrekcja Generalna <....>	Środki								

OGÓŁEM środki na DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych	(Środki na zobowiązania ogółem = środki na płatności ogółem)								
---	--	--	--	--	--	--	--	--	--

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		Rok N ⁵⁷	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (zob. pkt 1.6)			OGÓŁEM
--	--	------------------------	------------	------------	------------	---	--	--	---------------

⁵⁷

Rok N jest rokiem, w którym rozpoczyna się wprowadzanie w życie wniosku/inicjatywy.

OGÓŁEM środki na DZIAŁY 1 do 5 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania								
	Środki na płatności								

3.2.2. *Szacunkowy wpływ na środki operacyjne*

Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych, jak określono poniżej:

Z przedmiotowego wniosku ustawodawczego wynikają następujące różne zadania przypisane bezpośrednio EIOPA: doradzanie Komisji w sprawie opracowania aktów delegowanych i w sprawie oceny stosowania dyrektywy oraz przygotowanie sprawozdania Komisji z oceny. EIOPA będzie ponadto musiał monitorować stosowanie dyrektywy i podejmować działania w celu zapewnienia jej prawidłowego wdrożenia, zgodnie z art. 17 rozporządzenia ustanawiającego EIOPA (rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010), oraz rozstrzygać spory między krajowymi organami nadzoru w kwestiach dotyczących stosowania dyrektywy (art. 19 rozporządzenia w sprawie EIOPA). Może to dotyczyć w szczególności rozstrzygania przez EIOPA sporów między organami nadzoru państwa rodzimego i przyjmującego, dotyczących transgranicznego przenoszenia IORP. EIOPA może również opracowywać wytyczne i zalecenia zgodnie z art. 16 rozporządzenia w sprawie EIOPA. Ponadto, ze względu na nacisk, jaki kładzie się we wniosku na kwestie zarządzania i sprawozdawczości, planuje się, że konieczne będzie utworzenie grupy ekspertów ds. zarządzania i sprawozdawczości reprezentującej krajowe organy nadzoru, a EIOPA będzie koordynować jej działania i zarządzać nią.

Łączne zapotrzebowanie kadrowe w związku z wszystkimi wspomnianymi zadaniami szacuje się na 7 rocznych ekwiwalentów pełnego czasu pracy. Cztery z nich wiążą się z opracowywaniem wspomnianego powyżej doradztwa dla Komisji, jeden z zarządzaniem nową grupą roboczą ds. zarządzania i przejrzystości, a dwa z monitorowaniem wdrażania i rozstrzyganiem sporów między organami krajowymi. Wszystkie te stanowiska powinny być objęte planem zatrudnienia ze względu na trudności związane z zatrudnieniem pracowników kontraktowych do tak specjalistycznych zadań i rosnące trudności po stronie organów krajowych, jeśli chodzi o oddelegowanie ekspertów krajowych.

3.2.3. *Szacunkowy wpływ na środki administracyjne*

3.2.3.1. Streszczenie

- ✓ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych

3.2.3.2. Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

- ✓ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich

Uwagi:

W następstwie przyjęcia wniosku nie będą wymagane dodatkowe zasoby ludzkie i administracyjne w DG MARKT. Zasoby obecnie zaangażowane w prowadzenie spraw związanych z dyrektywą 2003/41/WE będą nadal służyły realizacji tych zadań.

3.2.4. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi

- ✓ Wniosek/inicjatywa jest zgodny(-a) z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi.
- ☐ Wniosek/inicjatywa wymaga przeprogramowania odpowiedniego działu w wieloletnich ramach finansowych.

Należy wyjaśnić, na czym ma polegać przeprogramowanie, określając linie budżetowe, których ma ono dotyczyć, oraz podając odpowiednie kwoty.

- ☐ Wniosek/inicjatywa wymaga zastosowania instrumentu elastyczności lub zmian wieloletnich ram finansowych⁵⁸.

Należy wyjaśnić, który wariant jest konieczny, określając linie budżetowe, których ma on dotyczyć, oraz podając odpowiednie kwoty.

Uwagi:

W komunikacie Komisji COM(2013) 519 z dnia 10 lipca 2013 r. „Programowanie zasobów ludzkich i finansowych dla agencji zdecentralizowanych na lata 2014–2020” określono plany Komisji dotyczące zasobów dla agencji zdecentralizowanych, w tym EIOPA, w okresie objętym następnymi wieloletnimi ramami finansowymi. W komunikacie tym sklasyfikowano EIOPA, do roku 2014, jako agencję „w fazie rozruchu”. W pkt 5.1.2 komunikatu stwierdza się, że według szacunków całkowita liczba stanowisk zwiększy się z 80 w 2013 r. do 112 w 2020 r. Środki przydzielone EIOPA przez władzę budżetową w 2014 r. umożliwiają uwzględnienie 87 stanowisk w planie zatrudnienia. Przewiduje się, że obecny wniosek ustawodawczy wejdzie w życie w 2015 r., a w różnych momentach w ciągu roku 2015 zostanie zatrudnionych 7 osób na przewidziane w niniejszej ocenie skutków finansowych regulacji stanowiska ujęte w planie zatrudnienia, które zostaną zaliczone do dodatkowych stanowisk już przewidzianych na lata 2014–2017.

3.2.5. Udział osób trzecich w finansowaniu

Wniosek/inicjatywa przewiduje współfinansowanie szacowane zgodnie z poniższym:

Środki w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	2015	2016	2017	2018	2019	2020	Ogółem
Właściwe władze krajowe w państwach członkowskich	0,277	0,554	0,554	0,554	0,554	0,554	3,049
OGÓŁEM środki objęte współfinansowaniem	0,277	0,554	0,554	0,554	0,554	0,554	3,049

⁵⁸ Zob. pkt 19 i 24 porozumienia międzyinstytucjonalnego (w okresie 2007–2013).

* Szacunki te oparte są na średnim koszcie dotyczącym urzędnika w grupie funkcyjnej AD, wynoszącym 132 000 EUR rocznie. Szacuje się, że na przedmiotowe stanowiska zostanie zatrudnionych 7 osób w różnych momentach w ciągu roku 2015, a zatem całkowity koszt jest równy połowie całorocznego kosztu dotyczącego 7 pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy. Kwoty w oparciu o obecny mechanizm finansowania przewidziany w rozporządzeniu w sprawie EIOPA (państwa członkowskie 60 %, Wspólnota 40 %).

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

✓ Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody.

☐ Wniosek/inicjatywa ma wpływ finansowy określony poniżej:

☐ wpływ na zasoby własne

☐ wpływ na dochody różne

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Linia budżetowa po stronie dochodów	Środki zapisane w budżecie na bieżący rok budżetowy	Wpływ wniosku/inicjatywy ⁵⁹						
				Rok N+2	Rok N+3	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (zob. pkt 1.6)		
Artykuł								

W przypadku wpływu na dochody różne należy wskazać linie budżetowe po stronie wydatków, które ten wpływ obejmuje.

Należy określić metodę obliczania wpływu na dochody.

Proponowany plan zatrudnienia

Grupa funkcyjna i zaszerogowanie	Stanowiska czasowe
AD 16	
AD 15	
AD 14	
AD 13	
AD 12	

⁵⁹

W przypadku tradycyjnych zasobów własnych (opłaty celne, opłaty wyrównawcze od cukru) należy wskazać kwoty netto, tzn. kwoty brutto po odliczeniu 25 % na poczet kosztów poboru.

AD 11	
AD 10	1
AD 9	1
AD 8	1
AD 7	2
AD 6	1
AD 5	1
Ogółem grupa funkcyjna AD	7